

இலக்கியங்
கற்பித்தல்

கா. பொ. இரத்தினம்

MIC 300

இலக்கியங் கற்பித்தல்

T1800/4509

செந்தமிழ்க் கலைமணி, வித்துவான், பண்டிதர்

கா. பொ. இரத்தினம்

ஏ. ஆனசு(இலண்டன்), எம். ஏ., பி. ஓ. எல். (சென்னை)
தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவர்,
அரசகருமமொழித் திணைக்களம், கொழும்பு.

கலைவாணி புத்தக நிலையம்,

10, மெயின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கிளை: 130, திருகோணமலை வீதி, கண்டி.

சிப்புரிமை]

தி. ஆ. 1991.

[விலை: ரூபா 3-00

முதற் பதிப்பு ஆவணி, 1980.

இடர்ப்பாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல்
இன்பத் தமிழைப் போற்றிவரும்
தமிழாசிரியர்களுக்கு
இந்நூல்
உரிமையாக்கப்படுகிறது.

கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். [80-88]

ச. சிவசுப்பிரமணியன்.
May 1961.

முன்னுரை

வாழ்வை வளம்படுத்துங் கலைகளில் இலக்கியம் தனிச் சிறப்புடையது. இலக்கியத்தை முறையாக நுகரப் பயின்றால் மக்கள் வாழ்வு பண்புற்றோங்கும். இலக்கியத்தை நுகர்ந்து பயன்பெறுதற்கு வழிப்படுத்துவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

ஆசிரியர் கலாசாலைகளிற் பல்லாண்டு பெற்ற அனுபவத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இந்நூல் இலக்கியத்தைக் கற்போருக்கும், கற்பிப்போருக்கும், ஆராய்வோருக்கும் பயன்படுமென் றெண்ணுகிறேன். இந்நூலை வெளியிடுமாறு ஊக்கிய நண்பர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி,

"அவ்வையகம்",

வேலணை,

தி. ஆ. 1991, ஆவணி - க.

கா. பொ. இரத்தினம்

உள்ளுறை

	பக்கம்
இலக்கியம் என்பது யாது	 5
பாட்டின் பிறப்பும் சிறப்பும்	 17
கற்பனை விந்தை	 30
இன்பக் கலையாம் இலக்கியத்தின்பயன்	 43
இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்	 56
பாட்டுக் கற்பித்தல்	 68
பாட்டைத் தெரிதல்	 68
பாட்டை முகம்படுத்தல்	 75
பாட்டைப் படித்தல்	 87
பாட்டை விளக்குதல்	 97
பாட்டைப் படிக்கத் துணைசெய்தல்	 107
பாடமாக்கல்	 113
சுவையை வெளிப்படுத்தல்	 116
பாட்டுப் பாடத்தோடு தொடர்புடையன	118
பாட்டின் நலம் வியத்தல்	 121
பிற இலக்கிய வகைகள்	 143
கதை	 143
கட்டுரை	 149
சிறுகதை	 152
தொடர்கதை	 156
நாடகம்	 163
இலக்கியத் திறனாய்வு	 175
உசாத்துணை நூல்கள்	 202

இலக்கியங் கற்பித்தல்

1

இலக்கியம் என்பது யாது

ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் உயிர்ப்பைக் காட்டும் பளிங்கு அம்மொழியின் இலக்கியமே என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். ஒரு மொழியின் பெருமைக்கும் அம்மொழியினைப் பேசும் மக்களின் சீருக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாக விளங்குவதும் அம்மொழியின் இலக்கியமே யாகும். ஒருமொழியின் உயிர் நாடி இலக்கியமே என்றுங் கூறலாம். ஓரினமக்களின் பண்பாட்டின்களஞ்சியமாகவும், இறந்த காலத்தின் பெருமையை விளக்கி, நிகழ்காலத்திலும் வருங்காலத்திலும் இன்பமளிக்குங் கலையாகவும் இலக்கியம் மிளர்கிறது.

காலை எனும் ஆங்கில அறிஞர் கூறிய “இந்தியப் பேரரசை இழக்க விரும்பினும், செகப் பிரியருடைய நாடகங்களை இழக்க ஆங்கில மக்களில் ஒருவரேனும் விரும்பார்” என்னுங் கூற்று இலக்கியத்தின் எல்லையற்ற பெருமையை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. அலக்குசாந்தர்¹ என்னுங்கிரேக்க மன்னன் பல திசைகளிலும் படையெடுத்துச் சென்றபோது கோமர் எனும் புலவர் பெருந்தகை இயற்றிய “இலியட்டு” எனும் நூலைத் தன்னுடன் கொண்டுசென்றான் என்பர்.

இலக்கியத்தின் இத்தகைய பெருமைகளை நம் முன்னோர் நன்கறிந்திருந்தனர். இதனாலே, இலக்கியத்தைப் படைக்கும் ஆற்றல் மிக்க புலவர்களைப் போற்றிச் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு முதலிடமளித்தனர்; சங்கங்களை நிறுவித் தமிழ் இலக்கியத்தை வளம்படுத்தினர். வீரம் மிக்க தமிழ் வேந்தர்களும் புலவர்களுடைய மொழிவழி ஒழுகினர். தம்முடைய அரசியலை நல்கியும், நாட்டைக் கொடுத்தும், உயிரை ஈந்தும், புதல்வரை அளித்தும் புலவர்களையும் அவர்களுடைய இலக்கியச் செல்வங்களையும் போற்றினர். தங்களுடைய வீரத்துக்கு இழுக்கு உண்டாதலையும் பொருட்படுத்தாது தமிழ்ப் புலமைக்கு முதன்மை யளித்த பெருமை நம்நாட்டு மன்னர்களுக்குரியது. கரிகாற் பெருவளத்தான் எனும் பெருவேந்தன் பட்டினப்பாலை எனும் நூலுக்குப்

---

1. Alexander

பதினூறியிரம் பொன் கொடுத்த செய்தியினைப் பலர் போற்றியுளர்.¹

இவ்வாறு மக்களாலும் மன்னராலும் போற்றப்படும் இலக்கியம் என்பது யாது? அதனைக் கற்கும் நோக்கம் யாது? அதனைக் கற்பிக்கும் முறையாது? என்பனவற்றை ஆராய்வோம்.

இலக்கியம் எனுஞ் சொல், 'லக்ஷயம்' எனும் வடமொழிச்சொல்லின் திரிபென்றும், 'லக்ஷமி' எனுஞ் சொல் இலக்குமி என்றாகியது போல, 'லக்ஷயம்' என்பது இலக்கியம் என்றாகியது என்றும்; அது நோக்கம், குறிக்கோள் முதலிய பொருள்களை உடையது என்றுஞ் சிலர் கூறுவர். வேறு சிலர், இலக்கணையாற் பொருள் கொள்ளக்கிடப்பது இலக்கியம் என்றும், இலக்கணை என்பது குறிப்பென்றும் உரைப்பர். இலக்கியம், இலக்கணம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே என்றும், 'இலக்கு' எனும் பகுதியிலிருந்து தோன்றின என்றும், இலக்கு எனும் பகுதி முதலில் இலையை உணர்த்திப் பின் எழுத்தைக் குறித்தது என்றும், அஃதே ஆகு பெயராக நூலையும், நூற்றொகுதியையும் குறிக்கிறது என்றுங் கருதுபவரும் உளர். இவர்கள், "இவ்வுரு நெஞ்சென்னுங்கிழியின் மேலிருந்து இலக்கித்து" எனுஞ் சிந்தாமணி அடியில் இலக்கித்து என்பது எழுதி

1. 'தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன் பத்தொடாறு நூறியிரம் பெறப் பண்டு பட்டினப்பாலை கொண்டதும்' —கலிங்கத்துப்பரணி.

எனும் பொருளில் வந்துளதென்பதையும், ஆங்கிலத்தில் இலக்கியத்தைக் குறிக்கும், 'இலிற்றேச்சர்'¹ எனும் சொல்லும் எழுத்து என்னும் பொருளைத் தரும் 'இலெற்றர்'² எனும் அடியிலிருந்தே பிறந்ததென்பதையும் எடுத்துக் காட்டித் தங் கருத்தை நிலைநாட்டுகின்றனர்.

ஆரணங் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின் காரணங் காணென்பர் காழுகர் காமநன் னூலிதென்பர் ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர் சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே, எனும் செய்யுளில் எழுத்து என்பது இயற்றமிழ் இலக்கியத்தைக் குறிப்பதுங்காண்க.

அளவை நூலார் இலக்கணத்தாற் காரியப் படுவது இலக்கியமென்றனர். சைனப் புலவர்கள் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய காப்பியங்களை இலக்கியம் என வழங்கினர். பாரதம், இராமாயணம் போன்றவற்றை இலக்கியம் என்றார் நச்சினூர்க்கினியர். தமிழ் நூலார் 'இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணமியம்பல்' என்பர்.³ அந்தாதி கலம்பகம் கோவை முதலியவற்றையும் இலக்கியமென்பது உலக வழக்கு. சங்க இலக்கியம், காவிய இலக்கியம், இதிகாச இலக்கியம்,

1. Literature   2. Letter

3. இலக்கியம் எனுஞ் சொல் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. தம்காலத்துக் கிடைத்த இலக்கியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது "பாடலுட்பயின்றவை நாடுங்காலை" என்கிறார் தொல்காப்பியர். இலக்கியவகை யாவற்றையும் அடக்க அவர் ஆண்ட சொல் "செய்யுள்" என்பதே.

திருமுறை இலக்கியம், புராண இலக்கியம், பல்வகைப் பிரபந்த இலக்கியம் எனத் தமிழ்இலக்கியத்தைப் பலவகையாகப் பிரித்தனர் சபாபதி நாவலர். இக்காலத்திற் பாட்டுக்களாலாக்கப்பட்ட நூல்களை மட்டுமன்றி உரையால் ஆக்கப்பட்ட நாடகம், சிறுகதை, தொடர்கதை முதலிய பலவற்றையும் இலக்கியமென வழங்குகிறோம். ஆரிய மொழியிலும் பாட்டாலியற்றப்பட்டன பத்தியமென்றும், உரையாற் செய்யப்பட்டன கத்தியமென்றும், பாட்டும் உரையும் என்னும் இரண்டாலும் ஆக்கப்பட்டன சம்பு என்றும் இம் முத்திறத்தன யாவும் இலக்கியமென்றுங் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளிலும் பாட்டு, உரை இரண்டினாலும் ஆக்கப்பட்டவற்றை இலக்கியமென்கின்றனர்.

இலக்கியம் எத்தகையது என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்துரைத்த மேனாட்டறிஞர்களும் பல்வேறு கருத்துக்களையே வெளிப்படுத்தியுளர். 'மக்கள் யாவர்க்கும் பொதுவாகப் பயனளிக்கும் நூல்கள் மட்டுமே இலக்கியம்' என்று கூறினர் கட்சன்¹ எனும் ஆசிரியர். இவருடைய கருத்துக்கு மாறாக ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் பயன்படும் சட்டநூல் தத்துவநூல், சரித்திர நூல் முதலிய பள நூல்களுங்கூட இலக்கியத்தின் பாற்படும் என உரைத்தார் ஆலம்² என்பார். மோலி³, எமர்சன்⁴, நியூ

1. W. H. Hudson, 2. Hallam, 3. Viscount Morley, 4. Emerson,

மன்,¹ காலைல்,² முதலிய ஆசிரியர்களுடைய கூற்றுக்கள் மேலே கூறப்பட்ட இருவர் கூற்றுக்களுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளன.

இத்தகைய பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்படினும், இலக்கியம் இத்தகையதென்பதை மொழிகளின் வரலாற்றினையும், புலவர்களின் கூற்றுக்களையும், பிறவற்றையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

உலகத்திலுள்ள மொழிகளிலெல்லாம் தொடக்கத்திற் பாட்டுருவத்திலேயே சிறந்த இலக்கியங்களை இயற்றினர். காலஞ் செல்லச் செல்ல உரை நடையிலும் இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. தமிழ் மொழியிற் பல்வகைப் பாவினங்கள் இருக்கின்றனவாகையால், தமிழ்ப் புலவர்கள் இலங்கியங்களை எழுதுவதற்கு வடமொழியிற் போல் உரை நடையை நன்கு பயன்படுத்தவில்லை. எனினும், உரையும் செய்யுள் வகைகளில் ஒன்றே³ என்பதையும், பாட்டுடன் விரவி நூல்களில் முன்பும் பயின்றுள்ள தென்பதையும் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், பெருந்தேவனார் பாரதம் முதலிய நூல்களால் அறிகிறோம். ஆகவே, தமிழ்மக்களும் பாட்டையும் உரையையும் இலக்கியத்திற்குரிய வடிவங்களாகக் கொண்டுள்ளர் என்பது பெறப்

1. Cardinal Newman, 2. Thomas Carlyle.

3. "பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே அங்கதம் முதுசொல்லோடவ் வேழ் நிலத்தும்"

—தொல்காப்பியம்.

படுகிறது. இவ்வாறாயின் இவ்விருவடிவங்களிலுமுள்ள நூல்கள் யாவும் இலக்கியமாகுமா? என்ற வினா எழும்புவது இயல்பே. இவ்வினாவிற்கு விடை காண்போம்.

இலக்கியம் ஒரு படைப்பு; பிரமனுடைய ஆக்கற்றொழிலை ஒத்தது. பிரமன் படைக்கிற உடம்புகள் அழிந்துபோகின்றன. ஆனால், அறிஞர்கள் படைக்கிற இலக்கியங்கள் என்றும் அழியாத உடம்பும் உயிரும் உடையனவாயிருக்கின்றன. இந்த உண்மையைக் குமரகுருபரர் மிக விளக்கமாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்-மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வதுபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யு முடம்பு.

என்பது அவர்கூற்று.¹ “உண்மையான படைப்புக்களைச் செய்பவன் புலவனே”² எனக்கறே எனும் பேராசிரியருங் கூருநிற்பர்.

சொற்களே இலக்கியங்களின் உடம்பு; பொருளே அவற்றின் உயிர். இன்னும் சிறிது விரித்துக் கூறின், கற்பனை உணர்ச்சியை நல்கும் பொருளே உயிர் எனவும், நடைத்திறனே உடல் எனவுங் கூறலாம். “இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலின்” எனத் தொல்காப்பியருங் கூறியுளர். சிறுகுழந்தைகள் மண்ணாற் சிற்றிலமைத்து

1. “என்றுங் கிழியாது என்பாட்டு”-ஒளவையார்

2. “It is the poet who is the true maker”—
Professor Gurrey—Appreciation of Poetry.

வினையாடுவதைப் போல, வினையாட்டாகச் சில வற்றை எழுதி அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியமென்று கூறிவிடல் முடியாது.

‘பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக உணர்வினின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்’

என நன்னூலாசிரியர் கூறிய செய்யுளிலக்கணம் இலக்கியத்திற்கும் மிகமிகப் பொருத்தமானது. என்னை? அழகு பெறப் படைக்கும் ஆற்றலுள்ளவர்களாற் செய்யப்படுவதுதான் இலக்கியமாதலின் என்க. உணர்ச்சிப்பெருக்கிலே - கற்பனைச் செறிவிலே - கவிதை வெறியிலே - திளைத்துத்தாம் பெற்ற அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் நுண்மானுழை புலத்தால் உலகத்தவர்கள் அழகையும் உண்மையையும் நன்மையையுங் கண்டு இன்பமடையத்தக்கதாக இலக்கியங்களை ஆக்கும் ஆற்றலுள்ளவர்கள் மிகச் சிலரே. இவர்களையே மெய்ப்புலவர்கள் என யாவரும் போற்றுகின்றனர். இவர்கள் ஒரு காட்சியையோ, கதையையோ, கருத்தையோ, கூறும் பொழுது அதற்குப் பொருத்தமான உடம்பினைப் படைத்து, உயிர் கொடுத்து அதனைப் படிப்போரும் கேட்போரும் தெவிட்டாத இன்பம் பெறத்தக்கதாகச் செய்யும்புலமை கைவரப்பெற்றவர்கள். இத்தகையோர் இயற்றிய சிறந்த இலக்கியங்களாகிய சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், இராமாயணம் முதலியவற்றில் உடம்பையும், உயிரையும் கண்டு யாவரும் இன்புகின்றனர்.

உயிர், உடல் ஆகிய இவ்விரண்டிலுமுள்ள குறைகளாலேயே பல்வேறு மொழிகளிலும் இயற்றப்படும் நூல்களிற் பல அழிந்தொழிகின்றன. தமிழிலும் நம் கண்முன் அழிந்தொழியும் நூல்கள் பலவன்றோ! இப்பொழுது உலகமெங்கும் எல்லாமொழிகளிலும் இலக்கிய நூல்கள் பல புற்றீசல்கள் போலத் தோன்றுகின்றன. ஆனாலும் ஈசல்கள் போலவே ஒரு பகல் வாழ்க்கையுடன் மறைந்து போகின்றன. காலங்கடந்து வாழும் இலக்கிய நூல்கள் எப்பொழுதும் எம்மொழியிலும் குறைவாகவே தோன்றுகின்றன. தோன்றியபின் இவை அழிவதுமில்லை.

இறசுக்கின்¹ எனும் பேரறிஞர் நூல்களை நிலையானவை நிலையற்றவை என இரண்டாகப் பிரித்து இவ்விரு பிரிவிலும் நல்லனவும் தீயனவும் உண்டென்கிறார். நிலையான நல்ல நூல்களே சிறந்த இலக்கியத்தின்பாற்படுவன. ஏனையன படிக்கும் பொழுது இன்பத்தைச் சிறியஅளவிற் பயந்தாலும் நிலைபேறான இன்பத்தையும் அரும் பயனையும் அளிப்பதில்லை. நிலையான சிறந்த நூல்களைக் கற்றல் அரசர்களுடனும், அரசிகளுடனும் உரையாடுதலைப் போன்றதெனவும் ஏனையவற்றைக் கற்றல் பணியாட்களுடன் பேசுவதைப் போன்ற தெனவும் இறசுக்கின் கூறியுள்ளார்.

“என்றும் புலராதியாணர் நாட் செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையது” தெய்

1. Ruskin

வக் கற்பக மலர் எனப் புலவர்கள் கூறுவர். இந்த அற்புதமான கற்பக மலரைப் போல என்றும் வாடாது நிலைத்து நின்று, யாவர்க்கும் இன்பத்தை எப்பொழுதும் அளித்து விளங்குவனவே சிறந்த இலக்கிய நூல்களாகும். இவை படிக்கப்படிக்கப் புதுப்புது இன்பத்தையும், உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் அளித்துப் படிப்பவர்களைத் தம் முடைய இணைபிரியா நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளுந் தன்மையுடையன. இதனை “நவில் தொறும் நானயம் போலும்” எனத் திருவள்ளுவர் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற் ருகி அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறிய ளாவிச் சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்றெழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்.

இச்செய்யுளிலே கம்பர் மெய்ப்புலவர்களுடைய பாட்டுக்களின் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இப்பண்புகளைக் கொண்டனவே சிறந்த இலக்கிய நூல்களெனக் கூறுதலும் சாலப் பொருத்தமானதே. இப்பண்புகள், இலக்கியத்திற்குரியனவாக மேனாட்டறிஞர்கள் ஆராய்ந்துரைத்த சிறந்த பண்புகள் யாவற்றையும் அடக்கி மிளிக்கின்றன. “புவியினுக் கணியாய்” எனும் தொடர் அழகையும், “ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற் ருகி” என்பது உண்மை நன்மைகளையுங் குறிக்கின்றன. இவற்றையே “இலக்கியம் சிறந்த கருத்

துக்களைக் கொண்டது” என எமர்சனும், “இலக்கியம் உள்ளதை உள்ளவாறே உரைத்தல் வேண்டும்”² எனப் பிளாற்றே, கட்சன் முதலிய ஆசிரியர்களும் உரைத்துளர். “அவியகத்துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவி” என்பது இயற்கையையும் மக்களின் வாழ்க்கையினையும் பற்றியது. இவற்றையே கட்சன் எனும் ஆசிரியர் கூறிய “மொழியின் வாயிலாக மக்கள் வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டுவது இலக்கியம்”³ என்பதும் காலில் கூறிய “இயற்கையின் எழிலை எடுத்துக்காட்டுவது இலக்கியம்”⁴ என்பதும் தழுவி யுள்ளன. “சவியுறத் தெளிந்து தண்ணெண்ணெழுக்கமுந் தழுவி” என்பது “சிறந்த பொருள்களை விழுமிய முறையிற் கூறுவது இலக்கியம்”⁵ என ஓர் அறிஞர் கூறியுள்ளதை நினைவூட்டுகிறது.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், சிறந்த உடம்பும் உயிரும் - சொல்லும் பொருளும் - உடையன

1. 'Literature is a record of best thoughts'.
2. 'The foundation of all good and lasting work in Literature is entire sincerity to oneself, to one's own experience of life and to the truth of things, as one is privileged to see it'. — Hudson
3. 'Literature is thus fundamentally an expression of life through the medium of Language'.
4. 'Literature is an apocalypse of nature'.
5. 'Literature, in short, is saying things that are worth saying in a splendid way'—George Cowling.

வாகவும், மக்கள் யாவர்க்கும் பயன்படத்தக்க அழகு உண்மை நன்மை எனும் பண்புகள் நிறைந்தனவாகவும், கற்பகமலர் போல என்றும் வாடாது எப்பொழுதும் இன்பம் அளிக்கத்தக்கனவாகவும், படைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த மெய்ப்புலவர்களால் உரை வடிவத்திலேனும், பாட்டுவடிவத்திலேனும் இயற்றப்படுவனவே இலக்கியங்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவை காப்பியங்களாகவேனும், கதைகளாகவேனும், நாடகங்களாகவேனும், தனிப்பாடல்களாகவேனும், விருந்துகளாகவேனும், பிறவாகவேனும் அமைந்து விளங்கலாம்.

2

பாட்டின் பிறப்புஞ் சிறப்பும்

உரை பாட்டு எனும் இரு வடிவங்களிலும் பாட்டுவடிவமே இலக்கியப் படைப்புக்கு மிக வாய்ப்பானது என்பதற்கு இக்காலத்தில் உலகத்திலே யாவராலும் போற்றப்படும் இலக்கிய நூல்களே சான்று பகர்கின்றன. இவ்விடத்திற் செய்யுள், பாட்டு எனுமிரு சொற்களையும் பற்றிச் சில கூறுதல் இன்றியமையாதது. செய்யுள் எனுஞ் சொல்லை இக்காலத்திற் பாட்டு என்பதைக் குறிக்க வழங்குகிறோம். கவி, பாட்டு, கவிதை, செய்யுள் என்பன இக்காலத்தில் ஒரு பொருட் சொற்களாக வழங்குகின்றன. ஆனால், முற்காலத்திற் செய்யுள் என்பது சொல்லாற் பொருட்கிடனாகச் செய்யப்பட்டன யாவற்றையுங் குறித்தது. பாட்டு மட்டுமன்றி உரை முதலியனவும் செய்யுளாகும். தொல்காப்பியர் செய்யுள்களில் ஏழு வகை உண்டென்று உரைத்துள்ளார்.

பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ் நிலத்தும்

என்பது தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரம். இச்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட எழுவகைச் செய்யுளிலும் பாட்டுச் செய்யுள் மட்டுமே அடிவரையறை உடையதெனவும், ஏனைய ஆறும் அடிவரையறை அற்றனவெனவும் அவர் கூறியுள்ளார். இப்பொழுது இந்த அடிவரையறை யுடைய பாட்டுச் செய்யுளையே “செய்யுள்” எனவும், அடிவரையறையற்ற உரைச்செய்யுளை “உரை” எனவும் வழங்குகிறோம்.

உரை மக்களின் அறிவை நன்கு விருத்தி செய்யுமன்றிப் பாட்டைப் போல் உணர்ச்சியினை நன்கு எழுச்செய்து இன்பத்தை ஊட்டாது. இதனாலேயே உரைநடை நூல்களைப் பலமுறை பயில மக்கள் விரும்புவதில்லை. பயில முயன்றாலுஞ் சலிப்பும் அலுப்பும் உண்டாகின்றன. ஆனால் பாட்டை எத்தனை முறை பயின்றாலும் வெறுப்புத் தோன்றுவதில்லை; புதுமை குறைவதுமில்லை. உரைநடை இலக்கியங்கள் எவ்வளவு தொகையாகப் பெருகினாலும் பாட்டுக்கள் என்றும் மங்கி மறையாமல் அறிஞர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். ‘கருத்துக்களின் சேர்க்கையை வெளிப்படுத்துவது உரை; கருத்துக்களின் படைப்பை வெளிப்படுத்துவது பாட்டு’¹ என இறீட்டு எனும் அறிஞர் கூறியது

---

1. “Poetry is creative expression; prose is constructive expression”— English Prose Style— Herbert Read.

மிகப் பொருத்தமானதே. சுருங்கக் கூறின், சொற் பெருக்கமும் நெகிழ்ச்சியுமுடைய உரை அறிவு நிலைக்குரியது, சொற்குருக்கமும் செறிவுமுடைய பாட்டு உணர்வு நிலைக்குரியது எனலாம்.

சிறந்த பாட்டுக்கு நிலைக்களனாகவுள்ளது உணர்ச்சிப் பெருக்கேயாகும். மக்கள் பொறிகளாற் காணுங் காட்சிகள் உள்ளத்திலே பல உணர்ச்சிகளை எழுப்புகின்றன. பலரிடத்தில் இந்த உணர்ச்சிகள் உருப்பெறாமலும் உரைக்க முடியாமலும் அழிந்துபோகின்றன. சிலரிடத்து அரைகுறையாக உருப்பட்டாலும் பேரதிய உறைப்பு இன்மையால் அவர்களால் அவற்றைத் தெளிவாகப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறுதல் முடியாது. மெய்ப்புலவனோ இந்த உணர்ச்சிகளைக் கற்பனையுடன் கலந்து உருப்படுத்தித் தெள்ளத் தெளிந்த சொல்வடிவத்திற் பொருத்தமான இசையுடன் வெளிப்படுத்துகிறான்.

பொது மக்களிலும் பார்க்க மெய்ப்புலவன் நுண்ணிய உணர்வு, அழகியல் நாட்டம், பரந்த அறிவு, கற்பனை செய்யும் ஆற்றல் முதலியன மிக உடையவனாகவும் 'தன்னுயிர் தானறப் பெற்று' எனவும் இருக்கிறான். 'நுண்ணுணர்வினாரோடு கூடிநுகர்வுடமை,' 'தவலருந் தொல்கேள் வித் தன்மையுடையார்,' 'புலனழுக்கற்ற அந்தனாளர்' முதலிய கூற்றுக்கள் புலவர்களின் சிறப்பியல்புகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வியல்

புகளையே இலீவிசு எனும் மேனாட்டறிஞரும் விதந்தெடுத்தோதினார்.¹

மெய்ப்புலவனுடைய உள்ளத்திலே உணர்ச்சிகள் நுண்ணியனவாகவும் வேகமுடையனவாகவும் பெருகுகின்றன. இத்தகைய உணர்ச்சிப் பெருக்கினையே பாரதியார் “கவிதைவெறி” என்று பாடினார். கலைமகள் அருளால் உண்டாகும் தெய்வப்புலமை என இதனை இந்து சமயத்தவர் கூறுவர். சொக்கிறற்றீசு இதனைக் குறிசொல்வோர் தீர்க்கதரிசி முதலியோருடைய தெய்வ உணர்ச்சியுடன் ஒப்பிட்டார். பிளாற்றே இஃது ஒரு தெய்வப் பெண்ணின் அருளால் உண்டாவது என்றனர். இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கையுடைய புலவர்களையே கீற்கு எனும் ஆங்கிலப் புலவர் உணர்ச்சிவேகப்பாணர்கள்² என்று குறிப்பிட்டார்.

இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கினாலே மெய்ப்புலவன் தன்னை மறந்து கருத்துக்களிலும் கற்பனைகளிலும் அமிழ்ந்து விடுகிறான். மெய்க்காதலன் “நான் இவளாம் பகுதிப் பொற்பாரறிவார்” என்கிறான். மெய்ப்புலவனும் “தான் அவையாகி” விடுகிறான். “பாடு, பாடு” என்று ஒருணர்ச்சி அவனைத் தூண்டுகிறது; உருப்பெருத கற்பனைகள் உருப்

1. “He (the poet) is unusually sensitive, unusually aware, more sincere, more himself than the ordinary man can be” — *New Bearings in English Poetry*—Dr Leavis.

2. ‘Bards of passions’ — Keats

பெற முயல்கின்றன. “துடிக்குதென் உதடும்
நாவும் சொல்லு சொல்லென்றே வாயில் இடிக்குது
குறளி அம்மே, இனிக் குறி சொல்லக்கேளே,”
என்று தெய்வ வெறிகொண்டு குறி சொல்லும்
குறத்திபோற் புலவனும் துடிதுடித்துப் பாடுகி
ருன்; உயிருள்ள சிறந்த பாட்டுப் பிறக்கிறது.
அதனைப் பாடி முடித்த பின்னரே, தான்பாடி
யது இன்னது என்று அவன் அறிகிறான். பாடும்
பொழுது அதனுடன் இரண்டறக் கலந்திருந்தா
னாதலின் அதனை முழுதும் அறியாதிருந்தான்.

இந்த உணர்ச்சி நிலையிலே தாம் பல நாள்
களைக் கழித்ததாகப் பாரதியார் ஒரு பாடல் வாயி
லாகக் கூறியுள்ளார்.

சித்தந் தளர்ந்த துண்டோ - கலைத்
தேவியின்மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு
பித்துப் பிடித்ததுபோல் - பகற்
பேச்சு மிரவினிற் களவு மவளிடை
வைத்த நினைவை யல்லால் - பிற
வாஞ்சையுடன் டோவய தங்ஙனமேயிரு
பத்திரண்டா மளவும் - வெள்ளைப்
பண்மகள் காதலைப் பற்றினின் றேனம்மா,
என்பதே அந்தப்பாடல்.

பத்தி வெள்ளத்திற் றிளைத்துப் பாடிய புல
வர் பெருமக்களும் இந்த நிலைமையைத் தெளி
வாக விளக்கியுள்ளனர். “உளங்கனிந்த போதெல்
லாம் உவந்துவந்து பாடுதுமே” எனும் அப்பர்

தம் திருவாக்கையும், “சித்தமழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை” எனும் மணிவாசகர் தம் வாசகத்தை யுங் காண்க.

இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கினாற் பிறந்த உயிருள்ள பாடல்களையே, சங்ககாலத்தில் ‘புலன் நாவுழவர் புதுமொழி’ என்று மருதனிள நாகனார் குறிப்பிட்டார்; இடைக்காலத்தில் “சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்றெழுக்கமுந் தழுவி யசான்றோர் கவி” என்று கம்பர் கூறினார்; அண்மைக் காலத்தில் “சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொல் புதிது, சோதிமிக்க நவகவிதை” என்று பாரதியார் பாடினார். இப்பாடல்கள் என்றும் அழியாமல் நிலைத்து நின்று அறிஞர் களுக்கு நல்லின்பத்தை நல்குந்தன்மையன.

உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உந்தப் படாமல் “பாட்டெழுதப் போகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு எழுதுவது சிறந்த பாட்டாகாது; உயர்ந்த கலைப்படைப்புமாகாது. ‘இப்பொழுது பாட்டு எழுதப் போகிறேன்’ என்று சொல்லி உடனே எழுதுதல் பெரும் புலவர்களாலும் முடியாததொன்று¹ என்று ஆங்கிலப் பெரும் புலவர்

1. உணர்ச்சிப் பெருக்கு மட்டும் போதாது. பெருமுயற்சியும் வேண்டும் எனுங் கருத்தையுஞ் சில ஆசிரியர்கள் கொண்டுள்ளர். ‘ஒருவன் விடாது முயன்றால் எழுதல் கூடும்’ எனக் கலாநிதி யோன்சன் கூறியுள்ளர்.

(A man can always write if he sets himself doggedly to it. Dr Johnson.)

Psychology and Literature p p— 172, 173-F. L. Lucas.

செல்லி¹ கூறியுளர். உள்ளத்திலே பாட்டுத் தோன்றும்போது உண்டாகும் நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் அழகாகக் குறிப்பிட்டுளர். இந்த உண்மையினை யறியாமற் சிலர் பாட்டுக் கட்டுவதனாலேயே உயிரற்ற 'கன்னா பின்னாப்' பாடல்கள் இடையிடையே பெருகுகின்றன. இந்தப் போலிப் பாடல்களைக் கண்டு மக்கள் மயங்கிவிடுவதில்லை. கட்சிச் சார்பு, கொள்கைப் பற்று, உரிமையுணர்ச்சி முதலியன காரணமாகச் சிலர் இவற்றை வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றலாம். எனினும், இவற்றை நிலைத்து நிற்கச் செய்ய எவராலும் முடியாது; புகழ்ந்து போற்றியவர்களுடைய தலைமுறையிலேயே இவை மங்கி மறைந்துவிடும்.

பாக்காவது கமுகம்பழம் பருப்பாவது துவரை
மேற்காவது கிழக்கேநின்று பார்த்தால் அதுதெரியும்
நாற்காதமும் முக்காதமும் நடந்தால் எழுகாதம்
ராக்கா உண்மை சொன்னேன் இனிரட்சிப்பாயோ
[பட்சிப்பாயோ.

இதனைச் சிறந்த பாட்டு என்று கூறலாமா? இதிலே கருத்துச் சிறப்பில்லை; கற்பனை இல்லை; உணர்ச்சி இல்லை. இதை எழுதியவர் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு இதைப் படைக்கவில்லை. இதனால், இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு இதன் புன்மையும் போலித்தன்மையுங் காரணமாக எள்ளல் உணர்ச்சி சிறிது உண்டாகுமேயன்றி வேறெவ்வித உணர்ச்சியும் உண்டாகாது.

1. Shelley

கருத்தும் கற்பனையும் நன்கு அமைந்திருந்தாற் போதும் என்று கூறிக்கொண்டும், புதுமை எளிமை எனும் போர்வைகளுள் நுழைந்து கொண்டும் இக்காலத்திலே சிலர் கொச்சைத் தமிழிலும் பாடுகிறார்கள்.¹ இவர்கள் “செஞ்சொற்கவியின்பம்” என்று கம்பர் போற்றிய சொல் நயப் பண்பினைச் சிறிதும் பொருட்படுத்துவதில்லை. இவர்களுடைய சொற்பஞ்சத்திற்குக் காரணம் இவர்களுடைய உள்ளத்திலே உண்மை ஒளி உண்டாகாமையும் போதிய மொழிப் பயிற்சியின்மையுமேயாகும். ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்’ என்பது பாரதியார் வாக்கு. பாட்டின் சிறந்த இயல்புகளைத் தொகுத்துக் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை,

உள்ளத்துள்ளது கவிதை - இன்பம்

உருவெடுப்பது கவிதை

தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்

தெரிந்துரைப்பது கவிதை, என்று பாடினார்.

ஆகவே, தெள்ளத் தெளிந்த தமிழிலே - என்றும் தழைத்துவரும் இனிய தமிழிலே - பாடப்படாத பாட்டுக்களும் உயிருள்ள பாட்டுக்களாக

1. தம் படைப்புக்களைச் செம்மையறச் செய்தற்குப் புலவர்கள் பலர் தம் பாட்டுக்களையும் நூல்களையும் பன்முறை திருத்தி அமைத்த வரலாறுகள் பலவுள. தோல் சுத்தோய் தமது ‘போரும் அமைதியும்’ எனும் நூலை ஏழு முறை திருப்பித்திருப்பி எழுதினார். அரித்தோத்தில் ‘இறப்பப்பிளிக்கு’ எனும் நூலின் முதல் வாக்கியத்தை ஏழு விதமாக எழுதிப்பார்த்தாராம்.

இயங்குதல் முடியாது¹ கொச்சைத் தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் இப்பொழுது பத்திரிகைகள் சிலவற்றின் பக்கங்களை நிரப்பப் பயன்படலாம். புற்றீசல்கள் போலத் தோன்றும் இவற்றின் வாழ்வும் புற்றீசல்களின் ஒரு பகல் வாழ்வைப் போன்றதே.

உணர்ச்சிப் பெருக்கு மிகும்பொழுது சாதாரண மக்களேயன்றிக் கட்டுடியர், பித்தர் முதலியவர்களும் ஒருவகை இசையுடன் பாடுவதை நாம் காண்கிறோம். ஒருவனுடைய உணர்ச்சியின் உறைப்பைக் காட்டுதற்கும் அதனைப் பிறரிடத்து உண்டாக்குதற்கும் இசை பெரிதும் உதவி செய்கின்றது. இதனாலேயே புலவனும் உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே திளைத்திருக்கும் பொழுது இசைதழுவிய பாட்டுருவத்தில் தன் உணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் வெளிப்படுத்துகிறான். பாட்டுச் சோருகவும், இசை கறியாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றன எனக் கம்பர் கூறியுள்ளார்.

கவிப்பா அமுதம் இசையின் கறியொடு

கண்ணன் உண்ணக் குவிப்பான், என்பதவர்கூற்று.

பாட்டுக்கும் இசைக்குமுள்ள இந்தப் பிரிக்க முடியாத தொடர்பை ஆங்கிலப் புலவர்கள் சில

1. "The more and more one studies the methods of first rate writers the more one is struck by the infinite pains and patience that many of them took consciously to correct what the unconscious had given them". Literature and Psychology P 174—F. L. Lucas.

ரும் நன்கு கூறியுளர். “கருத்துக்களை இசையோடு எடுத்துரைப்பது பாட்டு¹ என்றார் காலைல் எட்கார் அலன்போ என்பார் “அழகின் இசைமயமான படைப்பே பாட்டு”² என்றியம்பினார்.

மேலும் தமிழ் மொழியிலே பாட்டைக் குறிக்கும் பா எனுஞ் சொல்லின் பொருள், இசைக்கும் பாட்டுக்குமுள்ள தொடர்பை நன்கு காட்டுகிறது. பா என்பது பரந்து பட்டுச் செல்லும் இசை எனும் பொருளது. ஒருவன் தூரத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுப்பாட அதனைக்கேட்போர்க்கு அதன் சொல்லும் பொருளும் இவையென்று புலப்படாதிருப்பினும் அவன் பாடும் இசையினை உய்த்துணர்ந்து அறியின், அஃதின்குரிய தென அறியலாம் எனப் பேராசிரியர் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையிலே எடுத்துக் காட்டியுளர். எனவே பாட்டு இசைமயமான தென்பதும் இசை இன்றேல், பாட்டு இல்லையென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன. கதை, சிறுகதை முதலிய உரைநடை இலக்கியங்களுக்கில்லாத ஒலிநயம் பாட்டிலே இருப்பதாற்றான் இலக்கிய வகைகளிலே பாட்டுச் சிறந்ததாக விளங்குகிறது. ஒலிநயம் இசைக்கலையிலிருப்பினும் பாட்டிலுள்ள கற்பனைத்திறன் அதற்கின்மையால், மனிதனைமாதீரமன்றி ஏனைய உயிர்களையும் இன்புறுத்தும் ஆற்றல்

1. “Poetry, therefore, we will call musical thought”—Carlyle.

2. “Poetry is the rhythmic creation of beauty”
—Edgar Allan Poe

வாய்ந்த இவ்விசைக்கலையும் பாட்டுக்கு இணையாகாது.

“பாட்டு இன்னதென்பதைப் பாட்டைப் படிப்பதால் மாத்திரமே அறிந்து கொள்ளமுடியும்”¹ என்று எலியற்று என்னும் அறிஞர் கூறுதற் கிசைய உரைநடைக்கும் பாட்டுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளைச் சில பாட்டுக்களைப் படித்துப் பார்த்தால் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே, சில செய்யுள்களைப் படிப்போம்.

தந்தையின் கருத்தெனத் தாயுரைத்த சொல்லைத் தலைமேற் கொண்டு இராமர் காட்டுக்குப் போனார்; அங்கே கங்கைக் கரையில், குகன் என்னும் வேடர் தலைவனைக் கண்டு, தோழன் என்று உரிமை பாராட்டி அவன்றுணையுடன் கங்கையைக் கடந்து இலக்குமணன் ஆக்கிய பன்னசாலையில் இருந்தார். அவரைக் கண்டு குறையிரந்து நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல நாற்பெருஞ் சேனையுடன் பரதன் கங்கைக் கரையை அடைந்தான். அவனைக் கண்டான் குகன். பரதனுடைய தாய் இராமனுக்கிழைத்த இன்னலை அவன் நன்கறிந்தவன்; அதனால், பரதனுடைய நோக்கத்தைப் பிழையாக எண்ணினான்; கோபத்துடன் உணர்ச்சி பொங்கி வழியப் பேசினான்.

---

1. “We learn what poetry is-if we ever learn-from reading it” —The Use of Poetry— T. S. Eliot.

அஞ்சன வண்ணனென் ஆருயிர் நாயகன் ஆளாமே
வஞ்சனை யால்அர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உயஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்றென்னை
ஓதாரோ.

ஆழ நெடுந்திரை ஆறுகடந் திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலகிடும் வில்லாளோ
தோழமையென் றவர்சொல்லியசொல்ஒரு சொல்லன்றே
ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ.¹

இவ்விரு பாட்டுக்களிலுங் கூறப்பட்டவற்றை
உரைநடையிற் கூறிப்பாருங்கள். உங்கள் உணர்ச்சி
சையைப் பாட்டைப்போல் உரைநடை எழுப்புகி
ன்றதா ?

பின்வரும் செய்யுட் பகுதியில் ஒரு பெண்
பந்தடிக்குங் காட்சியைப் பெருங்கதையாசிரியர்
தீட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். பாட்டின் ஓசை பந்
தடிப்பது பேரலத் துள்ளித்துள்ளிச் செல்கிறது.

சுழன்றன தாமம் குழன்றது கூந்தல்
அழன்றது மேனி அவிழ்ந்தது மேகலை
எழுந்தது குறுவியர் இழிந்தது சாந்தம்
ஒடின தடங்கண் கூடின புருவம்
அங்கையில் ஏற்றும் புறங்கையில் ஒட்டியும்
தங்குற வளைத்துத் தாள்புரிந்து அடித்தும்
இடையிடை இரகால் தெரிதர மடித்தும்
நித்திலக் குறுவியர் பத்தியிற் றுடைத்தும்
பற்றிய கந்துகஞ் சுற்றுமுறை உரைத்தும்
தொடையுங் கண்ணியும் முறைமுறை இயற்றியும்

1. கம்பராமாயணம்—அயோத்தியா காண்டம்—குகப்
படலம்.

அடிமுதல் முடிவரை இழைபல திருத்தியும்
 படிந்த வண்டெழுப்பியும் கிடந்த பந்தெண்ணியும்
 தேமலர்த் தொடையல் திறத்திறம் பிணைத்தும்
 பந்துவர நோக்கியும் பாணிவர நொடித்தும்
 சிம்புளித் தடித்துங் கம்பிதம் பாடியும்
 ஆழியென உருட்டியும் தோழியொடு பேசியும்
 சாரிபல ஓட்டியும் வாழியென வாழ்த்தியும்
 அந்தளிர்க் கண்ணி அவந்திகை வெல்கெனப்
 பைந்தொடி மாதர் பற்பல வகையால்
 எண்ணுயிரங் கை ஏற்றினள் 1

இதை உரைநடையில் எவ்வாறு கூறினும் பந்தடியின் வேகம் புலப்படுமா?

வாடை குளிர மருந்தறிவா ரில்லையோ
 கூடல் இனிஒருகாற் கூடாதோ-ஓடை
 மதவாரணத்து உதயன் வந்தவர்கோன் நாட்டில்
 காதவானது தமிழேன் கண்,

எனும்பிவ் வெண்பா வச்சத் தொள்ளாயிரம் எனும்
 நூலிலுள்ளது. பிரிவால் வருந்தும் ஒரு பெண்ணினுடைய துயரத்தை இஃது அழுத்தமாகவும்
 தெளிவாகவும் உரைக்கிறது.

1. பெருங்கதை. வத்தவகாண்டம் - பந்தடிகண்டது
 225-245

3

கற்பனை விந்தை

கற்பனை என்றவுடன் “உண்மையற்றது, கட்டி உரைக்கப்படுவது, கற்பித்துக் கூறப்படுவது” போன்ற கருத்துக்களே முதலிற் பலருக்குத் தோன்றும். பாரதியாரும் “கற்பனையேயானாலும் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க யாதானும் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ” என்று பாடியுளர். “கற்பனை கடந்த சோதி” என்று அடியார்கள் கடவுளைப் போற்றுகிறார்கள். உலகிலே இல்லாதவற்றை - நாம் கண்டுங் கேட்டும் அறியாதவற்றைப் படைக்கும் ஆற்றல் கற்பனைக்கு உண்டெனினும், அதன் படைப்புக்கள் யாவும் உண்மைப் பொருள்களையும் அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதையாம் மறத்தல் கூடாது. வாழ்வை வளம்படுத்தி

இன்பமூட்டுவதற்குக் கற்பனை இன்றியமையாதது. வாழ்க்கையிற் பெறமுடியாதவற்றைக் கற்பனையாற் பெறலாம்.¹

மனத்தின் தொழில்களாகிய நினைவு, உணர்ச்சி, பகுத்தறிவு, துணிவு முதலிய யாவற்றினும் வேறுபட்டதாய், இவை யாவற்றையும் அடக்கி, முழு மனத்தினதும் தொழிற்பாடாக விளங்குவதே கற்பனை என்பர் உளநூலார்.² இக்கற்பனை இரண்டு வகைப்படும். புறத்திலே காணப்படும் பொருள்களின் உருவங்கள் முதலியவற்றை உள்ளத்திலே தோற்றுவித்தல் ஒரு வகையாகும்.³ மற்றையது வெளியே காணப்படும் பொருள்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவற்றின் உருவங்களைப் பலவாறு சேர்த்துப் புதுப் புதுப் படைப்புக்களை ஆக்குதல். இதனை ஆக்கக் கற்பனை⁴ எனலாம். இவ்விரு வகையுடன் பகற்கனாவையுஞ்⁵ சேர்த்துக் கற்பனையை மூன்றாகப் பிரிப்பாருமுளர்.

இவற்றுள் ஆக்கக் கற்பனையே மிகச் சிறந்தது. இந்தக் கற்பனையையும் விஞ்ஞானக் கற்பனை⁶ எனவும் கலைக்கற்பனை⁷ எனவும் இரண்

1. "This imaginary world is there to redress the balance of the real" -Lucas
2. Study of Poetry -A-B. Perry.
3. Reproductive imagination.
4. Constructive imagination.
5. Day Dream or Fancy.
6. Scientific imagination.
7. Artistic imagination.

டாகப் பிரிப்பர். விஞ்ஞானக் கற்பனை உண்மைகளைக் காரண காரியம் முதலிய தொடர்புகள் கொண்டு நிறுவுவது. கலைக்கற்பனை அழகினைப் படைத்து, உணர்ச்சியைத் தூண்டி இன்பம் ஊட்டுவது. உலகம் அழகினால் வளர்கிறது. இந்த அழகைத் தருபவற்றைப் படைப்பதுதான் இக்கற்பனையின் கடமையாகும்.

இக் கற்பனையே அழகியற் கலைகளுக்கெல்லாம் உயிர்நிலையெனினும், பொதுவாக இலக்கியத்திலும், சிறப்பாகப் பாட்டுக்கலையிலுமே இஃது உச்சநிலை அடைகிறது; விந்தை உடையதாக மிளிர்கிறது. படிக்கப் படிக்கப் புதுமையும், நினைக்க நினைக்க இன்பமுந் தரும் கற்பனை விந்தையைப் பாட்டிலேதான் நன்கு காணலாம். “அப்பத்தை எப்படிச் சுட்டாளோ, அதற்குள் தித்திப்பை எப்படிப் புகுத்தினோ?” என்பதுபோல் இந்தப் பொருளைக்கொண்டு இந்தக் கற்பனையை எப்படிப் படைத்தார் என்று யாவரும் வியப்படையுமாறு விந்தையுடையதாகக் கற்பனையை அமைக்கும் ஆற்றல் புலவர்கள் தம் தனி உரிமையாகும்.

பண்ணில் இன்பமும் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி எங்கும் உவகைபெருகிட
ஒங்கும் இன் கவி,

என்று பாரதியார் கூறுகிறார். பாட்டுக்கு இசை எவ்வாறு இன்றியமையாததோ அவ்வாறே கற்பனை விந்தையும் இன்றியமையாததென்பதைப் பாரதியார் கூற்று நன்கு விளக்குகிறது. “பாட்

டென்பது கற்பனையின் புலப்பாடே”¹ என்று செல்லி எனும் புலவருங் கூறினார்.

நீர்வளம் மிக்க வயல்களிலே அன்னம், அன்னக் குஞ்சு, தாமரை மலர், எருமை, தேரை முதலியவற்றைக் கண்டால் நம் மனத்தில் உண்டாகும் கற்பனை யாது? புலவர் பெருமானாகிய கம்பர் தீட்டிக் காட்டுங் கற்பனையைப் பாருங்கள்!

சேலுண்ட ஒண்க ணூரிற் றிசிகின்ற செங்கா லன்னம்
மாலுண்ட நளிநப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் களைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை.

இப்பாடலிலே வயல்களிலே காணப்படுஞ் சில பொருள்களுக்கிடையில் ஒரு தொடர்பை மிகச் சிறப்பாகக் கம்பர் கற்பித்திருக்கிறார்; அன்னக் குஞ்சைப் பிள்ளையாக்கி அதனைத் தாலாட்டவும், அழும்பொழுது பாலூட்டவும் கைத்தாயரையும் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

கார்என்று பேர்படைத்தாய் ககனத்துறும்போது
நீர்என்று பேர்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்
வார்ஒன்று மென்மயில்நேர் ஆய்ச்சியர் கைவந்ததற்பின்
மோர்என்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் படைத்தாயே.

இந்தச் செய்யுளிலே காளமேகப் புலவர் இடைச்சி கொடுத்த மோரை நீராக்கி அதனை வலியுறுத்தக் காரையும் நீரையும் அதனோடு தொடர்புபடுத்தித் தம் கற்பனையைக் காட்டுகிறார்.

தினையையும் பனையையும் யாவரும் அறிவர். இத்தினையின் மீது பனையை நிறுத்திக்

1. “Poetry is the expression of imagination”--Shelley.

காட்டித் தூமகேதுவுக்கு உவமை கூறும் பொழுது பாரதியாரின் கற்பனைவிந்தை கருத்துக்கு விருந்தளிக்கிறது.

தினையின்மீது பனை நின்றங்கு
மணிச்சிறுமீன்மிசை வளர்வாலொளிதரக்
கீழ்த்திசை வெள்ளியைக்கேண்மை கொண்டிலகுந்
தூமகேதுச் சுடரே, என்பது பாரதியார்தம் பாடல்.

இங்கே காட்டப்பட்ட உதாரணங்களினாலே, காட்சிப் பொருள்கள் கருத்துப் பொருள்கள் முதலிய யாவற்றையும் கூர்ந்து நோக்கித் தமது புலமையினால் மற்றையோர் காணமுடியாத வியத்தகு தொடர்புகளைப் பிறப்பித்தலே மெய்ப் புலவரது கற்பனையென்பது வெளிப்படையாகிறது. உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம் முதலிய அணிகள் யாவும் புலவர்களுடைய கற்பனையின் விளைவுகளே. இருந்த இடத்திலிருந்துகொண்டே மனத்தை விரும்பிய இடமெல்லாம் செலுத்திப் பலவகையான படைப்புக்களைப் படைத்தும் பின் அவற்றைப் பாட்டுருவத்தில் வெளியாக்கும் ஆற்றலை இக்கற்பனைதான் அளிக்கிறது. தேவர்கள் தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாம் முட்டின்றி உடனே பெற்றுப் பேரின்பந்துய்ப்பது போல், புலவர்களும் தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாம் வேண்டியவாறு படைத்து அவற்றின் அழகிலீடுபட்டு இன்புறுகின்றனர். இதனாலேயே “தேவரணையர் புலவர்” என நான்மணிக் கடிகை கூறிற்று. புலவர்களுடைய இந்தக் கற்பனைத் திறனைப் பாரதியார் மிகச் சிறப்பாகப் பல பாடல்களிலே விரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை எங்கணும்

ஒட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்

எனவும்,

முன்றிலில் ஓடுமோர் வண்டியைப் போலன்று

முன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே

நன்று திரியும் விமானத்தைப் போலொரு

நல்ல மனம் படைத்தோம்

எனவும்,

சீரவிருஞ் சுடர் மீனெடு வானத்துத்

திங்களையுஞ் சமைத்தே

ஓரழகாக விழுங்கிடும் உள்ளத்தை

ஒப்பதோர் செல்வமுண்டோ

எனவும் அவர் பாடியுளர்.

கற்பனைச் செறிவிலே புலவர்களுக்குக் காதலரும் பித்தருமே நிகரானவர்கள் என்று செகப் பிரியர்¹ கூறினார். மேலும் புலவர்களுடைய மனக்கண் உலகத்திலிருந்து சுவர்க்கத்தையும் சுவர்க்கத்திலிருந்து உலகத்தையும், ஒரு பார்வையிற் பார்த்தளக்கத்தக்க ஆற்றலுடைய தென்றும், அவர்களுடைய கற்பனை முன்னறியப் படாதவற்றுக்கு உருவங்களைப் படைத்துக் கொடுக்கவும், இல்பொருள்களுக்குப் பெயரும் உறைவிடமும் அளிக்கவல்லது எனவும் அவர்² கூறியுளர். பாரதியாரும்

தனிப் பதர்ச் செய்திகள்

அனைத்தையும் பயனிறை அனுபவமாக்கி

உயிரிலாச் செய்திகட் குயிர்மிகக் கொடுத்து

ஒளியிலாச் செய்திகட் கொளியருள் புரிந்து

1. "The Lunatic the lover and the poet
Are of imagination all compact."

—Midsummer Night's Dream.

2. Ibid.

அனைத்தையு மாங்கே யழகுறச் செய்து
இலௌகிக வாழ்க்கையிற் பொருளினே இணைக்கும்
மாசத்தி..... என்ருர்.

நமது உலகிலுள்ள பொருள்களைப்போலப் புலவர்களுடைய கற்பனை உலகிலுள்ள பொருள்களும் பலவகைப்பட்டவை. இந்தக் கற்பனை உலகம் என்றும் அழியாத இளமையும் அழகும் வளமும் நிறைந்தது; துன்பமில்லாத இன்பமயமானது. பல இடங்களிற் பல காலங்களில் உள்ள பொருள்கள் இந்த உலகில் ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்திலே தோற்றமளிக்கும். நாம் காணும் பொருள்களும் காட்சிகளும் இக்கற்பனை உலகிலே வியத்தகு மாற்றத்தை அடைந்து, புது உருவத்துடன் பொலியும்; உண்மையினைத் தெளிவாக உணர்த்தும்; புதுப் புது அனுபவங்களை யும் பேருணர்ச்சிகளையும் உண்டாக்கும். இக்கற்பனை உலகின் சிறப்பை அறிதற்குப் புலவர்களுடைய கற்பனைகள் சிலவற்றை இப்பொழுது பார்ப்போம்.

தீயின் தன்மையை யாவரும் அறிவர். நெருங்கினால் சுடும், அகன்றூற் சுடாது. ஆனால், காமமோ நெருங்கினூற் சுடாது, அகன்றூற் சுடும். இந்த உண்மைகளை வைத்துக்கொண்டு ஒரு புதுமையான தீயை-காமத்தீயை வள்ளுவர் பெருமான் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

நீங்கிற் நெறூஉம் குறுகுங்காற் றண்ணெனும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்.

போர்க்களத்தில் ஒரு பெண் தன் காதலன் இறந்துபடும்பொழுது அவனைத் தாங்கி ஏந்துகிறாள். அவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்தவுடன் தானும் உயிர்விடுகிறாள். இவ்விரு செயலுக்கும் சயங்கொண்டார் எவ்வளவு சிறப்புடைய காரணங்களைக் கற்பிக்கிறார் பாருங்கள்!

தரைமகளும் தன்கொழுநன் உடலந் தன்னைத்
தாங்காமல் தன்கரத்தால் தாங்கி விண்ணாட்டு
அரமகளிர் அவவுயிரைப் புணரா முன்னம்
ஆவிஒக்க விடுவானைக் காண்மின், காண்மின்.

வெப்பம் நிறைந்த கொடிய காட்டில் உள்ள மரங்கள் வாடி வதங்கி வெம்பி நிற்கும் நிலையினைக் கூறவந்த பெருங்கடுங்கோன் எங்கெங்கெலாம் எம்மை அழைத்துச் சென்று எவ்வளவு சிறந்த வாழ்க்கை உண்மைகளை எமக்கு உணர்த்துகிறார் என்பதைப் பின்வரும் பாடற்பகுதி நன்கு காட்டுகிறது.

வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி
யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரொடு மரம்வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி
னலவுற்றுக் குடிகூவ வாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவராற் கோல்கோ டியவனிழ
லுலகு போலுறிய வுயர்மர வெஞ்சுரம்.

தலைமகன் மணஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்கிறான் என்ற செய்தியைத் தோழி தலைமகளுக்குக் கூறும்பொழுது, அச்செய்தி தனக்கு அளித்த மகிழ்ச்சியை அவள்

புலப்படுத்தும் முறை போற்றத்தக்கது. ஒரு நாட்டில், கோடை நீடிக் குளங்கள் யாவும் வற்றிய காலத்தில், குளம் நிறைந்து வெள்ளம் பெருகுமாறு இராக்காலம் முழுதும் மழை பெய்கிறது. அது கண்டு வைகறைப் பொழுதில் அந்நாட்டு மக்கள் யாவரும் பேருவகை அடைகின்றனர். “அவர்கள் யாவரும் அடையும் பேருவகை முழுவதையும் எனக்குள்ளே யான் அடைகிறேன்” என்று தோழி கூறுகிறாள் எனக் கபிலர் பாடுகின்றார்.

நாடு வறங்கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்று கண்டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள வள்ளி
லென்றாழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெரும் பெயல் பொழிந்த வேம வைகறைப்
பல்லோ ருவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந்தற்றே.

தலைவனைப் பிரிந்து இராக்காலத்தில் வருந்தும் ஒரு தலைவி எப்பொழுது விடியும் விடியும் என்று ஏங்குகிறாள்; சூரியன் உதிக்காமல் இருப்பதற்குப் பல காரணங்களைக் கற்பிக்கிறாள்.

அரவங் கரந்ததோ அச்சமரம் இற்றுப்
புரவி கயிறுருவிப் போச்சோ - இரவிதான்
செத்தானோ வேறுவழிச் சென்றானோ தோழிஎனக்கு
எத்தால் விடியும் இரா.

இப்பாட்டிலுள்ள கற்பனைகள், புராணக்கதைகளையும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ளன.

இதுவரையும் கற்பனைகள் சிலவற்றின் தன்மைகளைக் கண்டோம். கற்பனையுலகிலேயுள்ள விந்தைகள் மிகப்பலவாகும். தீப்பட்ட வெள்ளத்தையும்¹, சதகோடி மின் சேவிக்கும் மின்னரசியையும்², கலைநிலாத் தவழும் மாடத்தையும்³, மேகத்தினிரு மருங்கிலே சூரியனையும் சந்திரனையும்⁴, கரு நெருப்பிடை எழுந்த செந்நெருப்பையும்⁵, இந்தக் கற்பனை உலகிலே காணலாம். இவ்வுலகில் இராமனை இராவணனாகவும்⁶, கயவரைத் தேவராகவும்⁷, குயிலைக் கிளியாகவும்⁸, மாலையைக் காலையாகவும்⁹, மருதம்², கடல்⁸, இளவேனில்⁹, முதலியவற்றை அரசர்களாகவும் புலவர்கள் ஆக்கி விடுவார்கள்.

இன்னமுறையில் இவ்வாறுதான் கற்பனை செய்யவேண்டு மென்னும் நியதி இவ்வுலகில் இல்லை. ஒரு பொருளைக் கண்டவுடன் அதனோடொன்றுபட்டுப் புலவர்கள் செய்யுங் கற்பனைகள் பலவகையாக இருக்கும். திங்களைப்பற்றிப் புலவர்கள் சிலர் படைத்த கற்பனைகளைக் கண்டு, மேலே செல்வோம்.

மீனிளம் ஒடிப்பரக்குதம்மா—ஊடே
வெள்ளி ஓடமொன்று செல்லுதம்மா
வானும் கடலாக மாறுதம்மா—இந்த
மாட்சியில் உள்ளம் முழுகுதம்மா.

—தேசிகவினாயகம்பிள்ளை

1. முத்தொள்ளாயிரம். 2. கம்பராமாயணம். 3. நைடதம்
4. சீலப்பதிகாரம். 5. திருக்குறள். 6. சீவகசிந்தாமணி.
7. கலித்தொகை. 8. திணைமாலை நூற்றைம்பது
9. பெரியபுராணம்.

தயிர்க்கடலில் வெண்ணெய்போல் வெண்ணிலாவே
தனிவிசும்பிற் றவழந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே.

—சோமசுந்தரப் புலவர்

எல்லையில்லாததோர் வானக்கடலிடை வெண்ணிலாவே—
விழிக்கு
இன்பமளிப்பதோர் தீவென்றிலகுவை வெண்ணிலாவே!

—பாரதியார்

கதிர்செய்நித்திலம் கறங்குதெண்டிரைக்கரத் தெறியும்
முதிர்பனிக்கடல் முகட்டினின் முளைத்தொளிர் திங்கள்
விதியின் மாலையாந்துணைவியை வீங்கிருட்டலைவன்
வதுவையாற்றுவான் வைத்த பொற்குடவென வயங்கும்.

—அதிவீரராமபாண்டியன்

கானெலா மலர்ந்தமுல்லை ககனமீதெழுந்ததென்ன
வானெலாம் வயங்குதாரை நிரைநிரை மலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான் விழவினவைத்த வெள்ளி வெண்கும்பமென்னத்
தூநிலாமதியம் வந்து குணதிசை தோன்றிற்றம்மா.

—வில்லிபுத்தூராழ்வார்

மறுவில் சிந்தை வன்றெண்டர் வருந்தினால்
இறுமருங் குலார்க்கி யார்பிழைப் பாரென்று
நறுமலர்க்கங்குல் நங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

—சேக்கிழார்

பெருந்திண் ணெடுமால் வரைநிறுவிப் பிணித்த பாம்பின்
[மணித்தாம்பால்
விரிந்த திவலை உதிர்ந்தமணி விசும்பின் மீனின் மேல் விளங்க
அருந்த அமரர் கலக்கிய நாள் அமுத நிறைந்த பொற்கலசம்
இருந்ததிடைவந்தெழுந்ததென எழுந்த தாழிவெண்டிங்கள்.

—கம்பர்

காழகச் சேற்றுட்டம்பால் கதிர்மணிக் குடத்தினேந்தி
வீழ்தரச் சொரிவதே போல் விளங்கொளித் திங்கட்புத்தேள்
சூழிருட் டொகுதி மூழ்கத் தீங்கதிர் சொரிந்து நல்லார்
மாழை கொண் முகத்திற் றோன்றி வளை கடன் முழைத்ததன்றே.
—திருத்தக்கதேவர்

புலவர்களுடைய கற்பனை உலகிலுள்ள
படைப்புக்களைப் பகுத்தறிவுகொண்டு ஆராய்தல்
கூடாது. இக்கற்பனை உலகு எங்கள் வாழ்வை
ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் இருக்கிறது. இவ்வுலகப்
படைப்புக்களுக்கு முன்னர்க் கூறியாங்கு
வாழ்க்கை அனுபவங்களும் காட்சிப் பொருள்
களுமே அடிப்படைகளாகும். இப்படைப்புக்களைப்
பகுத்துப்பார்த்தால் இவை பூவுலகப் பொருள்
களாகவும் வாழ்க்கையில் நாம் பெறும் அனுப
வங்களாகவும் இருப்பதை உணரலாம். வெள்ளந்
தீப்பட்டதெனில், வெள்ளமும்தீயும் யாமறிந்த
பொருள்களே. நிலாத் தவழும் மாடத்துக்கு நிலா
வும் மாடமும் அடிப்படை. அரசனையும் அவ
னுடைய செல்வங்களையும் கொண்டு மருதம்,
கடல், இளவேனில் முதலியவற்றை அரசு
வீற்றிருக்கச் செய்யலாம். நரசிங்க உருவத்
திலுள்ள மனிதனுடைய உறுப்பும் சிங்கத்தினு
டைய உறுப்பும் உலகிலுள்ளவை. ஆயிரம் தலை,
ஆயிரம் கை, பத்துத் தலை முதலியவற்றிற்கு
நம்முடைய இரு கைகளும் ஒரு தலையுமே
அடிப்படை.

இந்த உண்மைகளை அறிந்து புலவர்களுடைய
கற்பனை விந்தையினைச் சுவைத்தின் புறுவதற்கு
யாவருக்கும் ஓரளவு கற்பனை இன்றியமையாதது

பாட்டை நன்கு விளங்கிக்கொள்வதற்குக் கற்பனை இன்றியமையாததென உவோட்சுவோது¹ எனும் புலவருங் கூறியுளர். இக்கற்பனைத் திறனிருந்தாற்றான் “உண்மையைச் சொல்லுவது தான் கற்பனையின் கடன்” எனப் போராசிரியர் மக்கினில் டிச்சன்² கூறியதை உணர்ந்து புலவர்களின் கற்பனையிலிருந்து பிறந்த இலக்கியத்தின் என்றும் மங்காத அழகிலும் உண்மையிலும் திளைத்து நன்மையை அடையலாம்.

-
1. “The voice which is the voice of the poetry
Without imagination cannot be heard”
—Wordsworth.
  2. “It is the office of Imagination to tell the truth”
— Prof. Macinell Dixon.

இன்பக் கலையாம் இலக்கியத்தின் பயன்

உலகத்திலுள்ள கலைகளை அறுபத்து நான்கென்பர்.¹ அறிவியலையும்² இக்கலைகளுடன் சேர்த்துளர். இவற்றோடு தொடர்புடைய கலைகளும் பலவுண்டு. இக்கலைகள் யாவும் மனத்தோடு தொடர்புடைய செயல்களென உள நூலார் கூறும் அறிதல், உணர்தல், செய்தல் என்பவற்றைப் பற்றி நின்று முறையே அறிவு, இன்பம், ஆற்றல் என்பவற்றைக் கொடுக்குந் தன்மையன. எனினும், ஒவ்வொரு கலையிலும் இம்மூன்றில் ஒன்று மற்றைய விரண்டிலும் பார்க்கக் கூடிய

1. "எண்ணெண் கலையுமிசைந்துடன் போக"

—சிலப்பதிகாரம்.

2. Science

தாகவே அமைந்துளது. இதனாற் கலைகளை அறிவுக்கலை, இன்பக்கலை, தொழிற்கலை என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். அறிவுக்கலையில் அறிவும், இன்பக்கலையில் இன்பமும், தொழிற்கலையில் ஆற்றலும் தலையிடம் பெற்று விளங்குகின்றன. அழகியல் உணர்ச்சியை¹ உண்டாக்கி இன்பத்தையூட்டுவனவே இன்பக்கலைகளாகும். இவற்றை துண்கலைகள்² எனவும் கவின் கலைகள் எனவும் கூறுவர். இவற்றில் இலக்கியம், இசை, கூத்து, சிற்பம், ஓவியம் முதலியன அடங்கும்.

இக்கலைகள் வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றியன வெனினும், வாழ்க்கையிலே துன்பம் பயப்பதையும் இன்பம் பயக்கச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாயுள்ளன. மக்கள் இவ்வுலகில் அனுபவிக்க முடியாதவற்றை இக்கலையுலகிலே அனுபவிக்கலாம். வெளிப்படுத்தற்குப் போதிய வாய்ப்பின்றி மக்களுடைய உள்ளத்திலே அடங்கிக்கிடக்கும் உணர்ச்சிகள் பொங்கி அமைதியடைதற்கும் இக்கலைகள் துணை செய்கின்றன; உழைத்து உழைத்து ஓய்ந்த மக்களுக்கு ஓய்வு நேரத்தில் உவகையூட்டுகின்றன; துன்பத்தினாற் சோர்ந்து வருந்திக் கிடக்கும் மக்களையுங் கடைத்தேற - இன்பங்காணச் - செய்கின்றன.

இவ்வின்பக் கலைகளுள்ளே தனிச்சிறப்புடையன இசையும், இலக்கியமுமேயாகும். சிற்பம், ஓவியம் எணுகலைகள் மண், கல், துகில், வண்

1. அழகியலைப்பற்றிய உணர்ச்சி

2. Fine arts.

ணம் முதலியவற்றோடு தொடர்புடையன. இலக்கியமும் இசையும் மாத்திரமே மனிதனைப் பிறவுயிர்களிலிருந்து பிரித்துப் பல்லாற்றினும் உயர்த்தும் மொழியுடன் தொடர்புடையன. மொழியின்றேல் எண்ணமில்லை, ஆக்கச் செயலில்லை, நாகரிகமில்லை என்று நாம் அறிவோம். மொழியோடு தொடர்புபட்ட இசையும் இலக்கியமுமாகிய இவ்விருகலைகளிலும் இசை பொருள் குறியாத ஒலியுடனும் தொடர்புபட்டிருப்பதால், பொருள் குறித்த ஒலியோடு - சொற்களோடு - தொடர்புபட்ட இலக்கியமே அதனினுஞ் சிறந்தது.

சிற்பம் இசை முதலியன காலத்தாலும் இடத்தாலும் கட்டுப்படுவன. இலக்கியத்துக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளில்லை. மக்களுடைய முன்னேற்றத்துடன் ஒத்து வளரும் ஆற்றல் இலக்கியத்துக்கு மாத்திரமேயுரியது; ஏனைய கலைகள் உணர்ச்சி நிலைக்கு மாத்திரமே மக்களைக் கொண்டு செல்லுகின்றன. இலக்கியம் உணர்ச்சியைப் பெருக்குவதுடன் பேருண்மைகளையுங் காணச் செய்கிறது; ஒரினத்தவர் தலைமுறை தலைமுறையாகப் போற்றி வந்த குறிக் கோள்களை அறிவுறுத்திக் கற்பவர்கள் உள்ளத்திலும் அவற்றை நிலைக்கச் செய்கிறது.

இலக்கிய வகைகளிற் சிறந்தது பாட்டு என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். இப்பாட்டுக்கலைதரும் இன்பத்தை அளவிட்டுரைத்தல் முடியாது. பாட்டின் கருத்தும், அதனையுரைக்குஞ் சொல்

லும் பருந்தும் நிழலும் போல ஒன்றைவிட்டு
 டொன்று பிரியாதிருப்பதால், அவற்றின் பொருளை
 யுணர்ந்து இன்பமடையும் பொழுது பாட்டுக்
 கலையின் அகக்கருவியாகிய கருத்தும் புறக்கருவி
 யாகிய சொல்லும் ஒன்றாகி நம் உணர்ச்சியுடன்
 கலந்து நம்முடன் சேர்ந்து விடுகின்றன;¹ எண்ண
 எண்ண மகிழ்வளிக்கும் இன்ப ஊற்றாக மாறி
 விடுகின்றன.

இலக்கியக்கலை நல்லின்பக் களஞ்சியம் என்பதைப் புலவர்கள் பலருடைய கூற்றுக்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் என்சிந்தையுள்ளும்
 உறைவான் உயர்மதிற் கூடலில் ஆய்ந்த ஒண்தீந்தமிழின்
 துறைவாய் நுளைந்தனையோ அன்றி ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
 இறைவா தடவரைத் தோட்கென் கொலாம் புகுந்தெய்தியதே,
 எனுந் திருக்கோவையார்ச் செய்யுளிலே மணி
 வாசகர் இலக்கியத்தின் மாட்சியினை இனிது புலப்
 படுத்தினார். “ஒண்தீந் தமிழின் துறை” என்பது
 இலக்கியத்தைக் குறிக்கிறது.

பொன்னில் ஒளியும் மலரில் மணமும் தேனில்
 இனிமையும் இயல்பாக அமைந்திருப்பது போற்
 செஞ்சொற் கவியில் இன்பம் நிறைந்திருக்கிற
 தெனக் கம்பர் கூறியுள்ளார்.

1. Poetry is an art singularly privileged. It penetrates deeper and mixes more intimately into our lives than any other art — Abercombie-. The idea of great Poetry.

பொன்னின் சோதி போதினின் நாற்றம் பொலிவேபோற்
றென்னுன் தேனிற் றீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்,¹

என்பதவர் கூற்று. இக்கருத்தை மிகவலி யுறுத்திக் “கொள்ளையின்பங்குலவு கவிதை” எனப் பாடினார் பாரதியார். இந்தக் கொள்ளையின்பத்தை யனுபவித்த புலவரொருவர் வானோரமிழ்தத்தையும் வெறுத்தொதுக்கினார். தம்முடைய காதலை,

இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றலும் வேண்டேன்,²

என்று கூறிப்புலப்படுத்தினார்.

சங்க இலக்கியங்களுட் சிறந்த தொன்றாகிய கலித்தொகையைப் படித்து உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்த புலவரொருவர் வேறொரு நூலும் வேண்டாம், “நனியார்வேரம் பொங்குகலியின்பம்” என நவின்னார். மிலிற்றன் எனும் ஆங்கிலப் புலவரும் “பாட்டென்பது மக்கள் மன அறிவினினும் வடித்திறக்கப்பட்ட தூய அமிழ்தமாகும்” எனக் கூறிப் பாட்டாற் பெறப்படும் இன்பத்தை விளக்கினார்.

வான்மீக முனிவருடைய இராமாயணத்திலுள்ள செய்யுள்களின் இன்பத்தைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது கம்பர், அவ்வின்பத்தை மக்கள் மாத்திரமன்றி அமிழ்தத்தை அருந்துந் தேவர்களும் ‘செவிகளாரப் பருகுகின்றனர்,’ என்றார். சேர்பிலிப்புச்சிட்டினி எனும் அறிஞரும் சிறுவர்களை விளையாட்டிலிருந்தும் முதியவர்களைத் தீக்

1. பாலகாண்டம் — மிதிலைக் காட்சிப்படலம்

2. தமிழ்விடுதூது.

காய்வதிலிருந்தும் நீக்கிக் கவரும் ஆற்றலுடையது இலக்கியம் என்றுரைத்தார். தமிழ் இலக்கியம் ஆயுந்தொறும் இன்பம்தரும் என்று கண்டார் ஒரு புலவர். இலக்கியத்தைப் படிக்கப் படிக்கத் துன்பந் தொலைந்து இன்பம் மேலும் மேலும் பெருகும் என்பதை “நவில் தோறும் நூனயம் போலும் பயில் தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” எனுங் குறளில் வள்ளுவர் புலப்படுத்தினார். வள்ளுவருடைய இக்கூற்றையே ‘நான் விரும்பாத நண்பர்களைப் பிரிந்திருக்க நூல்கள் உதவி செய்கின்றன, பயிலுந் தோறும் அவை பண்புடைப் பெருமக்களின் தொடர்பைப் போல இன்பம் நல்குகின்றன,’ என்று மாண்டேயின் என்பார் வழிமொழிந்தார். கம்பர், இளங்கோவடிகள், சேக்கிழார் முதலிய புலவர்களுடைய படைப்புக்களை நுகர்வதால் வானவர் நாட்டின்பத்தை அடையலாம் என்பது அறிஞர் பலர் அனுபவவாயிலாகக்கண்ட உண்மையாகும்.

நுண்ணுணர் வினாரோடு கூடிநுகர் வுடமை
விண்ணுலகே ஒக்கும் விழைவிறுல்¹

எனும் கூற்றுப் புகழுரையன்று.

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லாம்
எய்தி அரசாண் டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா
ஓங்கும் நிழல் இருந்தாலும்

1. நாலடியார்.

செம்பொன் மேரு அனையபுயத்
 திறல்சேர் இராமன் திருக்கதையில்
 கம்பர்நாடன் கவிதையிற் போல்
 கற்றோர்க் கிதயங் களியாதே.

என்பது கம்பருடைய காவியத்தைச் சுவைத்த
 அறிஞர் ஒருவருடைய கருத்தாகும்.

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மையுடையார்
 இகலிலர் எ.:குடையார் தம்முட்குழீஇ
 நகலின் இளிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்து
 உம்பர் உறைவார் பதி,

எனும் நாலடியார்ச் செய்யுள் புலவர்களோடு
 கூடி மகிழ்தல் விண்ணுலக இன்பத்தினுஞ் சிறந்த
 தெனக் கூறுகிறது. புலவர்கள் இயற்றிய நூல்
 களிலேயே நாம் இன்றும் அவர்களைக் காண்கி
 றோம். புலவர்களுடைய கருத்துக்கள், உணர்ச்சி
 கள், அனுபவங்கள் முதலியவற்றின் தோற்றங்
 களே அவர்கள் இயற்றிய நூல்கள். அவர்களு
 டைய உள்ளத்தின் உயர்வு, உணர்ச்சியின்
 துடிப்பு, கற்பனையின் திறன் முதலியனவற்றை
 நமக்குக் காட்டும் பளிங்குகளாக அவர்களுடைய
 நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே அவர்களுடைய
 இலக்கியங்களைப் படிப்பதாற்றான் நாம் அவர்
 களோடு சேர்ந்து பழகிப் பேரின்பத்தை யடைய
 லாம். 'அறிஞர்களுடன் பழகும் இன்பத்தைப்
 புலவர்கள் ஆக்கிய நூல்களைப்படித்தலால் நான்
 அடைகிறேன்' என்று எய்க்கின் என்பார் கூறி
 னார். 'நூல்களைப் பழங்கால நண்பர்களோடு ஒப்
 பிடலாம். அவற்றைப் பயில்வதால் ஆயிரம்

ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பேரறிஞர்களை யும் நம்முடைய நண்பர்களாகவாக்கிக் கொள்ள லாம்,' என்பது இத்தாலியரான பெட்டிராக்கு என்பவர் கருத்து.

பண்புடையாளர் தொடர்பை நல்கி, விண் ணுலக இன்பம் முதலியவற்றிலுஞ் சிறந்த இன் பத்தையளிக்கும் இலக்கியத்தை நல்ல முறையிற் சுவைத்தாற்றான் அதன் பயனை நாம் பெறலாம். இலக்கியத்தைச் சுவைத்தல் அன்றேல் நுகர்தல் எவ்வாறு? பாட்டைச் சுவைக்கும் முறையை நன்கறிந்து கொண்டால் ஏனைய இலக்கிய வகைகளைச் சுவைக்கும் முறையையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

முன் குறிப்பிட்டவாறு இலக்கியத்தைச் சுவைப்பதற்குக் கற்பனை இன்றியமையாதது. "பாட்டு அழகாக இருக்கிறது" என்று வியப்பது சுவைத்தலாகாது. பாட்டின் ஓசைநயம், சொற் கள், கருத்துக்கள் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுக் கற்பனையின் உதவியாற் புலவனுடைய பாட்டை நாம் மனத்திற் படைத்துக் கொள்ளல் வேண் டும். இப்படிச் செய்தாற்றான் அப்பாட்டைப் பாடும்பொழுது புலவன் கண்டகாட்சிகளை-கொண்ட கருத்துக்களை-அடைந்த உணர்ச்சிகளை-புலப்படுத்திய மெய்ப்பாடுகளை-நாமும் பெறலாம். இந்நிலையை அடையும்பொழுது அப்பாட்டு நம் முடன் கலந்து ஒன்றாகி நம்மைப் பரவசப் படுத்தி இன்பமளிக்கும்.

இந்நிலையில் நின்று, மாணிக்கவாசகருடைய திருவாசகத் தேனையுண்ட இராமலிங்க சுவாமிகள் தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளிலே சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகிறார்.

வான்கலந்த மாணிக்க வாசகரின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்து
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனித்ததுவே.

‘தாம் படிக்கும் பாட்டைப் படைப்பவர்களாக மாணுக்கர்களை ஆக்குதலே உண்மையாகப் பாட்டைச் சுவைக்கச் செய்யும் முறை’¹ எனச் சேர் பேர்சி நன் என்னும் அறிஞர் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு ஒரு பாட்டை உள்ளத்திலே படைப்பதற்கு அப்பாட்டைப் பாடிய புலவருடைய கருத்துக்கள் முழுவதையும் தொனிப் பொருள்களையுங்கூட அப்பாட்டின் சொற்களிலே காணும் ஆற்றல் இன்றியமையாதது.²

இவ்வாறு பாட்டும், ஏனைய இலக்கியவகைகளும் அளிக்கும் இன்பத்தைச் சுவைப்பதால் உள்ளத்தில் என்றும் நீங்காத நிறைவும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாகின்றன. உள்ளதிலுள்ள கலக்கம்,

1. “To lead pupils to appreciate is to make them in a sense its creators” - Sir Percy Nunn - Education Its Data and First Principles.

2. “This depends on the ability to discover in the words all that the poet intended or perhaps unknowingly implied” - Prof. Gurrey - Appreciation of Poetry

களங்கம் முதலியன நீங்குகின்றன. மக்களின் தனித்தன்மை விருத்தியடைகிறது. அழகிய லுணர்ச்சி பெருகி அழகை அகத்திலும் புறத்திலுங்காணும் ஆற்றல் உண்டாகிறது. அழகே உண்மை; உண்மையே அழகு எனும் பேருண்மை நன்கு புலனாகிறது.

இலக்கிய நுகர்ச்சியால் உளமானது சான்றோருக்குரிய அன்பு, நாண் ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம் வாய்மை முதலிய நல்லியல்புகளின் கொள்கலமாக ஆகிறது; பண்புடைமை உண்டாகிறது.¹ “நவில் தொறும் நூனயம் போலும் பயில் தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” எனுங்குறள் இலக்கிய இன்பத்தைப் பண்புடையாளர் தொடர்பாலுண்டாகும் இன்பத்துக்கு உவமையாகக் கூறுகிறது. பண்புடைமை என்பதற்குப் பரிமேலழகர் ‘பெருமை காண்ருண்மைகளிற்றும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும் அறிந்தொழுக்கல்’ என்றார். பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுக்கல்’ என்று கலித்தொகை கூறுகிறது.

இந்தப்பண்புடைமையைப் பண்பாடென்று இக்காலத்திற் கூறுகிறார்கள். எத்தகைய நுண்மதிபடைத்தவர்களும் பண்பாடில்லாதவர்களாயின் மரத்தைப் போன்றவர்கள் என வள்ளுவர் கூறுகிறார்; பண்பாடுடையவர்களாற்றான் இந்த

1. “Literature is one of the most powerful instruments for forming character” — Viscount Morley.

உலகம் வாழ்ந்து வருகிறது என்பதையும் அவர் தெளிவாக உரைத்துள்ளார். பின்வருங்குறள்கள் இக்கருத்துக்களை விளக்குகின்றன.

அரம் போலுங்கூர்மையரேனும் மரம் போல்வர்
மக்கட் பண்பில்லா தவர்.

பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அ.:தின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

சுருங்கக்கூறின், இப்பண்பாட்டைப் பெறுதலே இலக்கியங் கற்றலின் பயன் எனலாம். “இலக்கியம் மனத்தை விரித்துத் திருத்தித் தூய்மை செய்கிறது; அறிவைக் கூர்மையடையச் செய்கிறது: பேருணர்வையும் அளிக்கிறது,¹ எனக் காடினல் நியூமன் எனும் அறிஞர் கூறியதையும் நோக்குக. “இன்று காலையுணவிற்போது யானடைந்த தனிமைத்துயரைப் போக்குதற்கு நான் செகப்பிரியரின் நூலைப் படித்தேன்; அதனால் ஆறுதலடைந்தேன்”, என்று கீச்சு எனும் ஆங்கிலப் புலவர் எழுதியுள்ளார். பண்புடையாளர் தொடர்பினால் நம் உள்ளத்திலுள்ள கவலைகள் எல்லாம் நீங்குவதுபோல், நல்ல நூல்களைப் பன்முறை படிப்பதாலே துன்பம் நீங்கும் என்பதையும் “நவில் தொறும் நூனயம் போலும் பயில் தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு,” எனுங் குறள் புலப்படுத்துகிறது.

1. ‘The object of literature in education is to open the mind, to correct it, to refine it, to enable it to comprehend and digest its knowledge, to give it power over its own faculties, application, flexibility, method, critical exactness, address and expression’.

துன்பத்தினின்று நீங்குதலும் இன்பத்தைப் பெருக்குதலுமே மக்கள் தம் வாழ்விலடைய விரும்புவன. துன்பமில்லாத இன்பமயமான வாழ்வையே தெய்வ வாழ்வு-அமர வாழ்வு-எனப் போற்றுகிறோம். இந்த அமரவாழ்வை இவ்வுலகில் வாழ வேண்டின் வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் என வள்ளுவர் கூறுகிறார். இவ்வாறு வாழ்வதற்கு இலக்கியப் பயிற்சியால் உண்டாகும் பரந்த அறிவும் பண்புடைமையும் இன்றியமையாதன. இவற்றின் உதவியாற்றான் நன்மை தீமை, இன்பம் துன்பம், செல்வம் வறுமை, வெற்றி தோல்வி, பிறப்பு வீடு முதலிய இருமைகளின் வகையை நன்கறியலாம். வாழ்க்கையிலேதோன்றும் துயரங்களினால் மனமுடைந்து சோர்ந்து துன்புறமல், துன்பத்திலும் இன்பத்தைக் காணலாம். 'இன்பமே என்றும் துன்பமில்லை' என வாழலாம். அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனும் நாற்பொருளையும் அடையலாம்.

'இலக்கியம் வாழ்க்கையின் விமரிசனம்' என்றும் "வாழ்க்கையை நன்கு நடத்துதற்கு அது வழி காட்டுகிறது" என்றும் மதியுஆனலிட்டு எனும் ஆங்கிலப் புலவருங் கூறியுளர். இதனாலேயே பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கும் பாடங்களில் இலக்கியத்திற்குத் தனியிடம் கொடுக்கிறார்கள்.¹

ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய தாய் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைப் பயில்வதாலேயே இலக்கியத்தின் பெரும் பயனை அடையலாமென்பதை

1. Content of Education P. 106

நம்முடைய தமிழ் மக்களிற் பலர் அறியாதிருக்கின்றனர். நம்முடைய வீடுகளிலும், கோயில்களிலும், இசைக்கலையிலும் பிறமொழிகளை ஆட்சி செய்ய வைத்து நம்முடைய தாய் மொழியாம் தமிழை அடிமைத்தனை பூணச் செய்தவர்களாகிய நம்மிடையே இத்தகையோர் இருப்பது இயல்பன்றோ! தமிழிலே சிறந்த இலக்கியங்கள் பல உண்டா என்று வினாவுகிறவர்களையும், மொழி பெயர்ப்பிலே தமிழ் இலக்கியத்தைப் படித்தறிய விரும்புகிறவர்களையும் நம்மிடையே நாளுங்காண்கிறோம்.

இவர்கள்யாவரும் தாய்மொழி இலக்கியம் பற்றி உலகம் போற்றும் ஒப்பற்ற புலவரான தாகூர் கூறியவற்றை அறிதல் வேண்டும். “செய்யுளை நுகர்வதற்காக எத்தனையோ மொழிகளைக் கற்றேன். அவற்றிலே செய்யுள்களின் உயிர் நிலையைக் காண யான் முயன்றேன்; என் முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. என்னுடைய தாய் மொழியிற்றான் யான் அதைக் கண்டேன். பிற மொழிகளின் வாயிலாகச் செய்யுளின் உயிர் நிலையை அறிதற்கு முயல்வது காதலியின் முறுவலைப் பெறுதற்கு வழக்கற்ற ஒருக்குப் பணங்கொடுப்பதைப் போன்றது” என்கிறார் தாகூர்.

தாய்மொழி இலக்கியத்தின் பெரும்பயனை உணர்ந்தே ‘தனது தாய்மொழி இலக்கியத்தைக் கற்காவதன் பிறவற்றை எவ்வளவு நுணுகிக்கற்றாலும் கற்றவனாகிவிடல் முடியாது’,¹ என்று இலீவிசு எனும் பேராசிரியரும் கூறியுள்ளார்.

1. “If one is uneducated in one’s own Literature, one cannot hope to acquire education, in any serious sense, by dabbling in or by assiduously frequenting any other” - Dr F. R. Leavis - Education and the University.

5

இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்

இலக்கிய பாடத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மற்
றைய பாடங்களின் ஆசிரியர்களைப்போலப்பாட
அறிவு மட்டும் உடையவராயிருத்தல்போதாது.
இலக்கியம் கவிஞனுடைய உணர்ச்சிப் பெருக்கிற்
பிறந்ததாகையால், அதைக் கற்பிக்கும் ஆசிரி
யரும் இலக்கியத்தை நயந்து அனுபவிக்கும்
ஆற்றல் உள்ளவராயிருத்தல் வேண்டும்.¹ 'ஒரு
பாட்டை நாம் படிக்கும் பொழுது, அதைப்
பாடும் பொழுது புலவனடைந்த மெய்ப்பாடு

---

1. "Appreciation of poetry is an experience."
—Professor Gurrey.

களை இயன்ற அளவுக்கு நாமும் பெற்றாலன்றி, அப்பாட்டை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுதல் முடியாது' எனப் பேராசிரியர் கறே கூறுகிறார். ஒவ்வொருவரும் தாம் உணர்வதையே பிறருக்கு உணர்த்தலாமாயினால் இலக்கிய ஆசிரியர்களும் தாம் கற்பிக்கும் பாட்டுக்கள் யாவற்றையும் பன்முறை படித்து அவற்றின் சுவையிலீடுபட்டிருத்தல் வேண்டும். பாட்டிலுள்ள அழகை - உயிர்த்தன்மையைக் - கண்டு அவற்றோடு கலவாத ஆசிரியர் அவற்றின் அழகை மாணுக்கருக்கு எவ்வாறு புலப்படுத்தலாம்? சில மாணுக்கர்களுக்குப் பாட்டுக்களின் அழகைக் கண்டு நயக்கும் பொதுவாற்றல் இயல்பாகவே உண்டெனினும், பலருக்கு அவ்வாற்றல் ஆசிரியருடைய உதவியாற்றான் உண்டாகிறது.² இவர்களை அவ்வாற்றல் கைவரப் பெருத ஆசிரியர் கற்பிப்பதால் இவர்களுக்கு இலக்கியத்தில் வெறுப்பு உண்டாதல் கூடும். ஆகவே இத்தகைய ஆசிரியர்கள் இலக்கியத்தைக் கற்பித்தல் கூடாது.

இலக்கியத்தின் நோக்கத்தினை நன்கு அறியாத ஆசிரியர் சிலர் அதனை விவேகத் திறமையினைக்காட்டும் பாடமெனக் கொள்கின்றனர். வேறுசிலர் அதன்கணுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்

2. "To many people this true appreciation can come only as the result of careful training. This is the authority of the study of poetry in School" - Appreciation of Poetry - Professor Gurrey.

புக்கள், இலக்கண அமைதிகள், அணிகள், கதைத் தொடர்புகள் முதலியவற்றையே சிறந்தன வெனக் கருதிக்கற்பிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு இலக்கியங்கள் யாவும் உயிரற்ற பிணங்களேயாகும். இப்பிணங்களைக் கூறுபடுத்திக் காட்டுவதையே இவர்கள் இலக்கியமென கருதிக் கற்பிப்பவராவர். இவர்களிடத்துக் கற்கும் மாணவர் இலக்கியச் சுவையை நன்கு அனுபவிக்க முடியாது இடர்ப்படுவரன்றோ!

இலக்கிய நூலொன்றைப் பல வகையாகக் கற்கலாம். அதன்கணுள்ள இலக்கணம், சொற்பொருள் முதலியவற்றை ஆராய்தல் ஒருவகையானது. அதன் வரலாற்றைப் பலபடியாக ஆய்தல் வேறொருவகை. இவற்றிலே நுழையாமல் அவ்விலக்கிய நூலைப்படைத்த கவிஞனின் உள்பாடு வெளிப்படுமாற்றை உணர்ந்து சுவைத்தல் மற்றொருவகை. இதுதான் அந்நூலின் கலையழகில் ஈடுபட்டுத் திளைத்தற்குரிய வழியாகும். இலக்கியத்தை இன்பக் கலையாகக் கொண்டு அழகியலுணர்வை மாணுக்கர்களிடத்து உண்டாக்குதற்கு முயலும் ஆசிரியர்கள் இந்த வழியை மட்டுமே பின்பற்றல் வேண்டும்.

“கவிதை எனும் பெண் இலக்கணங் கற்ற வனைத் தந்தை என்று கொண்டு அவனைச் சேர்வதில்லை. தருக்க நூல்வல்லோனைத் தன்னுடன் பிறந்தானாக அவள் கொள்கிறாள்; வேதம் வல்

லோனைச் சண்டாளனாக எண்ணி வெட்கங் கொண்டு அவனைத் தூரத்திலே விடுகிறாள்; மீமாம்சை யறிந்தவனைப் பேடியாக நினைத்து வெறுக்கிறாள்; காவியநய முணர்ந்தவனையே தேடிச் சென்று நாயகனாக்கிக் கொள்ளுகிறாள்", என்று வடமொழிச் சுலோகம் ஒன்று கூறுகிறது. இலக்கியவாசிரியர்கள், காவிய நயத்தில் - கலையழகில் - மட்டுமே ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தாற்றான் இலக்கியத்துடன் கலந்து தாம் பெற்ற அழகியலுணர்வை மாணுக்கர்களிடையே உண்டாக்கலாம்.

இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் தமது அறிவை நாடோறும் பெருக்குதல் வேண்டும்; பரீட்சைகளிலே தேர்ச்சி பெறுவதால் மட்டும் போதிய அறிவைப் பெற்றுவிடலாம் என்று எண்ணல் கூடாது. இலக்கிய நூல்களைப் பன்முறை படித்துப் புதுப்புது அழகுகளைக்கண்டு சுவைக்கவேண்டும். தாம் கற்றுத் தேடிய அறிவு போதுமானதென்றெண்ணி அமைவாராயின் புதிய அறிவொளியினைப்பெறாது போவர். போகவே முன் ஈட்டிய அறிவின் வளமும் படிப்படியாகக் குறைந்துவிடும். இக்காலத்திலே தமிழாசிரியர்களிடம் இக்குறை பெரிதுங் காணப்படுகிறது. இலக்கியத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களில் எத்தனைபேர் இலக்கிய நூல்களை இடையிடையே யாகுதல் படித்துச் சுவைக்கிறார்கள்? எந்த ஆசிரியருக்கு இலக்கியத்தை மேலும் மேலும் படித்துச் சுவைக்க விருப்பமில்லையோ அந்த

ஆசிரியர் இலக்கிய ஆசிரியராகக் கடமையாற்றல் கூடாது.

நாம் பொறிக்காட்சியாலும் உளக் காட்சியாலும் அறிவைப் பெறுகிறோம். இந்த அறிவு ஒருமுகப்பட்டு நின்றால் மாத்திரமே நம்முள்ளத்திலே உணர்வுநிலையரும்பி மலர்ந்து நிலைத்து நிற்கும். பொறியொன்றின் காட்சியிலோ, உள்ளத்தெழும் எண்ணத்திலோ நாம் ஒன்றிக்கலந்தால் நல்லின்பமடைவோம். இந்த நிலையை,

ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள
அளம்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மகிழ்ந்தார்,¹

எனஞ் செய்யுளிலே சேக்கிழார் பெருமான் விளக்கியுளர். செய்யுள்கள் சிலவற்றிலேயாகுதல் ஈடுபட்டு இந்த நிலையைக் கிட்டும் ஆசிரியர்களே இலக்கியத்தைக் கற்பித்தற்குத் தகுதியுடையவர்கள்.

1. பெரியபுராணம்.

இக்காலத்திலே இலக்கியத்தைப் போற்றிப் படித்தின்புறுகிறவர்கள் சிலரே. இதற்குக் காரணம் இலக்கியத்தைப் பாடசாலைகளிற் கற்பித்த ஆசிரியர்கள் தங்கள் பொறுப்பையுணர்ந்து நல்ல முறையிற் கற்பியாமையேயாகும். இளைஞர்கள் பாடசாலையிற் கற்கும் பொழுது பாட்டுலகிற்புகு வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். அவ்வுலகிற்புகுத்தி அங்கேயுள்ள அழகுகளைக் காண உதவி செய்வதே இலக்கிய ஆசிரியர் கடனாகும். இதைச் செவ்விய முறையிற் செய்தால் இளைஞர்களுக்கு அவ்வுலகு அழகு நிறைந்த உலகாகவும், உண்மையான உலகாகவும், எப்பொழுதும் புதுப்புது இன்பத்தைக் கொடுக்கும் உலகாகவும் தோன்றும். தக்கமுறையில் ஆசிரியர் வழிகாட்டாவிடின் அஃது ஊக்கத்தைக் கெடுத்துக் களைப்பையுண்டாக்கி நேரத்தையும் வீணாக்கும் உலகாகத் தோன்றும். இத்தகைய தோற்றத்தைக் கண்டவர்கள் பாடசாலைக் கல்வி முடிந்தபின் இலக்கியத்தைப் படிக்க விரும்புவார்களா? ஆகவே இளைஞர்களை இலக்கியத்தில் ஈடுபடச் செய்து அதை வாழ்வேடு கலக்கச் செய்தலும் இலக்கிய ஆசிரியர் கடனாகும். பரந்துபட்ட அறிவுள்ளவர்களாய்ப் பல திறப்பட்ட மாணக்கர்களுக்கும் பல்வேறு பாட்டுக்களைக் கொடுத்து அவற்றிலுள்ள அழகுகளைப் புதிது புதிதாகப் புலப்படுத்தத் தக்க ஆற்றல் வாய்ந்த “சலியாத கற்பகதரு” வாக இலக்கிய ஆசிரியர் இருந்தாலன்றி, இக்கடனை நன்கு நிறைவேற்றல் முடியாது.

மாணக்கர்களுக்குப் பாட்டிலே நாட்டத்தை உண்டாக்காமலும், அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை நோக்காமலும் அவர்களை வற்புறுத்திக் கற்பிப்பதால் எவ்வித பயனும் உண்டாகாது. இவ்வாறு வற்புறுத்திக் கற்பிக்கப்படுபவர்களுடைய உள்ளத்திலே மாறாத வெறுப்பையே அப்பாட்டு உண்டாக்கிவிடும்¹ என்பதை இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஒரு போதும் மறத்தல் கூடாது.

பல்பொருட்காட்சிச் சாலையொன்றின் தலைவன் சாலைக் கதவைத் திறந்து அதிலுள்ள பொருள்களைப் பார்க்க வந்தவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று பார்க்கவிட்டுத், தானும் இடையிடையே அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருப்பது போல இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் இருத்தல் வேண்டுமென்பர் அறிஞர். இத்தகைய முறையிற் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிடத்துக் கற்கும் மாணக்கர்களே பாடசாலையில் மட்டுமன்றிப் பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்த பின்னரும் இலக்கிய இன்பத்தை நயந்து துய்ப்பவர்களாக விளங்குவார்கள்.

1. "To have a poem flung at one's head by an imperious and imprudently enthusiastic critic, with the demand that we should surrender ourselves to its power over our uncritical emotions, is perhaps the most certain way to endure our permanent dislike of poem" — Poetry and the Ordinary Reader — M. R. Ridley.

இலக்கியத்தில் உயர்ந்த கலைச்சுவையை உணரும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவர்களாகவும் இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் இருத்தல் வேண்டும். கலைச்சுவையுணர்ச்சி யாவருக்கும் உண்டாகத்தக்க தெனினும் ஆழ்ந்து நிலைத்து நிற்கும் சுவையுணர்ச்சியை எளிதிற் பெறல் முடியாது. இதனைப் பன்னாட்பயிற்சியாற் பாடுபட்டுப் பெறல் வேண்டும். தரத்திலே குறைவான-மட்டமான கலைகளே மக்களுக்கு எளிதில் இன்பமூட்டுவன.¹ திறத்திலே உயர்ந்த கலைகள், தொடக்கத்திலே பலருக்கு வெறுப்பூட்டுந் தன்மையை இயல்பாகவே கொண்டுள்ளன.² “சிறந்த இசைப்பகுதி என இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றுவன யாவுந் தொடக்கத்தில் எனக்கு வெறுப்பையோ அச்சத்தையோ உண்டாக்கின” என, சோட்டு³ எனும் பேரறிஞர் கூறுகிறார்.

---

1. “Taste does not come by chance of nature. It is a long and laborious business to acquire it. It is the lowest style of the arts, whether of painting poetry or music that may be said in the vulgar sense to be naturally pleasing.”

— Sir Joshua Reynolds

2. “You cannot take the kingdom of beauty by storm, and much of what is best in literature makes no immediate appeal. Good taste, in short, can be cultivated” - The Book Mark — C. E. M., Joad.

3. C. E. M. Joad

ஆண்டாண்டாகத்-தலைமுறைதலைமுறையாக- அறிஞர்கள் சுவைத்துப் போற்றி வந்த இலக்கிய நூல்களிலே தோய்ந்து சுவைகாண முடியாதவர்கள் உயர்ந்த கலையுணர்வு உரியவர்களாய் இருத்தல் முடியாது. பொதுமக்கள் ஈடுபடும் இக்கால இலக்கியங்களில் மட்டும் ஈடுபட்டு வழிவழிவந்த உயர்ந்த கலைச் சுவையை உணர முடியாதவர்கள் இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாகினால் பழைய இலக்கிய நூல்களை வெறுப்பவர் கூட்டம் நாட்டிலே தோன்றும். பல குறைகளுடன் சில நாள் வாழும் மட்டமான இலக்கியங்களைப் போற்றுவோர் பெருகி, ஒரினத்தின் நிலைத்துயர்ந்த இலக்கியச் செல்வங்களை மறந்து இழந்து விடும் நிலைமையுமுண்டாகும். கட்சிக்கொள்கைகள் இலக்கிய மதிப்பிற்றலையிட்டால், சிறந்த இலக்கிய நூல்களை அழித்துவிடல் வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியும் தோன்றும். அதனால் நாட்டு மக்களின் சுவையுணர்ச்சியின் தரங்குறைந்து போகும். நல்லவற்றை-உயர்ந்தவற்றை-சிறந்தவற்றை அறியவும் போற்றவும் பழகாமல், தமிழினத்தின் பண்பாட்டையே சிதைக்கப் பலர் முற்படுவர். சமுதாய வாழ்விற்கு பற்பல தீமைகள் உண்டாகும். ஆகவே, ஒரு சமுதாயத்தின் தலைமுழுத்தை வரையும் பெரும் பொறுப்பு இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குரியது. ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்வுச் சிறப்பு ஆசிரியர்கள் மாணாக்கர்களிடையே உண்டாக்கும் உயர்ந்த கலைச் சுவையுணர்வையும் பொறுத்துளதெனலாம். இப்பெரும் பொறுப்பை

இன்றும் இலக்கியங் கற்பிக்குமாசிரியர் பலர் உணரவில்லை என்பதற்கு அறிகுறிகள் நம் நாட்டிலுள்ள.

உயர்ந்த கலைச்சுவையுணர்ச்சி கைவரப் பெற்றவர்களாக மட்டுமன்றிச் சிறந்த இலக்கியத்தையும் மட்டமான இலக்கியத்தையும் பிரித்தறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களாகவும், குறைவானதைக் குறைவானதெனவும் சிறந்ததைச் சிறந்ததெனவும் கூறும் துணிவுடையவர்களாகவும் இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் இருத்தல் வேண்டும். அஃதாவது, ஓரளவில் இலக்கியத்திருனாய்வாளர்களாகவும் அவர்கள் விளங்கல் வேண்டும்.

அறிஞர்கள் நாடுங் கலைச்சுவையும் பொதுமக்கள் விரும்புங் கலைச்சுவையும் வேறுபாடுடையனவாகவே யிருக்கின்றன. கற்றருங் கல்லாதாரும் ஒன்றுபட்டுப் போற்றிச் சுவைக்கும் நாடகக் கலையிலும் இந்த உண்மையை நாம் நன்கு காணலாம். பொதுமக்களின் கலைச்சுவையுணர்வு என்றும் தரத்திற் குறைந்ததாகவே இருக்கும். அவர்கள் போற்றியின்புறும் நூல்களிற் பல என்றும் நிலைத்து நிற்பதில்லை. அறிஞர்களின் சுவையுணர்வு உயர்ந்ததாய் என்றும் மாருவியல் புடையதாயிருக்கும். பொதுமக்கள் போற்றிய பல நூல்கள் அழிந்துவிட, அறிஞர்கள் போற்றிய நூல்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றன என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. பொதுமக்களின் கலைச்சுவையுணர்வின் தரத்தை

உயர்த்துதற்கு முயல்பவர்களே கலைத்துறையிலே சிறந்த தொண்டர்களாக மதிக்கப்படுவர். இதை விடுத்து அறிஞர்கள் போற்றுங் கலைச்சுவையின் தரத்தைக் குறைத்து அதனைப் பொதுமக்களின் தரத்துக்குக் கொண்டு வருதற்கு முயல்பவர்கள் கலையில் வியாபாரஞ் செய்பவர்களேயாவர். பணத்துக்கும் பொதுமக்களின் ஆதரவுக்கும் அடிமைகளாகி இலக்கிய ஆசிரியர் பலர் இன்று இந்த வியாபாரத்தில் இறங்கியுள்ளர்.

இலக்கியச்சுவை மக்களிடையே வளம் பெற்றுயரத்தக்கது; சிறந்த நூல்கள் மக்களை இலகுவில் கவரத்தக்கனவல்ல; இலகுவிலே கவர்வன-போதையூட்டுவன - சிறந்த கலைப்படைப்புக்களல்ல.¹ இவை போன்ற உண்மைகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் இக்கலைவணிகர்கள் செய்யுங்கொடுமைகளை நீக்கி, உயர்ந்த இலக்கியச்சுவையின் இயல்பைப் புலப்படுத்தி, அதனையுடைய நூல்களையும், அதனைச் சிதைக்கும் நூல்களையும் பிரித்துக் காட்டுபவர்களே இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களாவர். இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் ஓரளவிற்கு இவ்வாறிருக்காவிடின் மாணுக்கர்களிடையே உயர்ந்த சுவையுணர்ச்சியை நிலையுறச் செய்தல் முடியாது; நல்ல நூல்களையும் மட்டமான நூல்களையும் பிரித்துக் காட்டி நல்லதை நாடச் செய்தலும் முடியாது.

1. "If you can understand it right away, it is almost certainly not great art" — C. E. M. Joad,

இலக்கியம் உணர்ச்சிப் பெருக்கிற்குன்றிய கலை. புலவர்கள் தம் உளப்பாட்டைச் சொற்களாற் பிறருக்குப் புலப்படுத்துகின்றனர். இயற்றப்பட்ட கால நிலைமைக்கும், இயற்றியவருடைய உள்ளத்தின் இயல்புக்கும் ஏற்ப இலக்கியம் பலவகையாக வேறுபாடு அடைகிறது. மேலும், இலக்கியத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுடைய கால நிலைக்கும், அவர்களுடைய உளப்பாங்குக்கும், அனுபவத்துக்கும் ஏற்ப அவர்கள் மாணுக்கர்களுக்குக் காட்டுங் காட்சிகளும், அவர்களிடையே எழுப்பும் சுவையுணர்வும் பலவகையாக வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் வரவேற்கத்தக்கனவே.

ஆனாலும், இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தம் மனம்போனபோக்கிற் சென்று, கறுப்பை வெள்ளை என்றும், ஒளியை இருள் என்றுங் கூறி மாறுபடும் அளவுக்கு வேறுபடுதல் கூடாது. இந்த வேறுபாடுகளை இன்று திருக்குறளுக்குப் புது உரைகள் கூறுஞ் சிலரிடம் நன்கு காணலாம். இலக்கிய வழியைப் பின்பற்றாமலும், மொழி மரபை நோக்காமலும், இன்சொற்பொருளின் அழுத்தத்தை அறியாமலும் இவர்களிற்பலர் தாம் தாம் விரும்பியவாறு உரைகூறுதற்குக் காரணம் நம்மிடையே சிறந்த இலக்கியத்திறனாய்வாளர்களும், இலக்கியத்திறனாய்விற்றேர்ந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களும் போதியவளவுக்கு இல்லாமையே எனலாம். உலகம் போற்றும் புலவர் பெருமக்களிடங் காணப்படும் ஒற்றுமைத்தன்மை, சிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களிடமும் காணப்படுகிறது. இந்த ஒற்றுமைத்தன்மை ஓரளவுக்கு இலக்கியங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிடமுங் காணப்படுதல் வேண்டும்.

6

பாட்டுக் கற்பித்தல்

பாட்டைத் தெரிதல்

அனுபவங் குறைந்த ஆசிரியர்கள் இலக்கிய பாடத்திற்குரிய பாட்டுக்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதிடர்ப்படுவர். பாட்டைக் கற்பிப்பதன் நோக்கத்தை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளாமையே இதன் மூலகாரணமாகும். தமது வினாத் திறனையோ, மாணவர்களின் விவேகத்தையோ, சிறந்த நீதியையோ காட்டத்தக்க பாடல்களை அவர்களிற் பலர் தெரிகிறார்கள். இவையாவும் இலக்கிய பாடத்திற்குப் புறம்பானவை என்பதை ஆசிரியர்கள் மறத்தல் கூடாது. கற்பித்தற்கு ஒரு

பாட்டைத் தெரிந்தெடுக்கும் பொழுது மாணாக்கர் அதனை நன்கு விளங்கிச் சுவைக்க முடியுமா? எனும் வினாவை வினவிக் கொள்ளல் வேண்டும். மாணாக்கர் அடையும் இன்பப்பெருக்கே இலக்கிய பாடத்தின் திறமையினை அளக்குங் கோலாகும். மாணாக்கர்களுக்கு இன்பமூட்டத் தக்கனவெனப் பொறுக்கி எடுக்கும் பாட்டுக்கள் முன்னரே ஆசிரியராற் பன்முறை சுவைக்கப்பட்டனவாயும் அவருடைய உள்ளத்திலிடம் பெற்றனவாயுமிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறமையாத பாட்டுக்களைச் சிறந்த பேராசிரியர்கள் தாமும் திறம்படக் கற்பித்தல் முடியாது. ஆகையால், இலக்கிய ஆசிரியர்கள் தாங்கள் படித்துச் சுவைத்த பாடல்களைத் தொகுத்து வைத்திருத்தலின்றியமையாதது. இவ்வாறு தாங்கள் தொகுத்த பாட்டுக் கோவையிலிருந்து பொருத்தமானவற்றைத் தெரிந்து கற்பித்தலே சாலச்சிறந்தது.

அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ள பாட்டுக் கோவைகளிலிருந்து எடுத்துக்கற்பித்தல் சாலாதோவென்ற சாலாதென்க. அவை பிறராற் ரெகுக்கப்பட்டனவாதலின் அவற்றிலே சிறந்த பாட்டுக்கள் பல சேர்க்கப்பட்டிருப்பினும், அப்பாட்டுக்களுட் சிலவற்றையே நாம் நயக்கத்தக்கவர்களாயிருப்போம். ஒவ்வொருவருடைய இலக்கியச் சுவையும் குறைபாடுடையதே. இக்குறைபாடே நாம் தொகுக்கும் பாட்டுக்கோவையை மட்டுப்படுத்துவது. பிறர் சிலவற்றிலே காதல் கொள்ளு

கிரூர்கள் என்பதற்காக நாமும் அவற்றைக் காதலித்தல் முடியாது. நாம் காதலிப்பவற்றை நாமே கண்டறிந்து அவற்றை நமக்குரியனவாகக் கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கூறவே, சிறந்த பாட்டுக்கள் யாவும் எல்லாரையும் மகிழ்விக்கும் தன்மை உடையனவாகாதிருத்தல் முடியுமா? எனும் வினாத்தானே எழும்புகிறது. சிறந்த பாட்டுக்களின் அழகு முழுவதையுங் கண்டு நன்கு அனுபவிக்கும் ஆற்றல் யாவரிடத்தும் இயல்பாக இருத்தல் முடியாது. மக்களிடத்துள்ள இக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்கும், பாட்டுக்களில் மாத்திரமன்றி மற்றெங்குமுள்ள அழகைக் கண்டனுபவிக்கத்தக்க அழகியலுணர்ச்சியை விருத்தி செய்வதற்கும் நாம் முயலல் வேண்டும். இம்முயற்சிக்கு உதவியாயிருப்பது, தொடக்கத்தில் நம்மைக் கவரும் பாட்டுக்களைத் தொகுத்து அவற்றின் அழகிலீடுபட்டு இன்புறுதலேயாகும். ஆகவே, மாணாக்கர்களிடத்துள்ள அழகியல் உணர்ச்சியை விருத்தி செய்யும் கடனை மேற்கொண்ட இலக்கிய ஆசிரியர்கள், தாம் தொகுத்து வைத்திருக்கும் அழகுக் களஞ்சியத்தையே மாணாக்கர்களுக்குத் திறந்துகாட்டி, அதை அனுபவித்தின்புற மாணாக்கர்களை வழிப்படுத்தல் வேண்டும்.

தங்கள் பாட்டுக் கோவையிலிருந்து பாட்டுக்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் போது, மாணாக்கர்களுடைய வயது, மனநிலை, சூழல், முன்னறிவு

முதலியவற்றை ஆசிரியர்கள் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். சிறுவர்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத நடையும் கருத்தும் அமைந்த பாட்டுக்கள் எல்லாமொழிகளிலும் இருக்கின்றன. இவற்றை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படா தென்று கூறவும் வேண்டுமா?

பாட்டுக்களின் பொருள், தெளிவு, போக்கு முதலியவற்றின் தன்மைக் கேற்ப அவற்றை நாளிகேரபாகம், கதலீபாகம், திராட்சாபாகம் முதலியனவாகப் பிரித்து வடமொழி நூல்கள் கூறுகின்றன. இராசசேகரன் இயற்றிய, காவிய மீமாம்சையில் பத்துப் பழங்களுடன் பாட்டுக்களின் சுவை ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாளிகேரம் என்பது தேங்காய்; தேங்காயிலும் பார்க்க வாழைப்பழம் திராட்சைப்பழம் முதலியவற்றை உண்பது இலகுவானது; இவ்விரண்டின் சுவையும் தேங்காயிலுஞ் சிறந்தது. ஆகவே, மாணாக்கர்களுக்குக் கதலீபாகமான அல்லது திராட்சாபாகமான பாட்டுக்களையே கற்பித்தல் வேண்டும்.

இக்காலத்திலுங்கூட ஆரம்ப வகுப்புக்களுக்கு மிகுதியாக ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, நன்னெறி முதலிய நூல்களையே இலக்கியமெனத் தமிழ்ப்பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கிறார்கள். இவற்றிலுள்ள நல்லொழுக்க முறைகளும், அற உரைகளும் சிறுவர்களுடைய அனுபவத்துக்கும், நாட்டங்களுக்குச் சிறிதும் பொருத்தமற்றனவாகையால், இவை சிறுவர்

களைக் கவர்ந்து போதிய இன்பமளிப்பதில்லை. கீழ்வகுப்பு மாணுக்கர்களுக்கு ஓசையின்பத்தை மிக அளிக்கும் பாடல்களே பொருத்தமானவையாகும். இன்னோசையும், எளிமையும், மோனை எதுகை முதலிய தொடை நயங்களும் உடைய செவிலிப் பாடல்கள், பாப்பாப்பாடல்கள், நாட்டுப் பாடல்கள், விடுகதைகள், கதைப்பாடல்கள் முதலியனவே கற்பித்தற்கேற்றன. கருத்துப் பொருள்களைப் பற்றியனவற்றிலும் காட்சிப் பொருள்களைப் பற்றியனவே சிறந்தன. ஐம்பொறிகளாலும் அறியப்படும் பொருள்களைப் பற்றியனவும் இயற்கைப் பொருள்களாகிய சூரியன், சந்திரன், மலை, ஆறு, கடல், சோலை, மலர் முதலியனவற்றைப் பற்றியனவும் இளைஞர்களை ஈர்த்து இன்புறுத்தத்தக்கன.

நன்கு கற்பனை செய்யும் ஆற்றலும், உறைப்ப உணருந் தன்மையும் முதிர்ந்தவர்களிலும் மிகுதியாக இளைஞர்களிடத்துண்டென்பதை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் மனத்திற் பதித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். சில பாட்டுக்களில் ஆசிரியர்கள் காணமுடியாத அழகுகளை மாணுக்கர்கள் காணவும் அனுபவிக்கவும் முடியுமாயினால் ஆசிரியர்கள் மாணுக்கர்களுடைய அறிவு நிலைக்கு இறங்காது தம்முடைய நிலைக்கு மாணுக்கர்களை உயர்த்தத்தக்கதாகப் பாட்டுக்களைத் தெரிந்து கற்பித்தலே நன்று.

“இளைஞர்களின் அறிவு நிலைக்குப் பொருத்தமான பாடல்களை இயற்றிக் கற்பிப்பது பொருத்

தமற்றது” என இங்கிலாந்தின் கல்விச் சபையினரும்¹ கூறியுள்ளார். இக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற் புற்றீசல்கள் போற்றோன்றி மறையும் பாடல்கள் பலவுள. மாணாக்கர்களுக்கெனவே ‘கன்னாபின்னா’ எனக் கட்டப்பட்டனவும் உள. இவற்றைக் கண்டு இலக்கிய ஆசிரியர்கள் மயங்கிவிடல் கூடாது. “பாட்டுக்கள் இளைஞர்களைக் கவரத்தக்க ஓசை நயமும் சிறந்த பொருளும் உடையனவாய் இருத்தல் வேண்டும். அவற்றின் பொருள் முழுவதையும் இளைஞர்கள் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதவேண்டியதில்லை. மாணாக்கர்களால் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதிருத்தலும் கவர்ச்சியை மிகச் செய்வதற்கு வாய்ப்பானது” என மேற்கூறிய கல்விச் சபையாரும் எடுத்துரைத்துள்ளார். இதனை இலக்கிய ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதும் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டால், புலமை நலங்கனிந்த புலவர்களுடைய பாட்டுக்களில் இளைஞர்களுக்கு ஏற்ற பாட்டுக்களைத் தெரிந்தெடுப்பது இலகுவாக இருக்கும்.

மத்திய வகுப்புக்களுக்குக் காட்சிப் பொருள்களைப் பற்றிய பாடல்களுடன் கருத்துப் பொருள்

1. “The child does not require verse which is written down to his supposed intellectual level and written especially for school use”

—Hand Book of Suggestions for Teachers.

—Board of Education (England)

களைப் பற்றிய பாடல்களையும் கற்பிக்கலாம். நாட்டுப்பாடல்கள், தனிப்பாடல்கள், சிறுபிரபந்தங்களிலும் காவியங்களிலுமுள்ள வருணனைப்பாடல்கள் முதலியன இவ்வகுப்புக்களுக்கு ஏற்றன.

மேல் வகுப்புக்களுக்குச் சங்கப்பாடல்களும், காவியங்களிற் சில பகுதிகளும் ஏற்றவை. சங்ககாலந் தொடக்கம் இன்றுவரையும் தோன்றிய பாடல்களிற் சில பகுதிகளை ஒப்பிட்டுச் சுவைத்தற்கும் இவ்வகுப்புகளுக்கு வாய்ப்பளித்தல் வேண்டும்.

பாட்டை முகம்படுத்தல்

மாணக்கர்களுடைய வயது, சூழல், முன்னறிவு முதலியவற்றிற்கேற்பப் பொருத்தமான பாட்டுக்களைத் தெரிந்தெடுத்தபின் அப்பாட்டுக்களைக் கற்பிக்கும் முறை யாதென்பதை இனி ஆராய்வோம். குறித்த ஒரு பாட்டையோ சில பாட்டுக்களையோ ஒரு வகுப்புக்குப் படிப்பிக்கத் தொடங்கும் ஓராசிரியருக்கு முதலாவதாக உண்டாகும் பிரச்சினை அப்பாட்டை மாணக்கர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவது எவ்வாறு என்பதேயாகும். பாட்டைக் கற்பிக்கத் தொடங்குமுன், முன்னுரையாகச் சில விடயங்களைக் கட்டாயமாகக் கூறல் வேண்டுமா என்பதற்கு விடைகாணப் பாட்டை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு ஆசிரியர்கள் மேற்கொள்ளுஞ் சில முறைகளின் குறைநிறைகளை ஆராய்த லின்றியமையாதது.

இம்முறைகளிலே, பாட்டைப் பாடிய ஆசிரியருடைய வரலாற்றை எடுத்துரைத்து அவர் அப்பாட்டை இயற்றிய சூழ்நிலை, காரணம் முதலியவற்றையும் விளக்குதல் ஒன்றாகும். பாட்டின் நயத்தை நன்கு சுவைப்பதற்கு ஆசிரியர் வரலாறு உதவி செய்யாவிடில், பாட்டுப் பாடத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசிரியர் வரலாற்றுக்கு இடமே இல்லை. ஆசிரியர் வரலாறு கூறுதல் பாட்டைக் கற்பித்தல் ஆகாது என்பதை ஆசிரியர்கள் மறத்தல் கூடாது. பாட்டைக் கற்றபின்

அப்பாட்டின் சுவையிலீடுபட்டு, அதனை இயற்றிய ஆசிரியரையும் பற்றி மாணாக்கர்கள் அறிய விரும்பும்பொழுது ஆசிரியர் வரலாறு கூறப் படலாம். மேலும், கற்பிக்க எடுத்துக்கொண்ட பாட்டே தன்னை இயற்றிய புலவரைப் பற்றி நன்கு பேசும் ஆற்றலுடையதாகையால் அதனையே முதலிற் பேச விடுக. இப்படிச் செய்யாது மாணாக்கர்களுக்கும் அப்பாட்டுக்கும் இடையில் நின்று தடுத்தல் பொருத்தமற்றது. ஆகவே, பாட்டிலிருந்து புலவரிடம் செல்லுதல்தான் இலக்கியங் கற்றல். மற்றும் புலவரிடமிருந்து பாட்டுக்கு வருதல் புலவருடைய சரித்திரத்தைக் கற்றலாகும் என்பதை ஆசிரியர்கள் கருத்திலிருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஆசிரியர்கள் பலராலும் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படும் முறை விளக்கமுறை எனப்படும். இம்முறையிற் பலவகையுண்டு. முதலாவது, பாட்டில் வரும் அரும்பதங்களைக் கரும்பலகையில் எழுதி அவற்றின் பொருளைத் தனித்தனி விளக்குதல். கற்றல் விதிமுறைகளை ஆசிரியர்கள் நன்கறிந்திருக்கும் இக்காலத்தில், இதில் உள்ள குறைகளை அவர்கள் இலகுவில் அறிந்து கொள்ளலாம். சொற்களைப் பாட்டிலோ உரைநடையிலோ அவை வரும் இடங்களில் வைத்துக் காண்பதால் அண்மை, தகுதி, அவாய்நிலை, கருத்துணர்ச்சி

முதலிய காரணங்களால்¹ மாணாக்கர்கள் தாமா கவே அவற்றின் கருத்துக்களை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்வர். இதன்பின் ஆசிரியர்கள் அவற்றின் கருத்துக்களை விளக்கின்றூண் அவை மாணாக்கர்களுக்கு நன்கு புலப்படும்; அவர்களுடைய மனத்திலும் நன்கு பதியும். இவ்வாறு செய்யாது தொடக்கத்திலே தனித்தனிச் சொல்லாக விளக்குதல் மாணாக்கர்களுக்கு மலைப்பையும் களைப்பையும் உண்டாக்கிவிடும்.

இனி, மாணாக்கர்களுக்குப் பாட்டு நன்கு விளங்காவிடின் அவர்கள் அதனை நயக்க முடியாதாகையால், முதலிற் சொற்களின் கருத்தை எடுத்துக் கூறிவிளங்கப்படுத்தல் ஏன் பொருத்தமற்றது எனவுஞ் சிலர் கேட்கலாம். இதற்கு “எந்தப்பாட்டையும் ஒருமுறை அன்றேல் இருமுறை படித்தவுடன் ஒருவருமே நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் முடியாது. ஆகையால், அதை மாணாக்கரிடம் ஏன் எதிர்பார்த்தல் வேண்

1. அண்மையாவது காலம் இடையீடின்றியும் வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சிக்குக் காரணமல்லாத சொல் இடையீடின்றியுஞ் சொல்லப்படுதல். தகுதியாவது பொருட்டுத் தடையுணர்ச்சி இல்லாமை. அவாய்நிலையாவது ஒரு சொற்றனக்கு எச்சொல் இல்லாவிடின் வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகாதோ அச்சொல்லை அவாவி நின்றல். கருத்துணர்ச்சியாவது ஒரு சொல் எப்பொருளைத் தரல் வேண்டும் என்னுங் கருத்தாற் சொல்லப்பட்டதோ அக் கருத்தைச் சமய விசேடத்தால் அறிதலாம்.

டும்?" என, கடோ என்னும் ஆசிரியர்¹ விடை கூறுகிறார். ஒரு வகுப்புக்குக் கற்பிக்க எடுத்துக் கொண்ட பாட்டிலே பல அரும் பதங்கள் இருப்பின், அஃது அவ்வகுப்பிற்குப் பொருத்தமற்ற தென்று கூறவும் வேண்டுமா?

இவ்விடத்தில் ஆங்கிலம் போன்ற மேலைத் தேச மொழிகளுக்கும் தமிழுக்குமிடையிலுள்ள பெரியதொரு வேறுபாடு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்கில மொழியிலே சொற்கள் ஒன்றோடொன்று புணர்ந்து வேறு உருவம் அடைவதில்லை. தமிழிலோ ஒன்றோடொன்று புணரும்பொழுது பல சொற்கள் தோன்றல், திரிதல், மிகுதல் முதலிய வேறுபாடுகளைத் தம்மிடத்தே கொள்கின்றன. தமிழ் மொழியை இளமையிற்றொடக்கம் முறையாகக் கற்றுவரும் மாணாக்கர்களுக்கு இவ்விகாரப் புணர்ச்சிகள் பெரும் முட்டை உண்டாக்குவதில்லை. ஆனால், ஆங்கிலத்தைப் பயின்று, பின் தமிழ் நூல்களைப் படிக்க முற்படும் மாணாக்கர்கள் இவ்விகாரங்களைக் கண்டு மிக்க மலைப்பினை அடைகின்றனர்; மொழி மரபினை யறியாது 'தமிழ் ஒரு சிக்கலான-சீர்திருந்தாத-மொழி' என்று கூட இவர்கள் கூறுவதுண்டு.

இவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பாட நூல்களிலே சொற்களைப் பிரித்து அச்சிடச் சிலர்

1. On the Teaching of Poetry P 6. 20-Haddow.
2. A rat runs ..... = ஓரெலியோடுகிறது = ஒரு + எலி + ஓடுகிறது.

முயன்றார்கள். இம்முயற்சி பாட்டுக்களிலுள்ள எல்லாச் சொற்களையும் பிரித்துக் காட்டுவது பயனற்றதென்பதை அவர்களுக்கு நன்கு புலப்படுத்திற்று. இதனால் இலகுவான புணர்ச்சிகளைப் பிரித்துக் காட்டாது கடினமான புணர்ச்சிகளை மட்டும் பிரித்துக் காட்டினர். இவ்விருவகைப் புணர்ச்சிக்கும் ஒருவரையறை செய்ய முடியாமையாற் சில பாடநூல்கள் குற்றியலுகரவீற்றின் முன் உயிர் வந்து புணர்ந்த சொற்களையே பிரித்துக்காட்டுவதோடு நின்று விட்டன.¹

லகர, ளகர வீற்றுச் சொற்கள், வல்லினம் முதலாக வருஞ்சொற்களோடு புணரும்போது ஏற்படும் திரிதல் விகாரங்களால் உண்டாகும் இடர்ப்பாட்டை நீக்குவதற்காக நிலைமொழியீற்றையும் வருமொழி முதலையும் திரிக்காமல் வருமொழி வல்லெழுத்தை மிகுத்து எழுதும் முறையைத் தமிழ்நூல்களிற் புகுத்த 'டி. கே. சி' அவர்கள் முயன்றார்கள்.² இம்முறையை இவருடைய தமிழறிந்த நண்பர்களும் இன்னும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மயக்க விதியின்மையாலும்,

1. "அண்டத்(து)அலர்கதிரோன் புத்திரனாய்ஆ(டு)அரவத்துண்டத் துகிற்கொடியோன் தோழனுமாய்-எண்டிசையும் வண்மையால் மிக்(கு)உயர்ந்த மன்னவனுக்(கு)என்வரவு திண்மையாற் சென்(று) அறியச்செப்பு."

(குற்றியலுகரங்களை அடைப்புக் குறிக்குளிடல் பொருத்தமற்றது)

2. "மிதவாராகப் பார்த்தால்ப் பொருளற்றதாகவே அவர்கள் செயல் எல்லாம் தோன்றும்"

—டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

அல்வழி வேற்றுமைப் பொருளைக்கத்தாலும் வரும் விகாரப் புணர்ச்சிகள் எழுத்தொலிகளின் இசைவுபற்றியே தோன்றி நிலைத்துள்ளன. இந்த அடிப்படையான உண்மைக்கு மாறாக - தொல் காப்பியர் காலம் முதல் இற்றைவரையும் வந்த மரபுக்கு மாறாக - 'டி. கே. சி.' அவர்கள் கொண்ட கொள்கை நிலைக்க முடியாது என்பதை இந்த நூற்றாண்டே நன்கு காட்டிவிடும்.

பாட்டுக்களிலே கடினமான புணர்ச்சியையுடைய சொற்கள் வந்தால் அவற்றை, அவை வரும் இடங்களிலே வைத்துப் பிரித்துக்காட்டிப் பொருளை விளக்கிய பின், சேர்த்துப் படித்துக் காட்டுக. பிரித்துஞ் சேர்த்தும் படிக்குமாறு செய்க. முன் படித்து விளங்கிக்கொண்ட பாட்டைத் திரும்பப் படிக்கும்பொழுது சொற்சந்திகளைப் பிரிக்காமற் சேர்த்துப்படிக்கப் பயிற்றுதலே நல்லது.

தமிழ்ப் பாட்டுக்களிலேயுள்ள சொற்களிற் கடினமான புணர்ச்சியையுடைய சொற்கள் மாத்திரமன்றி, ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களும்¹ பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்

1. யானையைக் குறிப்பதற்கு ஆங்கிலத்தில் "elephant" எனும் தனிச் சொல் ஒன்றே உண்டு. தமிழிலோ அத்தி, அறுகு, ஆம்பல், இயம், இம்படி, உம்பல், உவா, எறும்பி, ஒருத்தல், ஒங்கல், கடிவை, கயம், கரி, கரிணி, களபம், களிற்று, கள்வன், கறையடி, குஞ்சரம், கும்பி, சிந்துரம், சூகை, சுண்டாலி, தந்தி, தாபம், திண்டி, தும்பி, தூங்கல், தெள்ளி, நூழில், பகடு, பூட்கை, போதகம், பொங்கடி, மதங்கம், மாதிரம், மொய், வழுவை, வாரணம், வேழம், முதலிய நாற்பதின் மிக்க சொற்களுள்.

லும்¹, ஆங்கிலம் போன்ற மேனாட்டு மொழிகளைக் கற்றவர்களுக்கு இடர்விளைக்கின்றன. வடமொழி, தமிழ் போன்ற மொழிகளில்ன்றி ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளில் இத்தகைய சொற்கள் பலவின்மையால், இவற்றைக் கண்டவுடன் இவர்கள் சோர்வடைகின்றனர்; ஒரு சொல்லின் பொருளை அறிதற்கு ஏன் இவ்வளவு இடர்ப்படல் வேண்டுமெனவுங் கருதுகின்றனர். இவர்களுடைய இடர்ப்பாடு அகன்ற வாசிப்பினாலும் இலக்கியப் பயிற்சியினாலுமே நீங்கத்தக்கது.

விளக்கமுறையில் வேறொருவகை, பாட்டுக் குறிக்கும் கதையை முதலிற் கூறிப் பின் பாட்டை அதனோடு தொடர்பு படுத்திக் கற்பிப்பதாகும். பாட்டு மிகுந்தகடினமானதாயும், அது குறிக்கும் கதைத் தொடர்பை அறிதல் செய்யுளை விளங்கிக் கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாததாயுமிருப்பின் இம்முறை பொருத்தமானது; எல்லாப் பாட்டுக்கும் இது வேண்டியதில்லை. மேலும், இது மேல் வகுப்புக்களுக்கே தேவைப்படும்.

பாட்டில் வரும் நல்ல விடயங்களைப் பற்றி ஆசிரியர் தொடக்கத்திலேயே மாணுக்கர்களுக்கு அறிவித்தல் கொடுத்தல் மற்றொருவகையான

1. மா எனுஞ் சொல்லுக்கு அழகு, அளவு, அறிவு, ஆணி, இடித்தமா, இடை, இலக்கும், ஓரெண், ஒருமரம், குதிரை, சரசுவதி, சீலை, செல்வம், தாய், துகள், நிறம், பிரபை, பெரிய, மிகுதி, மேன்மை, வண்டு, வயல், வளி முதலிய முப்பத்திரண்டின் மேற்பட்ட பொருள்களுள்.

விளக்க முறையாகும். “இந்த வரியைப் பாருங்கள், இந்தச் சொல்லைக் கருத்திலிருத்துங்கள், இந்த வருணனைப் பகுதியை உற்று நோக்குங்கள், இந்த அணியின் அமைப்பைக் கவனியுங்கள் .....

” எனப்பலவாறு ஆசிரியர்கள் கூறுவது வழக்கம். பாட்டிலிருள்ள இத்தகைய அழகியல்புகளை நேரிற் காணுதற்கு மாணுக்கர்களையே விடல் வேண்டும். பின்னர்க் கற்பிக்கும் பொழுது இவற்றுள் ஒன்றையும் தவறவிடாமல் அவர்கள் கண்டுகொண்டார்களா என்பதை ஆசிரியர் உசாவி அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாட்டை அறிமுகப்படுத்தும் வேறொரு முறை அதனை விரும்பிப் படிப்பதற்கு வேண்டிய சூழலை உண்டாக்குதல் அன்றேல் முன்னறிவினை ஊட்டலாகும். தாம் கற்பிக்கப்போகும் பாட்டுக்களிலே நாட்டத்தை உண்டாக்குவதற்கே இதனை ஆசிரியர்களிற் பலர் மேற்கொள்கின்றனர். இஃது ஒரு நல்ல முறை எனினும், மாணுக்கர்களிடத்திலே பாட்டிலோ போதிய நம்பிக்கையின்மையாலேயே பல ஆசிரியர்கள் இதனைக் கையாளுகிறார்கள் என்பது மறுக்க முடியாததோர் உண்மையாகும். ஒரு பாட்டை நல்ல முறையில் வாசித்தால் ஆசிரியருடைய வாசிக்கும் முறை, ஓசைநயம் முதலியன மட்டுமே மாணுக்கர்களுடைய நாட்டத்தைக் கவரப் போதியனவாகும். இவ்வாறு கவர்ச்சி உண்டான பின் மாணுக்கர்களுக்குத் தன் கருத்தைப் புலவன் தன் பாட்டுமூலம் கூறுவதுபோல்,

ஆசிரியர்களாற் கூறிக்காட்டல் முடியாதென்பதையாவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். மேலும், ஆசிரியர்கள் தொடக்கத்தில் இவ்வாறு செய்வதால், பாட்டின் புதுமையிலும் பெரும்பகுதியைக் குறைத்து விடுகிறார்கள். ஆகவே மாணாக்கர்களிடத்தும் பாட்டினிடத்தும் ஆசிரியர்கள் முழு நம்பிக்கையுடையவர்களாய் மாணாக்கர்களைப் பாட்டினிடம் முதலிற் கொண்டு செல்லுதல்தான் பொருத்தமானது.¹

பல நுட்ப வினாக்கள் மூலம் வகுப்பிலுள்ள மாணாக்கர்களிடமிருந்து தாம் விரும்பும் விடைகளைப் பெற்றுப் பாட்டுக்களைக் 'கட்டுதல் வேறொரு முறையாகும். உதாரணமாக :

“நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனும் நல்லமைச்சா
ஆர்க்குஞ் சிலம்பே அணிமுரசா — வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா வதனமதிக் குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு”² எனும் பாட்டை

ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்டு பின்வருமாறு வினாக்களை வினாவி வேண்டிய விடைகளைப் பெறலாம். (விரும்பிய விடைகள் வரும்வரையும் வினாக்களை மாற்றி மாற்றி வினாவிக் கொண்டே போகலாம்.)

1. On the Teaching of Poetry—p 22.

2. நளவெண்பா.

வினாக்கள்

வேண்டிய விடைகள்

1. அரசனுக்குக் காவலாக
வுள்ளன எத்தனை படை
கள்? } நார்படைகள்
2. ஒரு பெண்ணுக்குரிய
குணங்கள் எத்தனை? } நார்பகுணங்கள்
3. அரசனைப் படைகள் காப்பது
போலப் பெண்களைக் காப்
பன யாவை? } நார்பகுணங்கள்
4. பெண்ணரசைக் காப்பதற்கு
எவற்றை எத்தனை படை
யாகக் கொள்ளலாம்? } நார்பகுணமும்
நார்படையாக

இவ்வாறு “ஐம்புலனும் நல்லமைச்சா” முதலிய தொடர்களையும் பெற்றுப் பாட்டை உருவாக்கலாம்.

இந்த முறையிற் பல குறைகளுள் என்று எடுத்துரைக்க வேண்டியதேயில்லை. இம்முறைப் படி படிப்பிக்கப்படும் பாடம் இலக்கிய பாடமாகாது. இம்முறையைக் கைக்கொள்ளும் ஆசிரியர்கள் எண்ணுவதுபோல், மாணாக்கர்களிடத்திலிருந்து பாட்டுப் பெறப்படுவதில்லை. ஆசிரியரே பாட்டைத் தம் மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு தமது வினாதற்றிறனால் அதைப் பெற்றுக் கடும் பலகையில் எழுதுகிறார். ஆசிரியருடைய விவேகத்தையும், வினாதற்றிறனையுமே இம்முறை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. சிறந்த புலவன் ஒருவனுடைய பாட்டை வேறொருவரும் அப்படியே இயற்றுதல்

முடியாது எனும் அடிப்படையான உண்மை மட்டுமே இம்முறையின் பொருத்தமின்மையை நன்கு விளக்கத் தக்கது. மேலும், ஆசிரியர் விரும்பிய சொற்களை மாணுக்கர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கரும்பலகையில் எழுதியவுடன் பாட்டுப் பிறந்து விடாது. பாட்டைப் படிக்கக் கேட்டபின்பே மாணுக்கர்கள் மனத்திற் பாட்டுப் புலப்படும். செவிவாயிலாகக் கேட்பதற்கு முன், மாணுக்கர்கள் குறித்த ஒரு பாட்டைப் பிறப்பித்தல், அன்றேல் அதன் பல பகுதிகளிலும் உள்ள அழகை அறிதல் எவ்வாறு நிகழுதல் முடியும்?

மாணுக்கர்களுடைய அழகியலுணர்வை விருத்தி செய்யவும், அழகை அவர்கள் தாமாகவே காணச் செய்யவும் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் விரும்பின் பாட்டை மாணுக்கர்களுக்குக் கொடுக்காமல் - அவர்கள் நன்கறியும்வரை அதனை வாசித்துக் காட்டாமல்-வேறென்ன செய்யலாம்? ஆகவே பெரும்பான்மையும் ஆசிரியர்கள் தொடக்கத்திலே செய்யவேண்டியது மாணுக்கர்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்க முறையிலே பாட்டைப் பாடிக்காட்டுதலே என்பது பெறப்படுகிறது. மிகச் சிறுபான்மையான பாட்டுக்களுக்கே முன்னுரை தேவைப்படும்.¹ முன்னர்

1. "A Teacher's first job is to help his class to make contact with a poem as a whole ..... Usually the best person for such a reading is the class teacher.

But to be successful such introductions must be very carefully thought out beforehand and should rarely occupy more than the first two or three minutes of a lesson" —Poetry and the Teacher — T. W. Sussams p. 112.

எடுத்துக் காட்டியபடி மாணாக்கர்களை அறியச் செய்வதன்று, 'உணரச் செய்வதே' ஆசிரியருடைய நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். மாணாக்கருள்ளத்தில் உணர்ச்சி தோன்றிய பின், அழகை விரும்பச் செய்து, அந்த விருப்பத்தை விளக்கத்திறை பெரிதாக்குவதே பொருத்தமுடைத்து.

பாட்டைப் படித்தல்

ஒரு பாட்டைப் பற்றிய விளக்கங்கள், வரைவிலக்கணங்கள், திறனாய்வுகள் முதலிய யாவற்றிலும் பார்க்க அந்தப் பாட்டின் ஓர் அடியே மிகச்சிறந்ததென்பது இலக்கியத்தைப் படித்துச்சுவைத்த பல பேரறிஞர்தம் கருத்தாகும்.¹ ஆகவே பொருத்தமற்ற முன்னுரைகளைக் கூறி மாணக்கர்களுடைய நேரத்தை வீணாக்கி, அவர்களுடைய ஆர்வத்தையும் பழுதாக்காமற் றொடக்கத்திலேயே பாட்டைப் படித்துக் காட்டுதலே சிறந்த முறையாகும்.

பாட்டு, செவி வாயிலாக இன்பம் விளைக்கும் ஒரு கலை என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. அச்சிடப்பட்ட நூல்களிற் பாட்டுக்களின் வரிவடிவங் காணப்படுகிறதேயன்றி அவற்றின் உண்மையான ஒலி வடிவம் ஆண்டில்லை. மனத்தாலே பாட்டை வாசித்து அதன் ஓசையின்பத்தை நன்கு அனுபவித்தல் முடியாது. முற்கால மக்கள் எழுத அறிவதற்கு முன்பே பாட்டுக்களைப் படிக்கக்கேட்டும், படித்தும் இன்பமடைந்தனர். தமிழகத்திற் பாட்டுக்களை இசையுடன் பாடிக் காட்டி மக்களைப் பரவசப்படுத்தியவர்களைப்¹ பாணர் என்று வழங்கினர். புலவர்கள் யாவரும் தொடக்கத்திற் பாணர்களாகவே விளங்கினர். புறநா

1. "One single line of poetry is of more value than a whole book of explanation definitions and critical matter about poetry"—Appreciation of Poetry

ஊறு முதலிய பழைய நூல்களிலுள்ள தனிப் பாடல்களெல்லாம் அரசர்கள், வள்ளல்கள் முதலியவர்களுக்குப் பாணர்களால் - புலவர்களால் பாடிக்காட்டப்பட்டனவே. இக்காலத்திலும் எழுதவாசிக்கத் தெரியாதவர்கள் கூடப் பாட்டுக்களைப் பாடி இன்புறுவதை நாம் நேரிலே காண்கிறோம்.

பாட்டு எத்தகைய உணர்ச்சியை நிலைக்களனாகக் கொண்டெழுந்ததோ அத்தகைய உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்தற்கேற்ற ஓசையை அஃது உடையதாயிருக்கும். ஒரு பாட்டை ஓசையோடு படிக்கக் கேட்டால், அதன் சொல்லும் பொருளும் நன்கு விளங்காதவிடத்தும், அது எத்தகைய உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்ததென்பதை அறிதலும் அந்த உணர்ச்சியைப் பெறுதலும் முடியும். சிறந்த சித்திரத்தைத் தீட்டும் ஒருவன், அது மக்களுடைய கண்களைக் கவர்ந்து இன்புறுத்த வேண்டுமென்று கருதுவது போன்றே பாட்டுக்களைப் பாடும் புலவனும் அவை மக்களுடைய காதுகளுக்கு இனிமையாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கருதுகின்றான். துள்ளலோசை, தூங்கலோசை, அகவலோசை, செப்பலோசை,¹ எனும் பலவிதமான ஓசைகளுடைய

1. துள்ளலோசை கலிப்பாவுக்குரியது; துள்ளித் துள்ளிச் செல்லுந் தன்மையது.

தூங்கலோசை வஞ்சிப்பாவுக்குரியது; எழுச்சியும் விரைவுமின்றித் தூங்கிச் செல்லும் தன்மையது.

அகவலோசை அகவற்பாவுக்குரியது; அழைத்துக் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடப்பது.

செப்பலோசை வெண்பாவுக்குரியது; ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் கட்டுரைத்தற்கண் எழுவது.

பாக்களை, உரத்துப் படிக்காமல் வேறெவ்விதமாக அவற்றின் ஒசைகளைக் கேட்டனுபவிக்கலாம்? மேலும், பாட்டுக்களிலுள்ள சொற்கள் யாவும் தம் ஒசையினாலும், பொருளினாலுமே படிப்போர் கேட்போர்களுடைய உணர்ச்சியை எழுப்புகின்றன. ஆகவே ஒசை உண்டாக்கும் உணர்ச்சியைப் பெறப் பாட்டுக்களை வாய்விட்டே படித்தல் வேண்டும். இன்னும் உணர்ச்சியை மாத்திரமன்றிக் கற்பனையையும், எண்ணங்களையும் விரைவிலே தோன்றச் செய்யும் ஆற்றலும் ஒசைக்கு உண்டு.

உதாரணமாகப் பின்வரும் மூன்று பாட்டுக்களையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இவற்றை முறையே மனத்தாலும், வாய்விட்டும் படித்துப் பாருங்கள்.

*	*	*	*
பஞ்சியொளிர்	விஞ்சுகுளிர்	பல்லவ	மனுங்கச்
*	*	*	*
செஞ்செவிய	கஞ்சநிமிர்	சீறடி	யளாகி
*	*	*	*
அஞ்சொலிள	மஞ்சையென	அன்னமெ	னமின்னும்
*	*	*	*
வஞ்சியென	நஞ்சமென	வஞ்சமகள்	வந்தாள். ¹

சூர்ப்பனகை தன்னுடைய உருவத்தை மாற்றி ஓரழகிய இளங் கன்னியின் உருவத்துடன் இராமரும் சீதையும் இருந்த இடத்துக்கு வருகிறார்.

1. (*) இவ்வடையாளமிட்ட பகுதிகளில் அழுத்திப் படிக்குக. இராமாயணம் — ஆரணியகாண்டம்
— சூர்ப்பனகைப்படலம்.

அக்கன்னியின் மென்மையையும், மயிலின் சாயலையும், அன்னநடையையும் மெல்லெழுத்துக்களைக் கொண்ட ஓசைநயம் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

* *
 பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
 * *
 பசியால் அலைந்தும் உலவா
 * *
 அனியா யவெங்கண் அரவா விறந்த
 * *
 அதிபா வமென்கொல் அறியேன்
 * *
 தனியே கிடந்து விடனாய் செறிந்து
 * *
 தரையீ துருண்ட மகனே
 * *
 இனியா ரைநம்பி உயிர்வாழ் வம்என்றன்
 * *
 இறையோ னும்யானும் அவமே.¹

இந்தப் பாட்டை இசையோடு வாய்விட்டுப் படிக்காவிட்டால், தன்னுடைய மகனைக் காட்டில் இழுந்து புலம்பும் சந்திரமதியுடைய அழகையை எவ்வாறு கேட்கலாம்? ஒவ்வோரடியிலுமுள்ள முதலாம் மூன்றாம் ஐந்தாம் ஏழாம் சீர்களினிற்று தியிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்கள் அழகையைப் பெருக்குகின்றன.

1. அரிச்சந்திர புராணம் — மயானகாண்டம்.

* *
 கருமயில் ஆடக் குயில்இளம் வாடக்
 * *
 கவிஇளம் ஓடக் கரடி புல்வாய்
 * *
 பொருபுலி ஆளித் திரள்மரை சாரற்
 * *
 புறமுழை பதறிக் கிடுகிடவே
 * *
 அருகுழை தவழக் குலமலை தகரத்
 * *
 தடதிகி ரியின்முத் துதிர்தரவே
 * *
 சொரிமலர் அகில்அப் பலமரம் முறியச்
 * *
 சோளன மாரி பொழித்ததுவே.¹

காட்டிலே பெரும்மழை பெய்யுங் காட்சியைக்
 காட்டும் இந்த ஒலிச்சித்திரத்துக்கு ஒசையூட்டி
 னன்றோ அக்காட்சி எமக்கு முன்னே தோன்றும்.
 மழை பெய்யாத நேரத்திலும் இசையுடன் படித்

1. சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடியது. இதனுடன்
 மழையைப்பற்றிப் பாரதியார் பாடிய பின்வரும் பாட்டும்
 படித்து மகிழுதற்குரியது;

வெட்டிய டிக்குது மின்னல் - கடல்
 வீரத்திரை கொண்டு விண்ணை யிடிக்குது;
 கொட்டி யிடிக்குது மேகம்; - கூ
 கூவென்று விண்ணைக் குடையது காற்று;
 சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா - என்று
 தாளங்கள் கொட்டிக் களைக்குது வானம்;
 எட்டுத் திசையு மிடய - மழை
 எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா ;

தால், அந்நோத்திற் 'சோ' என மழை பொழிவது போன்ற ஒரு கற்பனை மனத்திலே தோன்றும். ஆட, வாட, ஓட என எதுகைகளை அடுக்கியும் குற்றெழுத்துக்களை நிரைத்தும் புலவர் மழைக் காட்சியை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

பாட்டை மாணுக்கர்கள் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள ஆசிரியர்கள் செய்யத்தக்க சிறந்த உதவி பாட்டை இசையுடன் படித்துக் காட்டுதலே என்பது இதுகாறுங் கூறியவற்றூற் பெறப்படுகிறது. மாணுக்கர்கள் சில பாட்டுக்களைத் தாமாகவே படித்தறியத்தக்கவர்களாக இருத்தல் கூடும். ஆனால் பல மாணுக்கர்களுக்கு, ஆசிரியர் படித்துக் காட்டினாலன்றிப் பாட்டுத் தோற்றமளிக்காது. புதுப் பாட்டுக்களைக் கற்பிக்கும்பொழுது ஆசிரியர்கள் சிலர் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக ஒவ்வொரு மாணுக்கர்களைக் கொண்டு வாசிப்பிக்கிறார்கள். பரந்த இலக்கியப் பயிற்சியுள்ளவர்களுக்கும் பாட்டுக்களை முதன் முறையிற் சிறப்பாகப் படித்தல் முடியாத செயலாகும். ஏனெனில், அப்பாட்டுகளைப் படித்து அவற்றில் ஈடுபட்டு அவையுண்டாக்கும் உணர்ச்சிகளைப் பெற்ற பின்பே அவற்றைச் சிறப்பாக வாசிக்கலாமாதலின் என்க. பலர் எண்ணுவதுபோலப் பாட்டைச் செப்பமாக வாசித்தல் இலகுவான செயலன்று. பாட்டை இயற்றப் பயில்வதற்கு எவ்வளவு பொறுமையும் மன ஒருப்பாடும் வேண்டுமோ அவ்வளவு பொறுமையும் மன ஒருப்பாடும் பாட்டைச் சிறப்பாக வாசிக்கப் பழகுதற்கும்

வேண்டுமென ஓரறிஞர் கூறியுளர்.¹ ஆகவே மாணுக்கர்களைக் கொண்டு புதுப் பாட்டுக்களை வாசிப்பிக்கும் வழக்கத்தை ஆசிரியர்கள் ஒழித்து விடல் வேண்டும். தாம் கற்பிக்கும் பாட்டுக்களை நன்கு பயின்று பொருளுணர்ச்சி தோன்றப் படிக்கப் பழகியிருத்தல் ஆசிரியர்களுடைய முதற்கடமையாகும்.

அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகை தன்னீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கையா;
உலையுருவக் கனலுமிழ் கட்டாடகை தன்னுரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவி மண்ணுருவிற் றெருவாளி.

இந்தப் பாட்டிலே சனகமகாராசனுக்கு இராமனுடைய வீரத்தைப் பற்றி விசுவாமித்திர முனிவர் கூறுகிறுரென்பதை அறிந்து, இதிலுள்ள நீ, ஐய உருவ, உருவி முதலிய சொற்களில் அமைந்து கிடக்கும் நயங்களை உணர்ந்து சுவைத் தவர்களன்றோ இதனைப் படிக்கும்பொழுது விசுவாமித்திரர் பேசுவதுபோல், உணர்ச்சி ததும்பப் படிக்கலாம். மேலும்,

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

எனுங் குறளை எடுத்துக் கொள்வோம். இதனை வாசித்தவுடன் முழுவதும் பற்றுகவே தோன்றுகிறது. ஆனால் படித்துப் படித்துப்

1. "The learning to read poetry takes as much patience and concentration as the learning to write it.
—C. D. L. Lewis

பொருளை விளங்கியவுடன் பாட்டு நம்மைப் பற்றிக் கொள்கிறது. இந்தக் குறளிலே 'பற்றுக்' எனுஞ் சொல் பாட்டின் முதலிலும் இடையிலும் மாக இரண்டு இடத்தில் வருகிறது. ஒரேசொல் இரண்டிடத்தில் வந்திருந்தாலும் இடையில் வரும் பற்றுக் எனும் சொல்லின் பொருட்பொலிவு-அழுத்தம் - முதலில் வரும் 'பற்றுக்' எனும் சொல்லுக்கு இல்லை. 'வேறு வழியே இல்லையாகலின், அத் திருவடியைப் பற்றாது விட்டு விடின், துன்பம் எல்லையற்றதாய் முடியும். ஆகவே எப்பாடு பட்டாயினும் அதனை விடாது இறுகப் பிணித்துக் கொள்க", எனும் பொருள் இடையில் வரும் 'பற்றுக்' எனுஞ் சொல்லிற் பொதிந்து கிடப்பது இக்குறளை நன்கு ஆராய்பவர்க்குப் புலப்படும். இந்த நயத்தைக் கண்டின்புற்றவர்களாலே தான் இக்குறளைப் படித்துக் காட்டும் பொழுது 'பற்றுக்' எனும் சொல் இரண்டிடத்திலுந் தரும் பொருளின் வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்தல் முடியும்.

இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இசையறிவுடையவர்களாயிருப்பின் நன்று. சில பாடல்களுக்குப் பொருத்தமான இராகங்களைக் கீழே காண்க :

பாடல்	இராகம்
வெண்பா	சங்கராபரணம்
அகவல்	ஆரபி, தோடி
கலிப்பா	பந்துவராளி
கலித்துறை	பைரவி

பாடல்

இராகம்

தாழிசை	தோடி
விருத்தம்	கல்யாணி, காம்போதி, மத்தியமாவதி
உலா	சௌராட்டிரம்
தாலாட்டு	நீலாம்புரி
பிள்ளைத்தமிழ்	கேதாரகௌளம்
பரணி	கண்டாரவம்
கடவுள் வாழ்த்து } காப்பு முதலியன }	ஆனந்தபைரவி, காம் போதி, பூபாளம், தன்யாசி, நாதநாமக்கிரியை
புலம்பல்	தோடி, புன்னகவராளி, காவேரி, பைரவி
நகை	இந்தோளம், பிலகரி, கல்யாணி
காதல்	வசந்தா, பைரவி
பெருமிதம்	அடானு, கேதாரகௌளம், நாட்டை, கானடா
சமநிலை	சங்கராபரணம்.

ஆசிரியர்கள் சிலர் பாட்டுக்களைப் பாடிக்காட்டும்பொழுது தங்களுடைய இசைப்புலமையையுங் காட்டுதற்கு முயல்வதுண்டு. இதனால் அவர்கள் பாட்டுக்களின் பொருட்புலப்பாட்டைச் சிதைத்தும், சொற்களைப் பொருத்தமில்லாமற்பிரித்துங் கூட்டியும் அப்பாட்டுக்களைக் கேட்போர் இலகுவில் விளங்காமல் இடர்ப்படச் செய்து விடுகிறார்கள். இவ்வாசிரியர்கள் தாம் படிப்பிப்

பது இசையன்று பாட்டே என்பதையும், பாட்டைக் கற்பிப்பதற்கு இசை உதவி செய்தல் வேண்டுமேயன்றிப் பாட்டைச் சிதைத்தல் கூடாதென்பதையும் மனத்தில் இருத்திக்கொள்ளல் வேண்டும். நாம் நன்கு சுவைத்து அனுபவித்த பாட்டைப் பிறரும் அதிலீடுபடத்தக்கதாகப் படித்துக் காட்டுவதற்கு இசைப்புலமையோ, இனிய குரலோ கட்டாயமாக இருக்கவேண்டியதில்லை. பாட்டின் ஓசை நயத்திலும் பொருளிலும் எவ்வளவுக்கு ஈடுபட்டு இன்புற்றோமோ அவ்வளவுக்கு அதனைப் படித்துக் காட்டும்பொழுது நமதுள்ளம் பிறருள்ளத்துடன் பேசத் தொடங்கும். அப்பொழுது அவர்களும் நாம் பெற்ற உணர்ச்சியை - இன்பத்தைப் பெறத் தொடங்குவார்கள். ஆகவே மாணாக்கர்களுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத்தக்க முறையிற் பாட்டைப் பொருத்தமான ஓசையுடன் மாத்திர மன்றிப் பொருட்புலப்பாடுந்தோன்ற வாசித்துக் காட்டுதலே இலக்கிய ஆசிரியர்களின் முதற்கடன் என்பது தெளிவாகின்றது. மாணாக்கர்கள் பாட்டை நன்கு அறிந்து அதை நயக்கும்வரையும் திரும்பத் திரும்பப் படித்துக் காட்டுதல் வேண்டும்.

பாட்டை விளக்குதல்

பாட்டுக்களை விளக்குதற்குரிய முறைகளை இவையென வரயறை செய்து கூறல்முடியாது. மாணுக்கர்களின் முன்னறிவு, கற்பிக்க எடுத்துக் கொண்ட பாட்டு, சூழல் முதலியவற்றிற்கேற்ப முறைகள் வேறுபடுமாதலின் சில பொது விதிகளை மட்டுமே இங்கே குறிப்பிடலாம்.

பாட்டை இனிமையாகப் பொருளுணர்ச்சி கிளரப் போதுமென்று தோன்றும்வரையும் ஆசிரியர் வாசித்துக் காட்டியபின் தேவைப்பட்டால், புணர்ந்திருக்குஞ் சொற்களைப் பிரித்துக் காட்டியும் பொருள் முடிபுக்கேற்பக் கொண்டு கூட்டியும் வாசிக்கலாம். இதன் பின் அப்பாட்டைக்கேட்டு மாணுக்கர் அடைந்த இன்பமும் மனப்பதிவுகளும் சிதையாத முறையிற் பாட்டை விளக்கல் வேண்டும். பாட்டு ஒரு முழுப்பொருளாகையால் அதிற் கூறப்பட்டிருக்கும் உயிர்நிலைப்பொருளை முதலிலே காணச் செய்தல் வேண்டும். முற்காலத்திலே பாட்டு நுதலியது அல்லது அதன்கருத்துரை என்று வழங்கப்பட்டது பெரும்பாலும் இந்த உயிர்நிலைப் பொருளேயாகும். இந்த உயிர்நிலைப் பொருள் ஒரு காட்சியாகவோ, கதையாகவோ, உயர்ந்த கருத்தாகவோ இருக்கலாம். எந்தப் பாட்டைப் பார்த்தாலும், இவற்றுள் ஒன்றினை நமக்கு எடுத்துக்காட்டப் புலவர் வரைந்த சொல்லோவியமாகவே அது விளங்கும். ஆகவே உயிர்நிலைப் பொருளை மாணுக்கர்கள் கண்டபின் அதனைப் பற்றிய விவரங்கள் யாவும், அதனழகை எவ்வாறு ஒருமுகமாக நிரப்பிக் காட்டுகின்றன என்பதை அறியக் கலந்துரையாடல் மூலந் துணை செய்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்யும்பொழுது மாணுக்கர்களுடைய அறிவை அளக்கும் நோக்க

மாக வினாவுதலோ அவர்கள் கூறுங் கருத்துக் களைப் பிழையெனக்கூறித் திருத்துதலோ கூடாது. கலந்துரையாடும் பொழுது கடினமான சொற்களின் பொருள்களையும் விளக்கலாம்.

பாட்டின் முதலிலிருந்து தொடங்கி ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் கூறி, உரை நடைப்படுத்தி, பின் பொழிப்புரை அணி இலக்கணக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றை விளக்கும் பழைய முறை பாட்டை மாணாக்கர் உள்ளத்திற் பதிப்பதற்கு உதவினும், பாட்டின் அழகையும் நயத்தையும் உணர்ந்து சுவைத்தின்புறுதற்குப் போதிய உதவி செய்யாது. பேரழகம் நறுமணமுங் கொண்ட மலர் ஒன்றை முழுதாகக் கையில் வைத்து அதன் அழகு, அமைப்பு, நிறம், மணம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டின்புறமல் அந்த மலரை இதழிதழாகப் பிடுங்கியேனும் கசக்கியேனுங் கெடுத்துவிடுவது போன்றது இம்முறை என்பர். ஆகவே, மாணாக்கர்களுடைய கற்பனையைத் தொழிற்படுத்திக் கலந்துரையாடல் மூலம் பாட்டின் உயிர்நிலைப் பொருளையும், அதனைச் சேர்ந்து அதன் முழுமையைப் புலப்படுத்தி நிற்கும் சார்புப் பொருள்களையும் தொடர்புபடுத்தி விளக்குதலே சிறந்த முறையென இக்கால அறிஞர் ஆராய்ந்துரைத்துள்ளார்.

இனிப் பாட்டுக்கள் சிலவற்றினை விளக்கும் முறைகளைப் பார்ப்போம். இங்கே குறிக்கப்படும் முறைகளைப் பின்பற்றித்தான் இவற்றை விளக்

கல் வேண்டுமெனும் நியதியில்லை. ஒரு பாட்டை விளக்கும் முறைகூடப் பல காரணங்களால் வேறுபடும் எனத் தொடக்கத்திற் கூறியதை நினைவிற் கொள்க. கலந்துரையாடும் பொழுது ஆசிரியருடைய வினாக்களும் விளக்கக் குறிப்புகளும், மாணாக்கர்களுடைய நாட்டத்துக்கும், விளங்கும் ஆற்றலுக்கும், வினாக்களுக்கும், விடைகளுக்கு மேற்க அமையுமாதலின் ஒரு பாட்டை விளக்குதற் குரியமுறையை முற்ற முடிய எடுத்துக் காட்டுதல் இயலாது.¹ மாணாக்கர்களோடு கலந்துரையாடும் பொழுது, ஆசிரியரே முன் காணாத பல நயங்களைப் பாட்டுக்களிலே காணுதலும், அவற்றை எடுத்து விளக்குதலுங் கூடும். ஆகையால், இங்கே கொடுக்கப்படும் குறிப்புகள் ஒரு சட்டகத்தை மட்டுமே அமைத்துக் காட்டுகின்றன வெனக் கொள்க.

பொங்கரின் நுழைந்து வானி புகுந்துபங் கயந்து ழாவிப் பைங்கடி மயிலை முல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தாவிக் [தென்றல் கொங்கலர் மணங்கூட்டுண்டு குளிர்ந்து மெல்லென்று அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன்போலியங்குமன்றே².

இந்தப் பாட்டை ஆசிரியர் மூன்று முறை இசையுடன் பொருட்புலப்பாடு தோன்ற மாணாக்கர்

1. "The thread of class discussion will traverse and retrace the text of the poem not in any predetermined order but in answer to the groping of the child's mind." Poetry and Teacher - T. W. Sassams

2. திருவிளையாடற் புராணம் — பரஞ்சோதி முனிவர்.

களுக்கு வாசித்துக் காட்டுகிறார். பின் இப்பாட்டின் உயிர்நிலைப் பொருள் தென்றற் காற்றைப் பற்றியது என்பது பெறப்படுகிறது. யாரைப் போலத் தென்றல் இயங்குகிறது? 'அறிவன் போல இயங்குகிறது;' அறிவன் - அறிஞன். நாம் அறிவை எங்கெங்கே பெறுகிறோம்? 'பாடசாலை, பல்கலைக் கழகம், அரும்பொருட்சாலை, நூல்நிலையம்..... என மாணாக்கர்கள் கூறுவார்கள். தென்றல் எங்கெங்கே போய் வருகிறது? 'பொங்கர், வாவி, பங்கயம், மல்லிகைப்பந்தர் முதலிய இடங்களுக்கு. இவ்விடத்திலே பொங்கர், மயிலை, பைங்கடி முதலிய சொற்களின் பொருளை ஆசிரியர் விளக்குகிறார். பொங்கர் மிக நெருங்கிய மரஞ்செடிகொடிகளையுடையது. ஆகையால் அதற்குட் செல்லும் பொழுது 'நுழைந்து' செல்லவேண்டும். இவ்வாறே வாவி புகுந்து, பங்கயந்துழாவி, பந்தர் தாவி எனுந் தொடர்களின் நயங்களைக் கலந்துரையாடல் வாயிலாகப் பெறலாம். 'துழாவி' என்பதன் கருத்தைக் கூழைத் துழாவிக் காய்ச்சுதல் முதலிய வழக்குக்களாற் புலப்படுத்தலாம். அறிஞன் பலவிதமான இடங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கே பலதிறப்பட்ட அறிவைப் பெறுகிறான். அதுபோலத் தென்றலும் சோலை, வாவி, தாமரை, மல்லிகைப் பந்தர் முதலியவற்றைச் சேர்ந்தபடியாற் பல தன்மைகளை அடைந்தது; தாமரை, முல்லை, இருவாட்சி, மல்லிகை முதலிய மலர்களிலுள்ள மணத்தைக் கூட்டுண்டது. 'கொங்கு அவர் மணம் கூட்டுண்டு' எனுந் தொடரின் பொருளை

விளக்கியபின் கூட்டுண்டு எனுஞ் சொற்றொடரின் நயத்தை எடுத்துக் காட்டலாம். பல வகையான மலர்களாகவும், கொங்கு நிறைந்த மலர்களாகவும் இருந்தபடியால் 'கூட்டுண்டு' என்றார். 'உண்டு' எனுஞ் சொல்லிலுள்ள பொருள் அழுத்தம், மணத்தோடு பிரிவறக் கலந்து என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. தண்ணீர் நிறைந்த வாவி யுட் புகுந்தபடியாற் குளிர்ந்திருந்தது; பொங்கரில் நுழைந்து வந்ததாகையால் மெல்லென்று இருந்தது. ஆகவே, திரட்டிக்கூறின், (அந்தத் தென்றல்) பொங்கரின் நுழைந்து, வாவி புகுந்து, பங்கயந்துழாவிப் பைங்கடி மயிலை முல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தாவி (வந்ததாகையால்), கொங்கலர் கூட்டுண்டு, குளிர்ந்து, மெல்லென்று இருந்தது எனலாம். கடைசியாக 'இயங்கும்' எனுஞ் சொல்லின் நயத்தை அடித்தது, வீசியது, அசைந்தது முதலிய சொற்களோடு தொடர்புபடுத்தி விளக்கியபின் ஆசிரியர் பாட்டை ஒரு முறை படித்து முடிக்கிறார்.

'இதுவரையும் மாணுக்கர்கள் பாட்டை வாசிக்கவில்லையே; எப்பொழுது அவர்கள் வாசிக்கவேண்டும்?' எனும் வினா எழுதல் பொருத்தமானது. இதற்கு 'இனித்தான்', என்றே கூறல் வேண்டும். இப்பொழுது அவர்கள் பாட்டை விளங்கி அதிலுள்ள சொற்பொருணயங்களைக் கண்டு தம் கற்பனையைத் தொழிற்படுத்திப் பாட்டை உணர்ந்து சுவைத்திருக்கிறார்கள். ஆக

யால், தம் உணர்ச்சியை வாசிப்பு மூலம் அவர்கள் காட்டலாம். எனினும் மாணுக்கர்கள் யாவரையுங் கட்டாயமாகப் படிக்குமாறு தூண்டுதலும் பாடமாக்கும்படி கட்டளையிடுதலும் பொருத்தமற்றன. சிறந்த முறையிற் பாட்டுக் கற்பிக்கப்பட்டாற் பல மாணுக்கர்களுக்குப் பாடமுடிவிற்பாட்டு முழுவதுமே பாடமாக விருக்கும்.

இவ்விடத்தில் யான் செய்த ஓர் ஆய்வினையும் அதன் பேற்றையுங் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கொழும்பு அரசினர் ஆங்கில ஆசிரியர்களாசாலையில் ஒரு வகுப்பினருக்கு இந்தச் செய்யுளையே கற்பித்தேன். இங்கே குறிப்பிட்ட முறையே தழுவப்பட்டது. அந்த வகுப்பில் இருபத்தைந்து மாணுக்கர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் ஒருவரேனும் இந்தப் பாட்டை முன் அறிந்திருக்கவில்லை. பாடம் முடிந்தவுடன் முப்பத்தாறு நூற்று வீத மாணுக்கர்கள் பாட்டு முழுவதையும் மனப்பாடமாகக் கூறினர். நாற்பத்துநாலு நூற்று வீதத்திற்கு மேலானோர்க்குப் பாட்டின் முக்காற்பங்கு நினைவிலிருந்தது. மிகுதியானோர்க்கு அரைப்பங்கு நினைவில் இருந்தது. எனவே இந்த நிலைமையை அடைந்தபின் அவர்களுக்கு இந்தப் பாட்டை வாசிப்பது எவ்வளவு இலகுவாயிருக்கும் என்பதை எடுத்துக் கூறல் வேண்டியதில்லை.

இனி, ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ
 ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா
 கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
 குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

சீன்னஞ் சிறுகருவி போலே - நீ
 திரிந்து பறந்துவா பாப்பா
 வன்னப் பறவைகளைக் கண்டு - நீ
 மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.

கொத்தித் திரியும் அந்தக் கோழி - அதைக்
 கூட்டி விளையாடு பாப்பா
 எத்தித் திருடுமந்தக் காக்காய் - அதற்கு
 இரக்கப் படவேணும் பாப்பா.

பாலைப் பொழிந்து தரும் பாப்பா - அந்தப்
 பசுமிக நல்லதடி பாப்பா
 வாலைக் குழைத்துவரும் நாய்தாள் - அது
 மனிதர்க்குத் தோழனடி பாப்பா.

எனும் நான்கு பாப்பாப் பாட்டுக்களை¹ எடுத்துக்
 கொள்வோம். பாட்டுக்களை இசையுடன் சில
 முறை படித்துக் காட்டியபின் மேல்வரும் விட
 யங்களை முறையாக விளக்கலாம்.

1 ஆம் பாட்டு

- (அ) இந்தப் பாட்டுக்குப் பாப்பாப் பாட்டு
 என்று பெயரிட்ட காரணம்.
- (ஆ) குழந்தைகள் ஒடி விளையாடுதல்;
 சேர்ந்து இருத்தல்.
- (இ) பலர் கூடி விளையாடுதல்.
- (ஈ) அப்படிக் கூடி விளையாடும் பொழுது
 ஒருவரை ஒருவர் ஏசுதல் கூடாது.

1. சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

2 ஆம் பாட்டு

- (அ) சிட்டுக் குருவியும் அதன் சுறுசுறுப்பும்.
 (ஆ) அதைப் போலக் குழந்தைகளும் ஆடிப் பாடி மகிழ்ச்சியாயிருத்தல்.
 (இ) அழகான பறவைகள் - அவற்றைப் பார்த்து இன்பங்கொள்ளல்.

3 ஆம் பாட்டு

- (அ) அந்தப் பறவைகளில் வீட்டிலே காணப் படும் பறவைகள்.
 (ஆ) கோழியோடு வினையாடல்.
 (இ) காகத்தின் திருட்டுத்தன்மை.
 (ஈ) அதற்காக அதை எறிந்து கலைக்காமல் அதனிடத்தும் இரக்கங் காட்டல்.

4 ஆம் பாட்டு

- (அ) வீட்டிலுள்ள மிருகங்கள்.
 (ஆ) பால் தரும் பசு.
 (உ) தாயின் நன்றியும் துணையும்.

இவற்றைப் பற்றிக் கலந்துரையாடி விளக்கிய பின் ஆசிரியர் பாட்டுக்களைப் பாடிக்காட்டலாம். பொருத்தமான இசையைப் பயின்று கொள்வதற்கு மாணாக்கர்கள் ஆசிரியரோடு சேர்ந்தும் பாடலாம். கடைசியாக,

கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால்
 மற்றோர் அணிகலமும் வேண்டாவாம் - முற்ற
 முழுமணிப் பூணுக்குப் பூண்வேண்டா யாரே
 அழகுக்கு அழகு செய்வார்.

எனும் வெண்பாவை¹ எடுத்துக் கொள்வோம். பாட்டை இரண்டு மூன்று முறை படித்தபின் மக்களுக்குச் சிறந்த ஆபரணங் கல்வி எனும் உயிர்நிலைப் பொருளைப் பெறுக. மனிதர் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ள என்ன செய்கிறார்கள்? அழகான உடை, நகைகள், பொட்டு, வாசனைப் பொருள்கள், மாலைகள், மலர்கள் முதலியவற்றை அணிகிறார்கள். இவையெல்லாம் அழகைத் தரும் பொருள்கள். அழகில்லாத பொருள்களுக்கே அழகையளிக்கும் பொருள்கள் தேவைப்படுகின்றன. அழகு நிறைந்த பொருளுக்கு அழகு வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அழகுக்கு அழகு செய்வார் யார்? ஒளி விடும் சிறந்த வைரத்தாற் செய்த ஆபரணத்துக்கு அழகு செய்யப்பிறிதோர் அணிவேண்டுமா? வேண்டாம். ஆபரணங்களை அணிகிறோம் அல்லது பூண்கிறோம். ஆகவே அவற்றிற்கு அணி, பூண் முதலிய பெயர்களும் வந்தன. இவ்விடத்திலே, கலன், அணிகலன், நலன் முதலிய சொற்களையும் விளக்கலாம். 'முற்றமுழு மணிப்பூண்' என்பதை விளக்குவதற்குப் போலி நகைகளையும் பற்றிக் கலந்துரையாடலாம். கல்வி ஒரு முற்ற முழு மணிப்பூணைப் போன்றது. கல்வியைப் பூண்டவர்கள் கற்றோர். ஆகவே அவர்களுக்குக் கல்வியே போதிய சிறந்த ஆபரணம். வேறு அணிகலம் ஒன்றும் தேவையில்லை. இவ்விடத்தில்,

1. நீதிநெறிவிளக்கம் — குமரகுருபரர்.

குஞ்சி யழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னு நடுவுநிலை மையாற்
கல்வி அழகே அழகு.

எனும் பாட்டை¹ ஆசிரியர் பாடிக் காட்டிக் கல்
வியின் பேரழகை எடுத்து விளக்கலாம். இதன்
பின் பாட்டை ஒருமுறை படித்துப் பாடத்தை
முடிக்குக.

இதுவரையும் எடுத்துக் காட்டிய முறைகள்
பொதுவாக எல்லா வகுப்புக்களுக்கும் உரியன.
கீழ் வகுப்புக்களில் ஒசை நயத்தையும் மேல் வகுப்
புக்களிற் பொருணயத்தையும் விசேடமாகக் கரு
தல் வேண்டும். மேல் வகுப்பு மாணுக்கர்கள்
முன்னரே பல பாட்டுக்களைப் படித்துச் சுவைத்
திருப்பார்கள். இவர்கள் பாட்டுக்களிலே புதுப்புது
நயங்களைக் காணவும், பாடற் பகுதிகளை ஒப்
பிட்டு நயக்கவும் தக்க நிலையினை எய்தியிருப்
பார்களாகையால், சொன்னயம் பொருணயங்க
ளைக் கண்டனுபவிக்கத் தக்கதாக இவர்களைக்
கற்பித்தல் வேண்டும். பாட்டுக்களைப் படித்துச்
சுவைத்து அவற்றிலேயுள்ள நயங்களை மாணுக்கர்
ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி காணுமாறு வழிப்
படுத்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்தாற்றான்
அவர்களுடைய கற்பனையும், தனியியல்பும், ஆக்
கும் வன்மையும் வெளிப்படும்.

1. நாலடியார்.

பாட்டைப் படிக்கத் துணைசெய்தல்

ஒருபாட்டை ஒலியூட்டிப் படித்தல்மூலமே நாம் அப்பாட்டினால் அடைந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்திக் காட்டலாம். அன்றியும் பாட்டை ஒலியூட்டி வாசிப்பதால் அப்பாட்டின் ஓசை நயத்தையும் நாம் கேட்டின்புறலாம். ஒருவருடைய குரல் எத்தகையதாயிருப்பினும் அதனுடைய குறை நிறைகளைப் பிறர் அறிவது போல அவர் அறிவதில்லை.¹ இதனால் ஒவ்வொருவரும் தாமே பாட்டுக்களைப் பாடிச் குறைவில்லாத இன்பத்தை அடைதற்கு எத்தகைய தடையுமில்லை. எனினும், பிறருக்கு வாசித்துக் காட்டும் பொழுது சிறப்பாக வாசித்தாற்றான் அதனைக் கேட்டு அவர்கள் இன்பமடைவர். இவ்வாறு செய்வதற்குப் பல்காற் பயிற்சி வேண்டுமென்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே மாணாக்கர்கள் பாட்டை நன்முறையில் வாசிக்கப் பழகிக்கொள்வதற்கு ஆசிரியர்கள் துணை செய்யவேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. இத்துறையில் முதன்மையான உதவி ஆசிரியர்கள் தாமே பாட்டுக்களை வாசித்துக் காட்டலேயாகும்.

பாட்டை விளக்குதலிலும் பார்க்க வாசித்துக்காட்டலில் மிகுந்த நேரத்தைச் செலவிடல் வேண்டுமென்றும், ஒரு பாட்டைக் கற்பிக்கும்

1. On the Teaching of Poetry—Hadow p. 60

பொழுது குறைந்தது பன்னிரண்டு முறையாவது வாசித்துக்காட்டல் வேண்டுமென்றும் கடோ எனும் ஆசிரியர் கூறுகிறார்¹. மாணாக்கர்களிற் சிலரே பாடசாலைக் கல்வி முடிந்தபின்பு பாட்டை ஆராய்ந்து கற்றலிலே தம் வாழ்க்கையைக் கழிப்பார்கள். ஏனை யோர் பாட்டை வாசிப்பவர்களாகவேயிருப்பர். இவர்களுள்ளும் பலருக்கு வாசிப்பதற்கேற்ற வாய்ப்பு இல்லாமலும் இருக்கும். ஆகையால் மாணாக்கர்கள் பாடசாலையிற் கற்கும் பொழுதே சில பாட்டுக்களை ஆய்ந்து கற்பதற்கு மட்டுமன்றிச் சிறந்த பாட்டுக்கள் பலவற்றை ஆசிரியர் வாசிக்கக் கேட்கவும், தாமாகத் தெரிந்து வாசிக்கவும் அவர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படல் வேண்டும். இப்பரந்த வாசிப்பு இக்காலத்திற் பாடசாலைகளில் மிகக் குறைவாயிருக்கிறது.

சில ஆண்டுகளின் முன் மிகச் சிறப்பாக நடந்துவந்த புராணபடனம், இராமாயண பாரதப் படிப்புக்கள் முதலியன அகன்ற படிப்பினையும் ஆழ்ந்த படிப்பினையும் நன்கு ஊக்கிவந்தன. இவற்றில் ஈடுபட்டோர் படிப்போர், பயன் விரித்துரைப்போர் என இருபகுதியினராவர். இவர்களுள்ளே படிப்போர் பல நூல்களைப் பொருத்தமான இசையுடன் பொருட்டெளிவு தோன்ற வாசிக்கப் பழகியிருந்தார்கள். இவ்வாறு பழகுவதற்கு அவர்கள் சிறந்த ஆசிரியர்களிடம் பன்

1. Ibid p. 67

னாட் பயிற்சி பெற்றோர்கள். பயன் சொல்வோரும் தாம்பயன் சொல்லும் நூல்களை நல்லாசிரியர்களிடம் பலமுறை பாடங்கேட்டு அவர்கள் கூறிய நயங்களையும், தாம் கண்ட நயங்களையும் எடுத்துக் கூறிக் கேட்போரை மகிழ்வித்தனர். இத்துறையிலே தமிழ் நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றிய பெரியார் பலருள் வித்துவ சிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்கள் தலைசிறந்து விளங்கினார்கள். புதுப்புது நயங்களை-நுட்பமான நயங்களை-எடுத்துக்காட்டிச் சபையோரை வியக்கவும் நயக்கவுஞ் செய்வதில் இவருக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இன்றுவரை தமிழ் நாட்டிலே தோன்றவில்லை.

இந்தப் 'படிப்புக்களால்' அகன்ற படிப்பும், ஆழ்ந்த படிப்பும் சிறப்புற்றோங்க வாய்ப்பு உண்டாயிற்று, அன்றியும் இலக்கியத்தைப் படித்துச் சுவைக்கமுடியாத மக்களுக்கும் இலக்கிய நயத்தை அறிந்தின்புறவும் வாய்ப்புண்டாயிற்று. இலக்கியங்கள் ஏடுகளிலும் புத்தகங்களிலும் மாத்திரம் அடங்கியிருக்காமல் மக்களுடைய உள்ளங்களையும் நாடிச் சென்றன. மேலும், முற்காலத்திலே புலவர்கள் தாம் பாடிய நூல்களை அரங்கேற்றி, கற்றோரேயன்றிக் கல்லாதவர்களும் அவற்றிலுள்ள நயங்களை அறியச் செய்தார்கள்.

பரந்த வாசிப்புக்கெடுத்துக் கொண்ட நூல்கள் யாவற்றையும் மிகவிளங்கிக் கற்கவேண்டுமென்று கொள்ளற்க. வாசிக்க எடுத்துக் கொண்ட

பகுதியை மேலும் மேலும் வாசிக்கத் தூண்டுதற்கு வேண்டிய நாட்டத்தைப் பிறப்பித்தற்கேற்ற பொருள் விளக்கம் போதுமானது. ஆபிரகாம் கௌலி¹ எனும் ஆங்கிலப் புலவர் தமது இளமைப் பருவத்திலே சோசர் எனும் கவிஞர் இயற்றிய கன்ரபரிக்கதைகளைத்² தம்முடைய தாயின் படுக்கையறையிலே கண்டெடுத்து விளங்கியும் விளங்காமலும் படித்து அதனாற்றும் பெற்ற நன்மைகள் அளப்பில என்றுரைத்துள்ளார். எனதிளமைப் பருவத்தில் - நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்புக்களிற் படிக்கும்பொழுது - நான் கந்தபுராணம் முழுவதையுமே வாசித்து முடித்தேன். இதனால் நானடைந்த நன்மைகள் பல. தமிழிலக்கியத்தை மேலும் படிப்பதற்கும், மற்றைய பாடங்களிலும் பார்க்க இலக்கியத்திலே அதிக நாட்டம் உண்டாவதற்கும் இப்பயிற்சி எனக்குத் துணைசெய்தது. ஆகவே, பாடசாலைகளிலே மாணாக்கர்கள் பல நூல்களைப் பரக்க வாசித்தற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தல் இலக்கிய ஆசிரியர்களுடைய கடமைகளுள் ஒன்றாகும்.

இதனைச் செய்தற்குப் பல இலக்கிய நூல்களைக்கொண்ட ஒரு நூல் நிலையம் இன்றியமையாதது. அதிலே நளவெண்பா, நைடதம், பாரதம், இராமாயணம், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், அரிச்சந்திர புராணம், குசேலோபாக்கியானம்,

1. Abraham Cowly 2. Canterbury Tales-Chaucer

மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, சங்கநூல்கள், பாரதியார் பாடல்கள், மனோன்மனீயம், திருக்கோவையார், முக்கூடற்பள்ளு, பருளை விநாயகர்பள்ளு முதலிய பல நூல்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

மாணுக்கர்களுடைய வாசிப்புத் திருத்தமுற்றுச் சிறப்படையப் பின்வருவன துணைசெய்யத்தக்கன:

- (1) திருத்தமாக வாசிக்கப் பழகுவதற்குத் தெளிவான உச்சரிப்புடன் திருத்தமாகப் பேசுதல்.
- (2) புலவன் தனது பாட்டை எவ்வாறு பாடுவானோ அவ்வாறே பொருட்டெளிவும் உணர்ச்சியும் தோன்றப் பாடிப்பயிலல். ஒரு காரணமுமின்றி நினைத்த இடங்களில் நிறுத்தியும் தொடர்ந்தும், எடுத்தும் படுத்தும் பாடாது பொருளுக்கேற்பவும் ஓசை நயத்திற்கு வாய்ப்பாகவும் நிறுத்தியும் தொடர்ந்தும் பாடல்.
- (3) தங்களுடைய வாசிப்பிலுள்ள குறைநிறைகளை மாணுக்கர்கள் தாமே ஆராய்தல்; குறைகளை நீக்க முயலல்.
- (4) குறிப்பிட்ட நேரங்களில் மாணுக்கர்கள் தாம் தாம் விரும்பிய பாட்டுக்களைப் பாடுதல்; அவர்கள் விரும்பும் பாட்டுக்களை ஆசிரியர் பாடிக்காட்டுதல்.

- (5) நூல்நிலையத்திலுள்ள நூல் களிற்றும்
 விரும்பியவற்றை எடுத்துப் படித்தல்.
 இதற்கென ஒரு கிழமையிற் குறைந்தது
 இரண்டு பாட நேரமாகுதல் கொடுக்கப்
 படல் வேண்டும். இப்படிப் படிக்கும்
 பொழுது ஆசிரியர் உடனிருந்து வேண்
 டிய உதவிகளைச் செய்தல் வேண்டும்.
- (6) முன் படித்துச் சுவைத்த பாட்டுக்களை
 மீட்டும் மீட்டும் பாடுதல்.

பாடமாக்கல்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பாடசாலைகளிற் படிப்பிக்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் முழுவதையுமே மாணாக்கர்கள் பாடமாக்கி ஒப்படைக்கும் வழக்கம் எங்கும் பரவியிருந்தது. பாடத்திட்டங்களிற் கூட ஓராண்டில் இத்தனை வரிகள் பாடமாக்கவேண்டுமென்று குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அச்சிட்டு நூல்களை ஆயிரக்கணக்காக வெளிப்படுத்தும் வசதி உண்டாகமுன் மாணாக்கர்கள் பெரும்பாலும் நூல்களைப் பாடமாக்கியே கற்கவேண்டிய நிலைமையிருந்தது. அச்சுப்பொறியின் பெரும்பயனை அனுபவிக்கும் இக்காலத்திற் குருட்டுப்பாடமாக நெட்டுருச் செய்தல் கடிந்தொதுக்கப்படவேண்டியதே. ஆனால், பொருளை விளங்கி முழு விருப்பத்துடன் நெட்டுருச் செய்வதிற் பல நன்மைகள் உண்டென்பதை அனுபவத்தாலேயே அறிந்துகொள்ளலாம்.

புதிய கருத்துக்களையும் சொற்களையும் அறியவும் அவற்றை மனத்திலிருத்தவும் பாடமாக்குதல் உதவி செய்கிறது. புதிய பாட்டுக்களை இயற்றுவதற்குப் பல்காற்பயின்று நெட்டுருச் செய்த பாட்டுக்கள் வழிகாட்டிகளாக விளங்கும். நெட்டுருச் செய்த பாட்டுக்களிலுள்ள அறிவுரைகள் மனத்திற் பதிந்து மக்களை நல்வழியிற் செலுத்துதற்கும் உதவும்.¹ அழகான சொற்றொடர்களும், ஆழமான கருத்துக்களும், சிறந்த ஓசையும் வாய்ந்த பாட்

1. Teaching of English —Robert. p. 149

டுக்களைப் பாடமாக்கித் திரும்பத்திரும்ப வேண்டியபோதெல்லாம் படிப்பதால் இன்பத்தை அடையலாம்; பிறருக்கும் படித்துக்காட்டி அவர்களையும் மகிழ்விக்கலாம்; பிற பாட்டுக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தும் நயக்கலாம்.

ஒரு வகுப்பிலுள்ள மாணாக்கர்கள் யாவரும் குறித்த பாட்டுக்களையே பாடமாக்கல் வேண்டும் எனும் நியதி பொருத்தமற்றது. மாணாக்கர்கள் தாம் தாம் விரும்பிய பாட்டுக்களையே பாடமாக்கல் வேண்டும். அவர்கள்தாமாகவே பாட்டுக்களின் நயத்திலீடுபட்டு வெறுப்பும் அலுப்பும் தோன்றாத முறையிற் பாடமாக்குதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தலே ஆசிரியருடைய கடனாகும். 'இத்தனை பாட்டுக்களை இவ்வளவு நேரத்திற் பாடமாக்கி வாருங்கள்' எனக் கட்டாயப்படுத்தும் வழக்கம் அறவே ஒழிதல் வேண்டும். இக்காலத்திலுங்கூடப் பாடசாலைகளிலே குருட்டுப்பாடஞ் செய்தலை ஆசிரியர்கள் பலர் ஒம்பி வருகிறார்கள். முன்னர்க்கூறியபடி பாட்டை முறையாகக் கற்பித்தற்கு ஆசிரியர்கள் போதிய முயற்சியினை மேற் கொள்ளாமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

மாணாக்கர்கள் முழுப் பாட்டுக்களையோ அன்றேல் பாட்டின் பகுதிகளையோ பாடமாக்கலாம். நல்ல கருத்துக்களையுடைய இரண்டொரு அடிக

னைக்கூட நெட்டுருச் செய்யலாம்¹. மாணாக்கர்கள் யாவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துபாடிப் பாடமாக்குதல் சிறந்த முறையன்று. இதனால் மாணாக்கர்களின் தனியியல்பு பாதிக்கப்படுகிறது. பாடமாக்குவதற்குப் பகுதிமுறையிலும் பார்க்க முழுமுறையே நன்று. அஃதாவது வரிவரியாகவேனும் சொற்றொடர் சொற்றொடராகவேனும் பாடமாக்காது குறித்த பகுதியை முழுதாகப் பாடமாக்குவதேயாகும். மிகநீண்டபகுதியாயிருப்பின்கருத்து முடிவு பெறும் சிறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து நெட்டுருச் செய்யலாம். பாடமாக்கும் பகுதியை எழுத்துருவத்தில் வைத்துப் படித்துப் பாடமாக்குதலும் நன்று. ஓசையும், கருத்துணர்ச்சியும் பாடமாக்குவதற்கு உதவி செய்யத்தக்கன. சிறிதுகாலப் பயிற்சியின் பின், பாடமாக்குவதற்கு உதவி செய்யத்தக்க சில உபாயங்களைத் தாமாகவே மாணாக்கர்கள் கண்டுபிடித்து விடுவார்கள்.

1. “ யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் ” “ பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே ” “ கைவண்ணம் அங்குக் கண்டேன் கால்வண்ணம் இங்குக் கண்டேனே ” “புகழெளின் உயிருங் கொடுக்குவர், பழியெனின் உலகுடன் பெறியுங் கொள்ளலர் ” எனும் இவற்றைப் போன்றன.

சுவையை வெளிப்படுத்தல்

மாணுக்கர்கள் பாட்டுக்களை நன்கு படித்துச் சுவைத்தபின், அச்சுவையைப் பல வாயில் களால் வெளிப்படுத்தலாம். மிகச் சிறந்ததும் இயல்பானதுமான வாயில் பாட்டுக்களை ஓசையுடன் பாடியின்புறுதலும் பிறர்க்குப் பாடிக்காட்டுதலுமேயாகும். பாடசாலைக் கழகங்களிலும், வகுப்புக்களிலும் மாணுக்கர்கள் தாம் விரும்பிய பாட்டுக்களைப் பாடிக்காட்டல் நன்று. கீழ் வகுப்புக்களிலே அபிநயத்துடன் பாடலும், பாடியாடலும் பொருத்தமானவையாகும். பாட்டுக்களின் நயங்களை எடுத்துக்கூறலும், எழுதிக்காட்டலும் மற்றொரு வழியாகும். பாட்டுக்களிலுள்ள காட்சி முதலியவற்றைச் சித்திரமாகத் தீட்டியுங் காட்டலாம். கதைப் பாடல்களை நடித்துக்காட்டல், சுவைமிக்க பாட்டுக்களைத் தொகுத்தெழுதி வைத்துக்கொள்ளல், படித்த பாட்டுக்களோடு ஒப்புமையான பாட்டுக்களைத் தெரிந்து தொகுத்தல் முதலியனவுஞ் செய்யப்படலாம்.

இனி ஒரு கலைப்பொருளை நன்கு சுவைத்தற்கு, அக்கலைப்பொருளின் அமைப்பைப்பற்றிய அறிவும், அதனைப் போன்றவற்றை ஆக்கும் வன்மையும் இன்றியமையாதன என்பர். ஆகவே பாட்டுக்களை மாணுக்கர்கள் இயற்றியும் பழகுதல் வேண்டும். தொடக்கத்தில் சொல்லோசை அமைந்த அடிகளைப் பாடச்செய்து பின் பாட்டுக்களை இயற்றச்செய்க. பாட்டுக்களை இயற்றிப்

பழகுவதால் மாணுக்கர்கள் அடையும் நன்மைகள் பல:

ஆக்கும் வன்மை உண்டாகிறது.

தன்னாற்றல் தொழிற்படுகிறது.

கற்பனை விருத்தியாகிறது.

ஈடிணையற்ற இன்பமும் நிறைவும் உண்டாகின்றன.¹

சொல்லாட்சி பெருகிச் சொற்பொருளின் அழுத்தம் நன்கு புலனாகின்றது.

புதுப்புதுப் பாட்டுக்களைப் படிக்க ஆர்வமுண்டாகிறது.

உணர்ச்சிகள் நாய்மையுற்று, உள்ளம் பண்படுகிறது.

---

1. "Nothing in the world gives people so much real pleasure as making things." — The Way to Poetry
— John Drink Water.

பாட்டுப் பாடத்தோடு தொடர்புடையன

பாட்டைக் கற்பிக்கும்பொழுது மேலுங் கரு தப்படவேண்டியனவற்றுள் யாப்பு, ஆசிரியர் வரலாறு, செய்யுட்கோவை என்பன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

யாப்பு

இது கீழ்வகுப்புக்களிற் பெரிதும் இடம் பெறுது. பாக்களையும் பாவினங்களையும் இவற்றின் ஓசை சந்தம் முதலியவற்றையும் மாணுக்கர் வேறுபடுத்தி அறிதல் பாட்டுக்களைப் பொருத்தமான ஓசையுடன் படிக்க உதவி செய்யும். எதுகை, மோனை, இயைபு முதலியவற்றைக் கற்பதால் இவை பாட்டின் ஓசையை வேறுபடுத்துமாற்றை நன்கு அறிந்துகொள்ளலாம். பாட்டுக்களை இயற்றி இன்புறுவதற்கும் யாப்பிலக்கிண அறிவு பயன்படும். வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, ஆசிரிய விருத்தம் முதலியவற்றை இயற்றும்பொழுது, இவற்றின் ஓசையை ஆதாரமாகக்கொண்டே இயற்றப் பயிற்றுதல் நன்றென்பதை ஆசிரியர்கள் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் வரலாறு

பாட்டை மாணுக்கர் விளங்குவதற்கு இன்றியமையாததெனக் கண்டாற்றான் ஆசிரியரின் வரலாறு உரைக்கப்படல் வேண்டும். மாணுக்கர்கள் செய்யுள்கள் வாயிலாகவே அவற்றை இயற்றிய ஆசிரியரைப்பற்றி அறிதல் வேண்டும். ஆசிரி

யர்களுடைய வாழ்விலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் கூறுவதும், அவருடைய வாழ்வை ஆராய முயல்வதும் பயனற்றவை. பாரதியார், காளமேகப் புலவர், இரட்டையர்கள் முதலிய புலவர்களுடைய பாடல்களில் சிலவற்றைப் படிக்கும் பொழுது அவற்றை நன்கு நயப்பதற்கு அவற்றின் ஆசிரியர்களுடைய வரலாற்றின் சிலபகுதிகளை அறிதல் பொருத்தமானதே.

பாட்டுக்கோவை

முற்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலுள்ள மாணுக்கர்கள் தாங்கற்ற பாட்டுக்கள் யாவற்றையும் பாடமாக்கி வைத்திருந்தார்கள். இவற்றை ஏடுகளிலும் எழுதி அந்த ஏடுகளைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் பேணினார்கள். 'பாடம் ஏறினும் ஏடது கைவிடேல்' என்பது அவர்கள் எப்பொழுதும் ஏட்டைத் தம்முடனே வைத்திருந்தார்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. படித்த பாட்டுக்களை மறந்துவிட்டால் இந்த ஏடுகளை எடுத்துப் பார்த்து நினைவுபடுத்திக் கொள்வார்கள். இக்காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு ஏடு - செய்யுட்கோவை - மாணுக்கர்களுக்கு இன்றியமையாதது. மாணுக்கர்கள் தாம் படித்துச் சுவைத்த பாட்டுக்களைத் தொகுத்து வைத்திருந்தால், பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்தபின்பும் அவற்றைப் படித்தின்புறலாம். அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பாட்டுக் கோவைகள் பொருத்தமற்றன வென்பதற்குரிய காரணங்கள் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. ஒரு வகுப்பு மாணுக்கர்கள் தொகுக்கும் பாட்டுக்

கோவைகளில் அவ்வகுப்புக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் யாவுமே இருக்கவேண்டு மென்று கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது. மாணுக்கர்கள் தாம் விரும்பியவற்றையே திரட்டிக்கொள்ளல் வேண்டும். வகுப்பிலே கற்பிக்கப்படாத பாட்டுக்களையும் அவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். சுருங்கக் கூறின் இந்தப் பாட்டுக்கோவை, பாடசாலை வாழ்வில் இலக்கியக் கடலிலே மாணுக்கர் தாமா கத் திரட்டிய அமிழ்தைக்கொண்ட பேழையாகவும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தையளிக்கும் சிந்தாமணியாகவும் விளங்கல் வேண்டும் எனலாம்.

7

பாட்டின் நயம் வியத்தல்

ஒரு பாட்டைக் கொடுத்து அதன் நயத்தை எழுதச் சொன்னால் இக் காலத்தில் மாணுக்கர்கள் பலர் செம்மையான முறையில் எழுத அறியாமல் இடர்ப்படுகின்றனர். “இந்தச் செய்யுளில் எதுகை மோனைகள் இருக்கின்றன; நல்ல ஓசை நயம் உண்டு; இஃது ஒரு வெண்பா; நல்ல பொருளும் உடையது” என்று சிலர் எழுதுகின்றனர். வேறு சிலர் எதுகை மோனைச் சொற்களை எடுத்து எழுதிக் காட்டுகின்றனர். தொடர்பில்லாதவற்றை எழுதி அவலப்படுகிறவர்களுமுளர்.

இந்தக் குறைகளுக்குக் காரணம் நம் பாட சாலைகளிற் பாட்டு நல்ல முறையிற் கற்பிக்கப் படாமை என்றே கூறல் வேண்டும். பாட்டை நயத்தல் அன்றேற் சுவைத்தல் எவ்வாறு என்பதை மாணுக்கர்கள் அறிந்து கொண்டால், சிறந்த முறையில் விடை எழுதும் ஆற்றலைப் பெறுவார்கள். பாட்டிலே எதுகை, மோனை, ஓசைநயம் முதலியன உண்டு என்று கூறுவது பாட்டின் பொது இயல்பைப்பற்றியது என்பதையும், ஒவ்வொரு பாட்டினதும் சிறப்பியல்பைப்பற்றியதே நயத்தல் என்பதையும் மாணுக்கர்கள் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

“நான் இன்று ஓர் அழகிய நாயைக் கண்டேன்” என்று ஒரு மாணுக்கன் கூறினான். அதைக் கேட்ட அவனுடைய நண்பர்கள் “அந்த நாய் எப்படிப்பட்டது? அதன் சிறப்பியல்புகள் யாவை?” என்று கேட்டார்கள். இதற்கு விடையாக நாயைக் கண்டவன் “அந்த நாய்க்கு நாலு கால்கள் உண்டு; இரண்டு செவிகள் உண்டு; ஒரு வால் உண்டு” என்று கூறினான். அப்பொழுது அவனுடைய வகுப்பிலிருந்த மாணுக்கர்கள் யாவரும் சிரித்தனர். காரணம் யாது? அவன் கூறியன எல்லா நாய்களுக்கும் பொதுவானவை. இதைப் போன்றதே பாட்டின் நயத்தை எழுதுமாறு கேட்க, எதுகை மோனைகளைப்பற்றி எழுதுதல் என்பதை மாணுக்கர்கள் உணரல் வேண்டும்.

இனிப்பாட்டை நயத்தல் எவ்வாறு என்பதைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம். பாட்டுக்கள்

யாவற்றிலும் இருபகுதிகள் உண்டு. ஒன்று பாட்டின் உருவம்; மற்றையது பாட்டின் பொருள். ஒரு பாட்டினை நயக்கும் பொழுது அதன் உருவத்தையும் உட்பொருளையும் நாம் உற்று நோக்கல் வேண்டும். உருவம் என்பதிற் சொல்நயம், ஒலிநயம் என இரு கூறுகளுண்டு. சொல்நயம் என்பது சொல் குறிக்கும் பொருளின் நயமாகும். பாட்டைப் பாடிய புலவனுடைய கற்பனை, எண்ணம், உணர்ச்சி முதலியவற்றை நமக்குப் புலப்படுத்தி, அவற்றை நாமும் பெறத்தக்கதாக அஃதாவது புலவன் பெற்ற அனுபவத்தை நாமும் அடையத்தக்கதாகச் செய்வன சொற்களே. சொற்களின் பொருள், வெறும் அகராதிப் பொருள் மட்டுமன்று: ஒரு சொல் அதன் நேர்ப்பொருளோடு பல கருத்துக்களையும் தரும். 'புலி' எனுஞ் சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்தச் சொல்லைக் கேட்கும் பொழுது கேட்பவர்களுடைய முன்னறிவு, அனுபவம், சூழல் என்பனவற்றுக்கேற்ப அது பல கருத்துக்களையுங் காட்சிகளையுங் கொடுக்கும்.

அது, புலியைக் காணாதவர்களுக்கு அவர்கள் கண்ட படத்தையோ, உருவத்தையோ நினைவூட்டும். மிருகக் காட்சிச்சாலையிற் புலியைக் கண்டவர்களுக்கு அந்த மிருகக் காட்சிச்சாலையையும் அதிலுள்ள புலிக் கூட்டையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவரும். திரைப்படத்திலே கண்டவர்கள் அந்தப் புலிதோன்றிய காட்சியையும், அக்காட்சிக்கு முன்பின் நிகழ்ந்த செயல்களையும் நினைப்பார்கள். காட்டிலே கண்டவர்கள் காட்டையுஞ்

சேர்த்துக் காண்பார்கள். ஆகவே ஒரு சொல்லுக்குப் பதப்பொருள் மாத்திரமன்றிக் குறிப்புப் பொருளும், எண்ணத் தொடர்புகளும் உள என்பதை நாம் நன்கு உணரலாம்.

ஒலிநயம் என்பது ஒரு செய்யுள் பிறப்பிக்கிற எண்ணம், உணர்ச்சி என்பவற்றுக்கேற்ப அமைந்து விளங்கும் அதன் ஒசைச் சிறப்பு. உதாரணமாக ஒரு பாட்டைப் பாருங்கள்.

விளைகனல் விழிகளில் முளைக்கவே
மினலொளி கனவிடை பிறக்கவே
வரிசிலை உருமென இடிக்கவே
வடிகளை நெடுமழை சிறக்கவே.

இதைப் பன்முறை படியுங்கள். ஒசை மாத்திரமே போரின் உக்கிரத்தைப் புலப்படுத்தப் போதுமானதென்பதை அறிவீர்கள்.

இதுவரையும் செய்யுளின் உருவத்தைக் கூறுபடுத்தி அறிந்து கொண்டோம். இனிச்செய்யுளின் உட்பொருளைப் பற்றியும் சிலவற்றை அறிந்து கொள்வோம். கற்பனை, எண்ணம், உணர்ச்சி எனப் பொருள் மூன்று வகைப்படும். கற்பனை என்பது புதியதாகப் படைத்தலாகும். பல பொருள்களையுங் கூர்ந்து நோக்கி வியத்தகு தொடர்புகளைப் படைத்தலே புலவனது கற்பனையின்தொழில் என முன்னர் விளக்கினோம். சிறந்த பாட்டின் உயிர்நிலை கற்பனையேயாகும். அணியிலக்கணங்கள் கூறும் பல பொருளணிகள் இந்தக்கற்பனையின் படைப்புக்களேயாகும்.

யாதேனுமொரு காட்சியையோ, நிகழ்ச்சியையோ காணும் பொழுது புலவனுடைய உள்ளத்திலே பல சிறந்த ஆழமான எண்ணங்கள் தோன்றும். அவற்றின் பொருத்தத்தையும் உயர்வையும் நாம் ஆராய வேண்டும். இந்த எண்ணங்கள் புலவனுடைய உள்ளத்திலே உண்டாக்கும் உணர்ச்சிகள் இரங்கல், உவகை, அச்சம், வீரம் முதலியனவாகப் பலதிறப்படும். இந்த உணர்ச்சிகளைப் பாட்டு எவ்வாறு எவ்வளவுக்கு எழுப்புகிறதென்பதுங் கருதப்படல் வேண்டும்.

இதுவரையுங் கூறியவற்றால், பாட்டுக்கு உருவம், உட்பொருள் என்று இரு பகுதிகள் உண்டென்பதும், உருவமானது சொல்நயம், ஒலிநயம் எனவும், உட்பொருளானது கற்பனை, எண்ணம், உணர்ச்சி எனவுங் கூறுபடும் என்பதுங் காட்டப்பட்டன.

அறிஞர்கள் எழுதிய நயப்புரைகள்.

இனிச் சிலபாட்டுக்களைப் படித்துச் சுவைத்த பேரறிஞர்கள் அவற்றுக்கு எழுதிய நயப்புரைகளை ஒப்பிட்டு நோக்குதல் நன்று.

அரிதாற்றி அல்லனோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்.¹

எனும் இக்குறளின் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பரிமேலழகர் காட்டும் நயம் கருதத்தக்கது.

1. திருக்குறள் — 1160

பண்டையிற் சிறப்பத் தலையளி பெற்றின் புறுகின்ற வெல்லைக்கண்ணே அஃதிழந்து துன்புறுதற் குடம்படுதல் அரியதொன்றாகலின் அரிய தனைச் செய்தென்றும், செல்லுந்தேயத்து அவர்க்கியாது நிகழுமென்றும் வருந்துணையும் யாமாற்றி யிருக்குமா நென்னென்றும், அவ்வரவுதான் எஞ்ஞான்று வந்தெய்துமென்றும் இவ்வாற்றினி கழுங்கவலை மனத்து நீங்காதாகலான் அல்லனோய் நீக்கியென்றும், பிரிந்தால் வருந்துணையும் அகத்து நிகழும் காமவேதனையும் புறத்து யாழிசை, மதி, தென்றலென்றிவை முதலாக வந்து அதனை வார்ப்பனவும் ஆற்றலரியவாகலிற் பிரிவாற்றியென்றும், தங் காதலரை யின்றிய மையா மகளிருள் இவையெல்லாம் பொறுத்துப் பின்னுமிருந்து உயிர்வாழ்வார் ஒருவருமில்லையென்பது குறிப்பாற்றோன்றப் பின்னிருந்து வாழ்வார் பலரென்றும் கூறினாள். பிரிவின்கணிகழ்வனவற்றைப் பிரிவென்றாள். செய்து, நீக்கி ஆற்றியென்பன ஒசைவகையான் அவ்வவற்ற தருமையுணர நின்றன. யானுமிறந்து படுவ லென்பது கருத்து.

திருக்கோவையார்ச் செய்யுள் ஒன்றுக்கு மறைமலை அடிகள் எழுதிய நயப்புரையைக் கீழே காண்க :

ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை யம்பலத்துள்
மூவா யிரவர் வணங்கநின் றோனையுன் னாரின்முன்னித்
தீவா யுழுவை கிழித்தநந் தோசிறிதே பிழைப்பித்
தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்றொ ராண்டகையே ,

என்பது, தனக்குரிய தலைமகள் எவ்வாற்றினுஞ் சிறந்த ஓராண்மகனெடுங் காதல் கொண்டு நேயமானமை சிலகுறிப்பாலறிந்த தோழி, பின்னும், அவரிருவர் மாட்டும் நிகழ்ந்த அந் நேய வுரிமையினைத் தெளிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தன்றலைமகளை நோக்கி, அவள் நடுங்குதற்கேதுவான சில சொல்லி, அதனால் அவ்வுண்மை துணிகின்ற நடுங்கநாட்டம் என்னுந் துறைபற்றி வந்ததாகும். இதன்கண் முன்னிரண்டடிகளுங் கன்னெஞ்சினையும் இளக்கும் அன்பின் சுவை நிரம்பி முழுமுதற் பொருளான சிவத்தின் பெருமை தெரிவியா நின்றன; பின்னிரண்டடிகளுந் தோழி தன் தலைமகளை நோக்கி நடுங்கக் கூறியதைக் காட்டுகின்றன. தலைமகள் “எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படாத” வடுவில் லாச் சிறந்த குலத்திற் பிறந்து, நல்லொழுக்கமே அணிகலனாய்க் கொண்டு போதருகின்ற ளாகலின் அவளை நோக்கி “நீ சிறந்த அவ்வாண்மகனெடு காதல் கொண்டமை யான் அறிவேன்” என்று கூறுதற்கு மிக அஞ்சியும், அவ்வாறு கூறுதல் தன் நிலைக்குத் தகாதென நினைந்துந், தலைமகள் தன் வாயினாலேயே அதனை யுரைப்பக் கேட்டலே முறையாமென உறுதி செய்தும் இச்செய்யுளில் மிகவுந் திறம்பட அதனை ஆய்ந்து பார்த்துரைக்கும் நுட்பம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதாகும்.

அப் பின்னிரண்டடியின் பொருள் வருமாறு: ‘கண்மணி யணையாய்! இன்று யான் இம்

மலைச்சாரலின் வழியே வருவேனாயினேன்; அங்
 ஙனம் வருவேனுக்குச் சிறிது சேய்மைக் கண்ணே
 சினத்தாற்றீயை யுமிழும் ஒரு பருத்த வேங்கைப்
 புலி ஐயோ கிழித்தது! ஆ! அதனை ஒரு நொடி
 நேரத்தில் தப்பிப் போய் எவ்வாற்றினுஞ் சிறந்த
 வனான ஓர் ஆண்டகை தன் வேற்படையினைச்
 சுழற்றிய திறத்தை என்னென்று கூறுவேன்!
 என்று தோழி தலைமகளை நோக்கிக் கூறியதா
 கும். இங்ஙனங் கூறியதனைக் கேட்டலுந் தலை
 மகள் முதலிற் பொறுத்தற்கரிய நடுக்க மெய்திப்,
 பின் சிறிதே அது தணிந்து எண்ணுவாள்:
 'என்னை! இம் மலைச்சாரலில் எளியேன் பொருட்டு
 வந்து இயங்குவான் என் ஆருயிர்க் காதலனொரு
 வனன்றே! அவனையன்றி ஆடவர் பிறர் இங்கு
 வரப்பெறாரன்றே! அவன் ஒரு பெரிய வேங்கைப்
 புலியால் இழுக்க மெய்தினனே!' என்றிங்ஙன
 மெல்லாம் ஆராய்ந்து வருந்து நிலைமையில்,
 ஈண்டுத் தோழி தன்சொற்களை அவள் ஐயுறுமாறு
 கூறிய விரகு நனி வியக்கப்படுந் தன்மைத்து.
 தன்றலைவி கற்பிற்கு அரசியாகலானும் மிக நுண்
 ணிய உணர்வுடையளாகலானுந், தன் காதற்
 கொழுநன் புலிக்கோட்பட்டான் என்பது கேட்
 டனளாயின் அது கேட்ட அந்நொடியே உயிர்
 துறப்பள் என மிக அஞ்சித், தான் கூறுஞ்
 சொற்களில் அவட்குத் துணிவு பிறவாது ஐயமே
 நிகழுமாறு கூறினாள்.

'தீவாய் உழுவை கிழித்தது' என்னுஞ் சொற்
 ரொடர் 'தீவாயையுடைய புலி மற்றையொரு

விலங்கை நகத்தாற் கிழித்தது' எனவும் 'அவ்வாண்மகனை அல்லது ஒரு விலங்கைக் கௌவுதற் பொருட்டு அப்புலி தன்தீவாயை அகலத்திறந்தது' எனவும், 'வேங்கை தன் வாயாற் கிழித்த தென்றே சொல்லற்கியைந்த அந்நேரத்தே' எனவும் பல பொருடந்து 'அங்ஙனம் அவ்வேங்கை நிற்கும் அப்பொழுதே அவ்விலங்கை அது தன் வாயை அகலத் திறந்ததற்குத் தப்பி, அல்லது தன்னைப் பற்றுதற்கு அது வந்ததாக அதனைத் தப்பி, அவ்வாண்மகன் தன் வேற்படையை விடுத்து அதனைக் கொன்றவாறு பெரியதொரு வியப்பாயிருந்தது எனப்பின்னொருடரோடு இயைகின்றதாகலின், இச்சொற்றொடரைக் கேட்ட தலைமகள், தன் காதலன் இறந்துபட்டான் என்னும் பொருட்டுணிவு அதனாற் பெறப்படாமையின், தானும் இறந்துபடாளாய்க் கலக்கம் ஒன்றே மிகக்கொண்டு அச்சொற்றொடர்ப் பொருள் தெளியும் நிலையிலிருந்தாள். இங்ஙனங், கலக்கங்கொண்ட அந்நிலையில், தான் அவ்வாண்டகை மேல் வைத்த காதலை மறைக்கும் நினைவு மறந்து அக்காதலைத் தன்னோடுழிக்கு முற்றும் புலப்படுத்தினாளாகலின், அச்சொற்பொருட்டெளிந்த பின்னேரத்தே தன் காதல்தோழிக்குப் புலனாயினமை கண்டு, பின் அதனை அவ்ட்கு மறையாளாய் உரைப்பாளாவது. இவ்வாறு தன்றலைவியின் நிலை, அவடானே புலப்படுத்தற்கென்று தோழி செய்த சூழ்ச்சியாக மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அமைத்துக் கூறிய வியத்தகும் ஆற்றலை நினைவுங்கால் மக்கள் உள்

ளத்தின் இயல்பு முற்றும் அவரறிந்தாரென்பது இனிது விளங்கவில்லையா? இற்றை ஞான்றை ஆங்கில நன்மக்கள் செய்து போதரும் உளநூல் ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் இற்றைக்கு ஆயிரத் தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த நம்பெருமான் திருப்பாட்டிலமைந்து கிடத்தல் பற்றி நம் முள்ளம் இறுமாப்பெய்துகின்றது. “ஆவா விருவரறியா” என்னு மிச்செய்யுள் சில சொல்லிற் பல் பொருடேற்றி, அறிவை நுணுகச் செய்து, அவ்வாற்றால் உணர்வெழுச்சி நிகழச் செய்தல் நன்கு தெளியப் படும். இதனோடு இச் செய்யுள் இன்னோசை நலந்தழுவி வாய்ப்புறச் சென்று கேட்பாரை யெல்லாம் இன்புறத்துமாறும் குறிக்கொளற்பாற்று.¹

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சு பகவெறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைக லெய்தின்ற லுலகே.

எனுங் குறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துக்குப் பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் பின்வருமாறு நயப்புரை எழுதியுளர்:

இப்பாடலின் தூய்மையை நன்காராய்ந்த யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையாசிரியர் எல்லாக்குற்றமும் தீர்ந்த செய்யுட்கு மேற்கோளாக இதனை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதன்கண் முருகப்பெரு

1. பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை

மாணுடைய திருவடி, நிறம், ஒளி, ஆடை, வேல், சேவற்கொடி என்னும் இவை ஆறும் புனைந்துரைக்கப்பட்டன. முருகவேளை நினைக்கும் போதே தாமரைமலர் முன்னிற்பதும், அறுவகைவருணையில் உள்ளஞ்சேரலும் புலவர் பெருமக்களுக்கு இயல்பாக நிகழ்த்தக்கன. நிவந்தோங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ்சுனை யாகிய சரவணப் பூம் பொய்கையில், பதுமப் பாயலில், அப் பெருமான் தோன்றிய உண்மையை நினைவுறுவார் உளக்கண்ணுக்குத் தாமரை மலர் எங்ஙனம் புலனாகாதிருத்தல் கூடும்? “நமக்குமாராய” என்னும் ஆறெழுத்தடங்கிய அருமறைக் கேள்வியும், ஆங்கம் மூவிருமுகனும் முறைநவின் றெழுகலும், மனங்கொள்ளுவார்க்கு அறுவகை இயைபு எவ்வாற்றாலும் அப் பெருமானுக்குப் பொருந்திய தென்று உயர்ந்த கவிகள் கருதுதல் இயல்பே. இதற்கேற்ப இக் கடவுள் வாழ்த்து ஆறடிகளால் ஆக்கப் பட்டிருப்பதும் ஈண்டு உணர்ந்து இன்புறத் தக்கது.

இனி, முதலில் அப் பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியே புனைந்துரைக்கப் படுகின்றது. கடவுளரைப் பாடுங்கால் அன்றார் திருவடி நினைவே கவிகளுக்கு முன்னிற்பதாகும். அதனாற் பெறும் பயன் நோக்கி அங்ஙனங் கூறல் மரபு. யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான் திருவடியும், யாவர்க்கும் கீழாம் அடியார் தலையும் ஒன்று படுவதே வேண்டப் படுவதாகும். இது கருதியே இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீட்டு நிலைக்குத், “தாடலை போல் அடங்கி நின்றல்”

என்று சைவப் பெரியார் எடுத்துக் காட்டுவர். “தாடலை” என்னும் தொடரில், தாள் என்பதனிறுதியும், தலை என்பதன் முதலும் ஒன்று பட்டுத் “தாடலை” என்றாயவாறு போல், இறைவன் நிலையில் உயிர்நிலை தோய்ந்து இரண்டற்ற நிலையாதலே “வீடு” என்பது புலனாம். இங்ஙனம் திருவடியை முதற்கண் தொடங்குதலும், அத் திருவடிக்கட் பொருண் முடிபு கோடலும் ஆகிய மரபு குறுந்தொகைக்கண் அன்றி நற்றிணை, ஐங்குறு நூறு, அகநானூறு முதலியவற்றிலும் முறையே “மாநிலஞ் சேவடியாக” எனவும், “ஒருவன் இருதாள் நிழற் கீழ்” எனவும், “தாவில் தாள் நிழல் தவிர்ந் தன்று லுலகே” எனவும் கூறிய முறையான் உணரலாம். குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு இம் மூன்றும் முறையே குறுமை, இடைநிகர், நெடுமை ஆகிய அடியளவு பற்றித் தொடுக்கப் பட்டனவாம். இவற்றிற்கு முறையே பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார் முருகன், திருமால், சிவபிரான், இவர்களைப் பற்றிக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியுள்ளார். இம் முறையில் ஆசிரியர் பிரமன், திருமால், சிவபிரான் இவர்களைப் பற்றிக் கருதியிருக்கலாம். பிரமனைக் கூற வேண்டிய பகுதியில் அப் பிரமனை மறைப் பொருள் வினவி அடக்கியருளிய ஆற்றல் முருகவேளுக்கு உள்ளதாலும், நிலக்கிழமை பற்றியும் இதற்கு முருகன் வாழ்த்துச் சிறந்த தென மேற் கொண்டார் போலும்.

இனி, நானிலத்து ஐந்திணை ஒழுக்கமும் இந்நூல் நுதலிய பொருளாதலின், அப்பொருளைக்

கருக்கொண்டுள்ளது இப்பாடலென உணர்க. இங்ஙனம் நூல் நுதல் பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி முதற்பாடல் புலப்படுக்கு மாற்றைத் திருக்கோவையாரில் “திருவளர்தாமரை” என்னும் முதற் செய்யுட்டுப் பேராசிரியர் செய்த நல்லுரையானும் உணரலாம். இக்கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் அக்கருப்பொருள் அமைந்த முறையைச் சற்று ஆராயத் தொடங்குவேன். “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” என்புழி மருதநிலத்துக் கருப்பொருள் ஆகிய தாமரையும், “பவழத்தன்னமேனி” என்புழி நெய்தல் நிலத்துக் கருப்பொருள் ஆகிய பவழமும், “குன்றி யேய்க்கும் உடுக்கை” என்புழி முல்லைக்கு உரியதாகக் கருதப்படும் குன்றி மணிக்கொடியும், “குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த” என்றதனால் குறிஞ்சிக்கு உரிய மலையும் புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. பாலைக் கெனத் தனியே நிலமின்மையானும், “முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து, பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” ஆதலானும், அம் முறையில் குறிப்பாக அந் நிலமும் புலப்படுக்கப்பட்ட தென்னலாம். குன்றியையும் குன்றத்தையும் ஒரேயடியில் இயைய வைத்த குறிப்பும் இதனை வலியுறுத்துவதாகும். ஈண்டு, குறிஞ்சியல்லா ஏனை நிலங்களைக் கருப்பொருள்களாலும், குறிஞ்சியை முதற் பொருளாலும் பெற வைத்தது, “சேயோன் மேயமைவரை யுலகமும்” என்றபடி அந்நிலவுரிமை செவ்வேட்கு உள்ளது கருதியே.

முருகவேளின் இளமையும், அழகும், வீரமும், சிறப்பு முறையில் கவிகளின் உள்ளத்தைக் கவர்

வனவாம். “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” என்பதனால் இளமைச் செவ்வி புலனாம். தாமரை இதழ் போன்ற மென்மையும், செம்மையும் ஈண்டு இளமையைப் புலப்படுப்பன. “பவளத்தன்ன மேனித் திகழொளி” என்றதனால் திருமேனி நிறமும் அந்நிறத்தில் விளங்கும் பேரொளியும் அழகைப் புலப்படுப்பன. முருகனது ஒளியின் பெருமையை “முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்” என்னும் பெரியார் மொழியானும் உணரலாம். “குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்” என்றதனால் வீரம் புலனாம். உலகம் கொடியவர்களால் துன்புறுங்கால் தம் வேற்படை கொண்டு பகை யொழித்து இன்புறுத்தற்கு வீரம் இன்றியமையாதது. ஆகலின், காத்தற்றொழிலுக்கு உதவியாக வீரம் முதற்கண் அடுத்துக் கூறப்பட்டது. அளியும் தெறலும் அரசர்க்கு இன்றியமையாதனவாம். அந்நிலையில் தெய்வ அரசாகிய முருகவேட்குக் “காப்ப” என்றதனால் அளியும், “குன்றின் நெஞ்சுபகஎறிந்த” என்றதனால் தெறலும் உள்ளன என ஆசிரியர் பெருந்தேவனார் புலப்படுத்துள்ளார். முருகவேளின் காவலிற் பட்டு உலகம் இன்பமயமான நாள்களை எய்துகின்றது என்னும் பொருள் தோன்ற, “காப்ப, ஏம வைகல் எய்தின்று லுலகே” என இவ் வாழ்த்து முடிக்கப்பட்டது. இதனால் மக்களுக்கு உரிய அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கம் இந் நூல் நுதலிய பொருளாகும் என்பது குறிப்பிற் புலப்படுத்தவாரும். இவ் வாழ்த்துப் பாடலில் மருத நிலத்துக் கருப்பொருள் முதலிலும்

குறிஞ்சிக் கருப்பொருள் ஈற்றிலும் அமைந்துள்ளன. இதனால் “ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம்; அதற்கின்பம், கூடி முயங்கப் பெறின்” என்னும் முதுமொழிப் படி ஊடலும் கூடலும் முறையே நிகழும் இன்பவியல்பு புலப்படுக்கப்பட்டது என்பதும் போதரும். இங்ஙனம் இக் குறுந்தொகைக்கு அமைந்த கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் நுண்பொருள் பலவற்றையும் தன்னகத்து அடக்கி நுண்ணுணர் வினோர்க்கு நவில்தொறும் உணருந்தோறும் முருகன் திருவடி இன்பம் போன்ற பேரின்பத்தைப் பயத்தலால் இன்பவூற்றுகத்திகழ்வதாகும்.¹

பொங்கரின் நுழைந்து வாணி புகுந்துபங் கயந்துழாவிப் பைங்கடி மயிலை முல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தானிக் கொங்கலர் மணங்கூட்டுண்டு குளிர்ந்து மெல்லென்று தென்றல் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன்போ வியங்கு மன்றே,²

எனும் பாட்டைப் படித்தபின் கொழும்பு அரசினர் ஆங்கில ஆசிரியர்கலாசாலையிலுள்ள மாணாக்கர்கள் எழுதிய நயப்புரைகளிற் சிலவற்றையும் இங்கே காண்க.³ இவை, ஒரு பாட்டின் நயத்தை

1. குறுந்தொகைச் சொற்பொழிவுகள்—கழகம்.

2. இந்நூல் பக்கம் 88 பார்க்க.

3. இந்தப் பாட்டைப் படித்து 20 மாணாக்கர்கள் நயப்புரைகளை எழுதினார்கள். இதே பாட்டைப் படித்துச் சுவைத்த வேறொரு வகுப்பிலுள்ள 20 மாணாக்கர்கள் இவற்றைத் தனித்தனி படித்துப் பார்த்துக் கணித்துப் புள்ளியிட்டார்கள். அவர்கள் கணித்தபடி பின்வருவனவே முறையாக முதலைந் திடத்தையும் பெற்றன.

எத்தனை விதமாக மாணுக்கர்கள் கண்டனப்பவிக்க முடியும் என்பதையும், அவர்களுடைய தனியியல்பும் கற்பனையும் எவ்வாறு வெளிப்படுமென்பதையும் ஒருவாறு காட்டும்.

(1)

இச்செய்யுள் கற்பனையின் சிறப்பாலும், உவமைநயத்தாலும், உணர்ச்சியின் கிளர்ச்சியாலும் சிறந்து விளங்குகிறது. தென்றற் காற்றின் எண்ணம் மிகுதூரத்திலுள்ள அறிஞனின் குணங்களை யுஞ் செயல்களையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வருதல் வியக்கத்தக்கது. முதலிலே தென்றலானது சோலையுள் நுழைகிறது. அஃதங்கேயுள்ள பற்பல பொருள்கடோறுஞ் சென்று தேனொடு கூடிய மணத்தைப் பெற்றுத் தன் சண்டமாருதக் குணந்தணிந்து மெல்லென்ற காற்றாய் வெளிவருகின்றது. இச்செயல் ஒருவன் பலவகைக்கலைகளும் நிரம்பிய ஒரிடத்துக்குச் சென்று அவற்றை நுணுகி நுணுகிக் கற்றுத் தன் முரணான குணங்களெல்லாம் நீங்கிப் பண்பட்ட குணங்களோடு வெளிவருந் தன்மைக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கிறது!

இனி, நாம் சிலவற்றை நுணுகி நுழைந்து கற்கிறோம்; சிலவற்றை மேலோட்டமாகக் கற்கின்றோம்; இப்படியே பொங்கரின் நுழைந்து சென்ற தென்றல், வாவியில் மேலோட்டமாய்த் தங்கு தடையின்றி அதன் குளிர்ச்சியை நுகர்ந்து செல்கின்றது. மேலோட்டமாய்க் கற்கும் போதும் இடையிடையே அலசித் துழாவியறிய வேண்டிய

விடயங்களும் சில வரும். அவற்றைத் துழாவிச் செல்லாது மேலோட்டமாய்ச் சென்றால் கல்வி நிரம்பாது. அதுபோல வாவியில் மேலோட்டமாய்ச் சென்ற தென்றல் பங்கயங்களிலும் அவ்வாறு செல்லாமல், துழாவிச் செல்கிறது.

மேலும், அறிஞனுக்கு ஒருவகைக் கல்வி போதாது. அவன் பல துறைகளிலும் அறிவைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். அதுபோலத் தென்றலும் மயிலை, முல்லை, மல்லிகை முதலிய பல செடிகளிலுஞ் சென்று மணங்கூட்டுகின்றது. இங்ஙனம் தென்றல் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிஞனைப் பலவாறு ஒத்திருக்கின்றது என்பதைப் புலவர் பல கற்பனைகளாற் காட்டு முகத்தால் மருட்கை சேர்ந்த ஒருவகை உவகை எனும் உணர்ச்சியையும் எழுப்புகிறார். இந்த உணர்ச்சியே செய்யுளின் உயிராய் விளங்க அதன் சொல் நயங்களும் இசைநயமும் ஆடையணி முதலிய பிற நலன்களாய் விளங்குகின்றன.

(2)

தென்றலை வருணிக்கிறார் புலவர். வருணிக்கு மிடத்து அதை ஒரு சித்திரமாகத் தீட்டுகிறார். சித்திரம் மட்டுமன்று, ஒரு ஓடும் படக்காட்சியுமாக அஃதிருக்கிறது. பொங்கரின் நுழைகிறது, வாவி புகுகிறது..... என்று அடுக்காக வருணிக்கும் செயலால் எமது மனக் கண்முன்னே ஆடியோடி அசையும் தென்றலின் தன்மையும் செயல்களும் தோன்றுகின்றன.

இவ்வாறு மனக் கண்ணிலே தோற்றும் சித்திரத்தைக் கடைசியாக 'அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன் போலியங்கும்' என்று உவமை கூறி முடித்துக்காட்டுகிறார் புலவர். இவ்வுவமையின் தன்மையிலேயே செய்யுளின் சிறப்புத் தங்கியிருக்கின்றது. இதை ஆராய்வோம்.

அறிவில் வேட்கையுடையவன் இருந்த இடத்திலே அவ்வறிவைப் பெறமுடியாது. அங்கும் இங்கும் அதை ஆராய்ந்து தேட வேண்டும். அதுபோலத் தென்றலும் பொங்கர், வாவி முதலிய இடங்களில் அலைகிறது. அறிவு இலகுவாகக் கிட்டுவதில்லை. இலகுவாகச் சில சமயங்களிற் பெற முடியுமென்றாலும் பல வேளைகளிற் பல இடர்களையும், தடைகளையும் கடந்தே பெற வேண்டும். அதுபோலவே தென்றல் வாவியில் இலகுவாகப் புகுகிறது; பொங்கரிலோ சிரமப்பட்டு நுழைய வேண்டியிருக்கிறது; மல்லிகைப்பந்தரைத் தாவிச்செல்லவேண்டியிருக்கிறது.

தான் பெற்ற அறிவின் பயனாக மாணவன் அடங்கி, நிம்மதி அடைவான் அன்றோ! அது போலவே தென்றலும் கடைசியிற் குளிர்ந்து மெல்லென்று மாறுகிறது. இன்னும் ஒரு விசேடம் இந்த உவமையாற் பெறப்படுகின்றது. நாம் சில அறிவுத் துறைகளைத் தொட்டுப் பார்ப்போம்; இன்னுஞ் சிலவற்றில் அறிவைப் பற்றி எடுக்க வேண்டும். வேறு சிலவற்றில் எமது உள்ளம் ஆழ்ந்து கலக்கவேண்டும். இவையெல்லாம் புலப்படத் தென்றல் பொங்கரில் நுழைந்து புகுகி

றது; மல்லிகைப் பந்தலிலே தாவுகிறது; ஆனால் பங்கயத்தைத் துழாவிக்கொங்கலர் மணத்துடன் கூடிச் சேர்கிறது என்கிறார் புலவர்.

(3)

இச்செய்யுள் தென்றலைப் பற்றிக் கூறுகிறது. 'பொங்கரின் நுழைந்து' என்று சொல்லும் பொழுது 'நுழைந்து' என்ற சொல் சோலையின் அடர்த்தியை மிக அழகாக எங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஒரு சோலையில் மனிதரே நுழைய வேண்டியிருந்தால் அச்சோலை மிகவும் அடர்த்தியாக விருக்குமன்றோ! இனிக்காற்றே ஒரு சோலையிற் புகும் போது நுழைய வேண்டுமானால் அச்சோலையின் அழகையும் அடர்த்தியையும் எவ்வாறு கூறமுடியும். 'பந்தர்தாவி' என்பதால் அம்மலர்ப் பந்தர்கள் மிடைந்து மிகவும் உயர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்பதைப் பெறுகிறோம். 'மணம் உண்டு' என்று சொல்லாமற் புலவர் 'மணங்கூட்டுண்டு' என்றார். இதனால் அந்தத் தென்றலும் மணமும் இரண்டறக் கலக்கின்றன என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

தென்றல் வீசும்பொழுது குளிர்ச்சியாகவும், மெல்லென்றும் வீசும். அன்றியும் அருகில் வாசனையுடைய மலர்களிலிருந்தால் வாசனையுடனும் வீசும். ஆகவே தென்றற்கு இயற்கையாகவுள்ளவை குளிர்ச்சியும் வாசனையும் மென்மையுமாம். இவ்வியற்கைக் குணங்களுக்கு நாங்கள் காரணங்காணக்கூடியதாக மிகவும் சிறப்பாய்ப் பாடியி

ருக்கிரூர் புலவர். சோலையில் நுழைந்து மரங்களால் மோதுண்டு உட்புகும்போது எவ்வளவு வலிமையுடன் போனாலும், வெளிவரும் போது மென்மையுடன் வருகிறதென்பதும், வாவியுட்புகுவதால் குளிர்ச்சியை அடைகிறதென்பதும், மலர்ப் பந்தர்களிற் ருவுவதால் வாசனையைப் பெறுகிறதென்பதும் நாம் ஊகித்தறியக் கூடியன வாயிருக்கின்றன.

மேலும் ஈற்றடியில் ஓரழகிய உவமையணி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கலைகளை வெவ்வேறிடங்களில் ஆராய்ந்து, நன்மையானவற்றையே கற்கும் ஓர் அறிவனுக்குத் தென்றலை ஒப்பிடுகின்றார் புலவர்.

(4)

பூஞ்சோலையின் கண்ணே மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருப்பதால் நுழைந்தும், வாவியின் மேற்பகுதி ஒரு தடையுமில்லாமல் வெற்றிடமாயிருப்பதால் புகுந்தும், காற்றிலே அசையும் தாமரைப் பூவானது துழாவப் படுதலால் பங்கயந் துழாவியும் தென்றல் வீசிற்று என்பது எவ்வளவு பொருத்தமான வருணனை! நுழைந்து, புகுந்து, துழாவி எனுஞ் சொற்கள் மிகவும் பொருத்தமாக உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளன.

வாசனை பொருந்திய மயிலை, முல்லை, மல்லிகை முதலியன மிகவும் நெருங்கிப் படர்ந்திருத்தலால் அவைகளுக்கூடாகச் செல்ல முடியாது அவற்றைத்தாவிச் சென்றது தென்றல் என்றார் புலவர். அன்றியும், மேலே கூறப்பட்ட கொடிகளி

லிருந்து வாசனை எப்பொழுதும் வெளியே வீசிக்
கொண்டிருக்குமாகையால் தென்றல் இவைகளை
யும் அனைந்துகொண்டு வீசிற்று என்றார். நுழை
யின் வாசனையை நன்கு அனைய முடியாதன்றே!
தென்றலுடன் வாசனை இரண்டறக் கலந்து
கொண்டமையால் 'கடிமணங் கூட்டுண்டு'
என்றார். மேலும் பூஞ்சோலைக்கூடாக வீசியபடி
யால் நறுமணங் கூட்டுண்டு என்றும் வாவிபுகுந்த
காரணத்தால் குளிர்ந்து மென்மையாயிற்று
என்றுங் கூறியது மிக வியக்கத்தக்கது.

இப்படியாக எங்கெல்லாமோ வீசிய தென்றல்,
கலைகளை நன்கு உணர்வான் வேண்டி, நற்குருவை
நாடிப் பலவிடமும் சென்று அறிவைப் பெற்று
வருங் கலைஞனைப் போலியங்கிற்று என்றார்.
கலைகளைத் தேரும்படி சென்ற மாணவன் பசிப்
பிணியாலும் நடைத்தொல்லையாலும் மிதமிஞ்சிய
உழைப்பினாலும் தேக வலிகுன்றி இளைத்து
இயங்குதல் இயற்கையாதலின். மேலும், ஒரு
மாணவன் நல்ல கலைகளை ஆராய்ந்து எப்படி
உணருகின்றானோ அவ்வண்ணமே இத்தென்றலும்
பல பூக்களையும் ஆராய்ந்து நறுமணங்களை
யெல்லாம் உண்டு கொண்டு, அம்மாணவன் உல
கினருக்கு எப்படி விருந்தாகின்றானோ தானும்
அப்படியே மாந்தர்க்கு விருந்தாகி, வலி குன்றி
னும் பலர் உவக்க வீசிற்று.

(5)

இப்பாட்டிலே புலவர் தென்றலைப் பற்றிக்
கூறுகிறார். தென்றலின் பற்பல குணங்களையும்
அவற்றை எவ்வாறு பெற்றதென்பதையும்

ஒருங்கே கூறி, அதனை 'அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவனுக்கு' ஒப்பிட்டமை புலவரின் கற்பனாசத்தியையும் உணர்ச்சியையும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. மனிதருள்ளே கலைகள் தேர்ந்த அறிவன் சிறந்தவன். அச்சிறப்பு அவனுக்கு அங்கங்கே கலைகள் தேர்ந்தமை காரணமாகத் தோன்றுவது; அவ்வகைச் சிறப்பின் பயனாய் அவன் அறிவோடு இரண்டறக் கலந்து மனம் நிறைந்து குளிர்ந்து, கற்றறிந்தடங்கிய தால் மெல்லெனத் தன்னறிவு வாசனைவீச விளங்குகிறான். காற்றினிற் சிறந்த தென்றலை அனுபவித்த புலவருக்கு உடனே உன்னத உணர்ச்சி தோன்றுகிறது; அதன் அழியாச் சிறப்பை, என்றமழியாப் புகழுடம்பு நாட்டும் அறிவனுக்கு அவர் ஒப்பிடுகிறார்.

'நுழைந்து' 'துழாவி' 'புகுந்து' போன்ற சொற்கள் அங்கங்கே பொருந்தி அறிவனதும் தென்றலினதும் செயல்களுக்குப் பொதுவாய் நின்று பொருள் கொடுக்கின்றன. 'மணங் கூட்டுண்டு' 'குளிர்ந்து' 'மெல்லென்று' எனுஞ் சொற்கள் தரும் ஆழமான பொருள்களுங் கருதப்படத்தக்கன. இச் செய்யுளின் சொல்லடுக்குக்களும், இசையொழுக்கும் வாசகர்க்குத் தென்றல்வீசும் ஒரு மனப்படத்தை அளிக்கின்றன. இம் மனப்படமூலம் உறுத்தப்படும் எண்ணம், தென்றலும் அறிவனும் என்றும் அழியாது நிலவுவது போல, அழியாது விளங்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. இவ்வகைப் பல சிறப்புக்களையுடையதாய் இச் செய்யுள் உவமையணி பூண்டுள்ளது.

8

பிற இலக்கிய வகைகள்

கதை

இலக்கிய வகைகளிலே சிறந்ததான பாட்டைக் கற்பிக்கும்முறை பற்றி ஆராய்ந்தோம். இப்பிரிவிலே கதை, கட்டுரை, சிறுகதை, தொடர்கதை¹, நாடகம் முதலியனவற்றைக் கற்பித்தலைப்பற்றி ஆராய்வேம். இந்த இலக்கிய வகைகளுள்ளே கதையையும் நாடகத்தையும் தவிர்ந்த ஏனையன சென்ற நூற்றாண்டிலேதான் பெருகத் தொடங்கின. கட்டுரை மொழியறிவு நிரம்பப் படைத்தவர்களாற் செம்மையாக எழுதப்படுகிறது.

---

1. தொடர்கதையை நாவல், நவீனம், புதினம், புனைகதை எனப் பலவாறு வழங்குகின்றனர். இந்நூல் பக்கம் 156 பார்க்க.

ஆனால், சிறுகதைகளும், தொடர்கதைகளும் பல துறைகளிற் றிருத்தமடைய வேண்டியனவாயிருக்கின்றன. இவற்றிலே சிறந்த இலக்கியமாகக் கொள்ளத்தக்கன சிலவே என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. எனினும் இவையிரண்டும் மிகு விரைவிற் சிறந்த நிலையை அடையும் என்பதற்குப் பல அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன.

உலகத்திலுள்ள மொழிகள் யாவும் தத்தமக்குச் சொந்தமான கதைகளையுடையன வாயிருக்கின்றன. எழுத்துருவத்தை அடையாத மொழிகளிற்கூடக் கதைகள் நிறைய இருக்கின்றன. ஒருமொழியிலுள்ள கதைகளின் அருமைபெருமைகளும், தொகையும் அம்மொழியின் பழமையையுஞ் சிறப்பையும் ஒருங்கே காட்டுந்தகையன; அம்மொழியின் செய்யுளிலக்கியத்துக்கும் அவை அடிப்படையாயுள்ளன. பரம்பரையாகச் செவி வழியாகவந்து நிலைபெற்றுள்ள இக்கதைகளினால் மக்களுடைய உள்ளத்தைப் பல துறைகளிற் பண்படுத்தி வந்தார்கள்; நீதிகள், அறங்கள், ஒழுக்கலாறுகள், சமய உண்மைகள் முதலியவற்றையும் கற்பித்தார்கள்.

பாலரையும் வளர்ந்தோரையும், கற்றவர்களையும் கல்லாதவர்களையும் ஈர்த்தீடுபடுத்தி இன்புறுத்தும் ஆற்றல் கதைகளுக்குண்டு. எனினும் ஆச்சரியம், புதுமை முதலியவற்றில் முதியவர்களிலும் பார்க்கக்கூடிய விருப்பமுள்ள பாலர்களுக்கு அவை ஒப்பற்ற பெருவிருந்தளிக்கும் தன்மையன. “நானொரு கதைசொல்லுகிறேன்

கேள்” என்றால் அழுகிற குழந்தையும் அழுகையை விட்டுக் கதை கேட்பதை நாம் காண்கிறோம். பாட்டைப் படித்துக் காட்டுவதால் எப்படி அதன் நயத்தைப் புலப்படுத்துகிறோமோ அப்படியே கதையைச் சொல்வதால் அதன் சுவையைப் பிறப்பித்துக் காட்டலாம். கதை சொல்வது பலர் எண்ணுவதுபோல் அவ்வளவு இலகுவான காரியமன்று. கதைசொல்வதில் பெயர் பெற்றவர்கள் நம் பாட்டிகளே. பாலர்களுக்குப் பாட்டிகளிடம் கதைகேட்பதில் ஒரு தனி மகிழ்ச்சி உண்டு. இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாட்டியிடம் கதை கேட்பது அநாகரிகம் என்றெண்ணுகின்றனர். குழந்தைகள் இதனால் பெற்ற இன்பத்தை இழந்து வருகிறார்கள். எனினும், இந்தக் குறையை ஓரளவுக்குப் பாடசாலைகளிலே நிறைவாக்க வாய்ப்புண்டு.

இக்காலத்திலே கீழ்வகுப்புக்களுக்குச் சிறப்பாகப் பாலர்வகுப்புக்களுக்கு இலக்கியத்தின் ஒருபகுதியாகக் கதைகளைக் கற்பிக்கின்றனர். கதைகள் பாலர்களுக்கு மொழிப்பயிற்சியை அளித்து அவர்களுடைய பேச்சினை வளம்படுத்துவதோடு அவர்கள் உள்ளத்தில் இலக்கியச் சுவை கால்கொள்ளவும் செய்கின்றன¹. சிறந்த கதைகளைத் தெரிந்து கற்பித்தால் இலக்கிய நூல்களை விரும்பிக் கற்றற்குரிய நாட்டத்தையும்

1. The Teaching of English —A. E. Roberts and A. Barter p. 63.

மாணக்கர்களிடத்தில் உண்டாக்கலாம். புராணக்கதைகள், பழங்கதைகள், விநோதக்கதைகள், விடுகதைகள் முதலியன மிகச்சிறந்தன. இராமாயண பாரதக்கதைகளையும் பாலர்கள் கற்றல் நன்று.

தமிழ்நாட்டிலே வழங்கிவந்த கதைகளிற் பலவற்றைச் சிலர் திரட்டி வெளியிட்டுளர். பண்டித நடேச சாத்திரியார் திராவிடர் பூர்வகாலக்கதைகள், திராவிடர் மத்தியகாலக் கதைகள், தக்காணத்துப் பூர்வகதைகள் என்பனவற்றை வெளியிட்டார். சனவிநோதினி, விவேகசிந்தாமணி என்பனவற்றிலும் பல கதைகள் வெளிவந்தன. கதாரத்னாவளி, கதாமஞ்சரி, கதாசிந்தாமணி, தென்னாலிராமன் கதை என்பனவும்குறிப்பிடத்தக்கன. அண்மையிலே தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர் தென்னாட்டுப் பழங்கதைகள் எனும் பெயருடன் பல கதைகளைச் சிறந்தமுறையில் வெளியிட்டுளர்.

கதைகளைக் கற்பதால் பாலர்களுடைய கற்பனை வளம்பெறுகிறது; மெய்ப்பாடுகளும் உணர்ச்சிகளும் செம்மையுறுகின்றன; நினைவுத்திறன் விருத்தியடைகிறது; அவர்களுடைய சொற்களஞ்சியம் பெருகுகிறது. வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அறிவினையும் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கதைகளைத் தெரிந்தெடுக்கும்பொழுது ஆசிரியர்கள் பின்வருபவற்றைக் கருத்திலிருத்தல் வேண்டும்:

பாலரின் அனுபவத்தோடொட்டியிருத்தல்.
நாட்டத்தையுண்டாக்கி இன்பமளித்தல்.

கற்பனையை விருத்திசெய்தல்.

தேவையில்லாத வருணனைகள், கிளைக்கதைகள் முதலியன சேராதிருத்தல்.

கதைகளைச் சொல்வதற்குமுன் ஆசிரியர் அவற்றை நன்கு ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். கதையின் நடை தெளிவாகவும் இயற்கையாகவும் அமைதல் வேண்டும். கிராமியச் சொற்களைக் கலத்தலும் பாடமாக்கிச் சொல்லுதலும் பொருத்தமற்றன. ஆசிரியர் கதையில் ஈடுபட்டு அதைச் சுவைத்திருந்தால் பாலர்களைக் கவரத்தக்கதாகச் சொல்வது இலகுவாயிருக்கும். அவர் தம்மையே முற்றிலும் மறந்துவிட்டுப் பாலர்களோடு ஒருவராக இருத்தல் வேண்டும். கதையைச் சொல்லும்பொழுது இடத்துக்கேற்ப நடித்தும், கதைமாந்தர்களுக்கேற்பத் தொனியை மாற்றியுஞ் சொல்லல் வேண்டும். பறவைகள், மிருகங்களைப்போல வேண்டிய இடங்களில் ஒலித்தலும் இன்றியமையாதது. இது பாலர்களுக்கு ஊக்கத்தையளித்துக் கதையிலே ஆர்வத்தைப் பிறப்பிக்கத்தக்கது.

ஆசிரியர் கதையைச் சொல்லி முடித்தபின் பாலர்களைத் திரும்பிச் சொல்லவிடல் வேண்டும். அவர்கள் சொல்லும்பொழுது இடையிடையே தடுத்தலுந் திருத்தலும் பொருத்தமற்றன. இதன்பின் கதையைப்பற்றிக் கலந்துரையாடலாம்.

பாலர்கள் கதையைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறுதலோடு, பகுதிபகுதியாகக் கூறலும் நன்று. கதையிலே ஆர்வத்தை உண்டாக்குவதற்கும் அவர்களுக்குத் தெரியாத பொருள்களைக் காட்டுவதற்கும் படங்களைப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் அவற்றை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தலும், அவற்றை அவர்கள் பார்த்து மகிழும் பொழுது கதையை மேலே தொடர்ந்து கூறலும் பொருத்தமற்றன. படங்களைக் கண்ணாற் பார்த்து அவர்கள் மகிழும்பொழுது செவிவாயிலாகக் கதையைக் கேட்பது சிரமமாயிருக்கும் என்பதை ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

கதைகளிலுள்ள சாத்திர சரித்திர உண்மைகளை அழுத்திக்கூறலும், அவற்றைப் பிரித்தெடுத்துக் கற்பிக்க முயலுதலும் பொருத்தமற்றன. இவை பாலர்களுடைய ஆர்வத்தைச் சிதைத்துவிடும். நீதிகள் கதைகளோடு சேர்ந்திருக்கும் பொழுது பாலர்கள் தாமாகவே அவற்றை உணர்ந்துகொள்வார்களாதலின், நீதிகளைத் தனியே எடுத்துக் கூறி விளக்கல் வேண்டியதின்று.

கதைப்பாடமுடிவிற் பாலர்கள் கதைகளை விளக்கும் படங்களை வரையலாம்; கதைகளை நடித்துக்காட்டலாம். கதைகளை நடித்தற்கு வேண்டிய உபகரணங்களையும் அவர்களே தேடிக்கொள்ளுதலும் ஆக்கிக்கொள்ளுதலும் நன்று.

கட்டுரை

கட்டுரை முன்னர் வியாசம் என வழங்கப் பட்டது. கட்டுரை தமிழிலே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே அரும்பிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே போதாகி இருபதாம் நூற்றாண்டிலே மலர்ந்து மணம் வீசுகிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே யாதேனும் ஒரு பொருளைப்பற்றித் தொடர்பாக உரைநடையில் எழுத முற்பட்டவர்கள் பாதிரிமார்களே. இவர்களைப் பின்பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுயிலே பலர் வியாசங்கள் பலவற்றை எழுதினர். சரவணப்பெருமானையர் 'கல்விப்பயன்' என்ற வியாசத்தை எழுதி வெளியிட்டார். திமிரி சபாபதி முதலியார் சனவிநோதினியிற் பல வியாசங்களை எழுதினார். இவர்களுக்குப் பின் தோன்றிய சூரியநாராயண சாத்திரியார், செல்வக்கேசவராய முதலியார் எனும் இருபெருந்தமிழ் அறிஞரும் புதிய முறையிற் பல வியாசங்களை எழுதி வெளியிட்டனர். சில வியாசங்களைச் சேர்த்து 'வியாசமஞ்சரி', 'தமிழ் வியாசங்கள்' என நூல்களாகவும் வெளியிட்டனர்.

சில ஆண்டுகளின் பின்னர் வியாசமெனும் பெயர் மறையத் தொடங்கிற்று. கட்டுரை எனும் பழந்தமிழ்ச்சொல் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களைக் கவர்ந்தது. செந்தமிழ்ச்செல்வி, ஞானசாகரம் முதலிய சிறந்த வெளியீடுகள் கட்டுரை என்ற சொல்லைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகெங்கும் பரப்பின. மறைமலையடிகள் சிந்தனைக்கட்டுரை எனும் ஒரு

நூலை வெளியிட்டார். கட்டுரை மலர்மலை, தனித்தமிழ்க்கட்டுரை முதலிய கட்டுரைநூல்களும் வெளிவந்தன. இப்பொழுது தமிழிலே கட்டுரை நூல்கள் நன்கு பெருகியுள். தமிழ்ப் புலமைநிறைந்த பெருமக்கள் பலர் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளர்.

பாடசாலைகளிலே இலக்கியத்தின் ஒருபகுதியாகக் கட்டுரைகளையும் இப்பொழுது கற்பிக்கிறார்கள். ஒரு கட்டுரையைக் கற்பிக்கும்பொழுது முதலிற் கட்டுரையாசிரியருடைய கருத்தையும் பின்னர் அக்கருத்தை அவர் கூறும்முறையையும் கற்பித்தலே பொருத்தமானது. நீண்ட கட்டுரைகளைக் கற்பிக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு பந்தியிலுமுள்ள முதன்மையான பொருளை முதலிற் கருதச் செய்க. பின் அப்பொருளுடன் ஏனையகிளைப் பொருள்களைச் சேர்த்துக்கற்பிக்குக. கட்டுரைகளின் அளவு எப்படிப்பட்டதாயிருப்பினும் அவற்றின் முதன்மையான பொருளைப் பற்றிய கருத்துச் சிதையாத முறையிலேதான் கிளைப்பொருள்களைப்பற்றிக் கற்பித்தல்வேண்டும்.

வகுப்பிலே கட்டுரைப்பாடம் தொடங்குதற்கு முன் மாணுக்கர்கள் கட்டுரைகளை வாசித்து அவற்றின் பொருளைப் பாகுபடுத்தி அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். கதைத் தொடர்புகள், அரும்பதங்கள் முதலியவற்றையும் அவர்கள் தாமாகவே விளங்கிக்கொள்ள முயலல் வேண்டும். இதற்கு அகராதிகளையும் உபயோகிக்கலாம். வகுப்பிலே பாடந் தொடங்கும்பொழுது கட்டு

ரையின் பிரதானமான பொருள், ஒவ்வொருபந்தியினதும் முதன்மையான பொருள், கிளைப் பொருள் முதலியவற்றைப்பற்றி ஆசிரியர் மாணாக்கர்களுடன் கலந்துரையாடலாம். பின்வாக்கியம் வாக்கியமாகவும் அக்கட்டுரையை ஆராயலாம்.

இதன்பின் கட்டுரையின் அமைப்பு முறை பற்றிப் பின்வருபவற்றை அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும் :

முகவுரை

பந்திப் பிரிவு

கருத்துக்களின் வளர்ச்சியும் தொடர்பும்

பந்திகளின் தொடர்பு

கடைசியாகக் கட்டுரையின் உரைநடைத் திறனைப் பற்றிக் கலந்துரையாடல் நன்று. உரைநடையிலுள்ள ஓசைநயத்தையும், அழுத்தத்தையும் மாணாக்கர்கள் நன்கு கண்டு கொள்வதற்காகச் சில பகுதிகளை ஆசிரியர் உரத்து வாசித்துக்காட்டலாம்; மாணாக்கர்களையும் வாசிக்குமாறு கேட்கலாம்.

சிறுகதை

தமிழில் அண்மையில் வளர்ச்சியடைந்த இலக்கிய வகைகளிற் சிறுகதையும் ஒன்றாகும். இந்த நூற்றாண்டிலே சிறுகதைகள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. கதைகளில் மக்களுக்கு இயல்பாகவே ஆர்வமுண்டு. இந்த ஆர்வத்தைத் தமிழ் நாட்டிலிலுள்ள வார இதழ்களும், திங்களிதழ்களும், நாளிதழ்களும் பயன்படுத்திப் பற்பல சிறுகதைகளை வெளியிட்டு வருகின்றன. இவற்றுட் சிலவே பாடசாலைகளிற் படிப்பிக்கப்படத்தக்கன. ஏனைய, மொழிநடை குறிக்கோள் முதலியவற்றில் மிகுந்த குறைபாடு உடையன; தமிழ் மொழியிற் போதிய பயிற்சி இல்லாதவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்பொழுதுதான் தமிழறிஞர்கள் சிலர் இத்துறையில் உழைக்க முற்பட்டுளர். வ. வெ. சு. ஐயர், புதுமைப்பித்தன், கல்கி முதலானோர் இத்துறையில் உழைத்துளர். வருங்காலத்திற் சிறுகதை செம்மைவாய்ந்து சிறந்து விளங்குமென்பதில் ஐயமில்லை. கதை, சிறுகதை தொடர்கதை எனும்மூன்றிற்குமுள்ள வேறுபாடுகளை ஆசிரியர்கள் நன்கறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இம் மூன்றும் கட்டியுரைக்கப்படுவன வாயினும்¹, தம்முள்ளே அடிப்படையான வேறுபாடுகள் உடையன.

1. "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" எனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் உள்ள நாடக வழக்கென்பது இத்தகைய புனைந்துரைகளைக் குறிக்கிறது.

கதைகள் பெரும்பாலும் நீதியையோ அறிவையோ புகட்டும் நோக்கமுடையன.¹ சிறுகதை வாசகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையோ ஊக்கத்தையோ அளிப்பதற்கே எழுதப்படுவது. கதைகள் பழமையுஞ் சுருக்கமும் உடையன. தொடர் கதைகள் விரிவும் பிண்டச்செய்தியோடு கூடிய கிளைச் செய்திகளும் உடையன. சிறுகதைகள் ஒரே முறையிற் படித்து முடிக்கத்தக்க சுருக்கமும், எல்லைக் கோடும் உடையன; இருபது நிமிடத்துள் வாசித்து முடிக்கத்தக்க அளவினவாயிருத்தல் வேண்டுமென்பர் எச். சி. உவெல்சு என்னும் அறிஞர்; ஈராயிரம் முதல் மூவாயிரம் வரையுள்ள சொற்களை யுடையனவாயிருத்தல் வேண்டுமென்பாருமுளர். இவ்வாறு சுருக்கத்தை மட்டுமன்றி, வேறுபல சிறப்பியல்புகளையும் கொண்டுள்ளது சிறுகதை.

ஒரு நிகழ்ச்சியையேனும், ஒரு காட்சியையேனும், வாழ்வின் ஓரியல்பையேனும், ஓரனுபவத்தையேனும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறுகதை எழுதப்படும். இஃது ஒருவருக்கோ ஒருசிலருக்கோ ஒரு குறித்த காலத்தில் ஒரு குறித்த தொழிற் பாட்டெல்லைக்குள் நிகழ்ந்தனவற்றைச் சுருக்கியுரைக்

1. Thinking about English — R. Wilson p. 88.

கும்.¹ சிறுகதையில் நாம் சந்திக்கும் மாந்தர்களுக்கே நம் சந்திப்பின் முன்னர் நிகழ்ந்தவற்றைப் பற்றியோ பின்னர் நிகழ்பவற்றைப் பற்றியோ சிறுகதை கூறுவதில்லை. இயக்காற்றல், நோக்கம், செயல், உளப்பதிவு எனும் நான்கின் ஒருமையும்² வாய்க்கப்பெற்றது சிறுகதை. தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை உணர்ச்சியூட்டத்தக்க முறையில் ஓர் உயர்ந்தகருப்பொருளை நுதலியதாய்ச் சிறுகதை அமைதல் வேண்டும்³ என்பர் செல்லி எனும் ஆங்கிலப் புலவர். சிறுகதையைக் கருத்திகழ் சிறுகதை, பண்புதிகழ் சிறுகதை, உளப்பாடுதிகழ் சிறுகதை என மூன்றாகவும் வகுக்கலாம். கருத்திகழ் சிறுகதையிலே கருவும், பண்புதிகழ் சிறுகதையில் கதைமாந்தர்தம்பண்பும் உளப்பாடு திகழ் சிறுகதையில் உணர்ச்சியுஞ்சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

---

1. "The short story, on the other hand, is concerned with episodes and not with histories and thus, generally speaking, it confines itself to what happened to one person or a small group of persons within a limited period of time and within limited radius of activity."

Modern Short Stories — A. J. Merson

2. Unity of motive, purpose action and impression

3. "The outstanding quality of a short story is that it should deal with a single theme highly dignified, emotion being sustained throughout the story."

—Shelley

சிறுகதைகளை வகுப்பிலே கற்பிக்கத் தொடங்குமுன் மாணுக்கர்களைத் தாமாகவே அவற்றை வாசிக்கச் செய்தல் வேண்டும். மாணுக்கர்கள் ஒரு சிறுகதையை வாசித்து முடித்தபின் வகுப்பில் அக் கதையின் பிண்டப் பொருளைப்பற்றி ஆசிரியர் அவர்களுடன் கலந்துரையாடல் பொருத்தமானது. அப்பிண்டப் பொருள் எதனைப் பற்றியதென முடிவு செய்தபின் கதையின் அமைப்பைப் பற்றி ஆராயலாம். பின்னர் எளிதிற் கருத்துப் புலப்படாத சொற்றொடர்கள், தொகுப்பொருள்கள் முதலியன இருப்பின் அவற்றை, அவை கதையில் வரும் இடங்களில்வைத்து விளக்குதல் நன்று. கடைசியாக ஆசிரியரின் உரைநடைத் திறனையும் கதை எழுதும் ஆற்றலையும் ஆராயலாம். இது சிறப்பாக மேல் வகுப்புக்களிலேயே செய்யத்தக்கது. பாடம் முடிந்தபின்பும் மாணுக்கர்கள் அச்சிறுகதையை ஒரே முறையில் இடையீடுபடாது வாசித்து முடித்தல் வேண்டும்.

தொடர்கதை

‘நவல்’¹ என்னும் ஆங்கிலச் சொல் குறிக்கும் இலக்கிய வகையைத் தமிழிலும் நாவல் என்று சிலர் இக்காலத்தில் வழங்குகின்றனர். இதனைக் குறிப்பதற்குப் புனைகதை, நவீனம், புதுக்கதை, புதினம் முதலிய சொற்களையும் சிலர் ஆண்டுளர். எனினும் இவ்விலக்கிய வகையைத் தொடர்கதை என்று வழங்குவதே பொருத்தமுடைத்து. கதை, சிறுகதை, தொடர்கதை எனுந் தொடர்புடைவழக்கு இவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இத்தாலியப் புலவர்கள் ‘நாவேல்’ எனும் பெயருடன் பல கதைக் கொத்துக்களை வெளியிட்டனர். இந்த ‘நாவேல்’ எனுஞ் சொல்லிலிருந்தே ‘நவல்’ எனுஞ் சொல் தோன்றிற்று. இத்தாலிய மொழியிற்றோன்றிய தொடர்கதை பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய மொழிகளிற் பல்கத் தொடங்கி, அடுத்த பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அம்மொழிகளின் இலக்கியத்திலே தனியிடம் பெற்று விளங்கிற்று; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏனைய உரைநடை இலக்கிய வகைகளிலும் பார்க்கச் சிறந்தோங்கி மிளிரவும் தொடங்கிற்று. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகள் வாயிலாகத் தொடர்கதை தமிழிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிற்று.

1. Novel

தொடக்கத்தில் ஆங்கிலங் கற்ற தமிழறிஞர் களே தமிழிலே தொடர்கதைகளை எழுதினர். வேதநாயகம்பிள்ளை எனும் அறிஞர் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுணசுந்தரி எனும் தொடர்கதைகளை எழுதினார். இவர் நீதிகளை நகைச்சுவை ததும்பவும் படிப்போர் உள்ளத் திற் பதியவுந் தக்கதாக எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இராசமய்யர் எழுதிய கமலாம்பாள் எனுந்தொடர்கதை வேதாந்த தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சரவணப்பிள்ளை என்பார் எழுதிய மோகனாங்கியும், மாதவையர் இயற்றிய பத்மாவதி, விசயமார்த்தாண்டம் என்பனவும், மணிதிருநாவுக்கரசு முதலியார் எழுதிய இராசராசனும், மறைமலை அடிகள் எழுதிய கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், குமுதவல்லி அல்லது நாகநாட்டரசி என்பனவும் சூரிய நாராயண சாத்திரியாருடைய மதிவாணனும் படித்து இன்புறத்தக்கன. இவை சிறந்த உரைநடையிற் செப்பமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றைவிட நூற்றுக்கணக்கான தொடர்கதைகள் தமிழிலே தோன்றியுள்ளன. இவற்றுட்பெரும்பாலானவை பேரதிய தமிழ்ப் பயிற்சி இல்லாதவர்களால் ஒருவகையான கட்டுப்பாடுமின்றி மனம்போனவாறு எழுதப்பட்டுள்ளன. உரைநடையில் மாத்திரமன்றிப் பொருணயத்திலும் மிக்க குறைபாடுடையன. இவை தொடர்கதை எனும் உரைநடை இலக்கியத்துக்கு மாசுவினைக்கும் குப்பைக்குவியல்களே. சாதாரணமக்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தீவிரமாகத் தட்டி எழுப்புங் காதற்கதைகளை அநந

கரிகமான முறையில் - உலகநடைக்கு ஒவ்வாத முறையில் - எடுத்துக்கூறிப் படிப்போர்க்குக் கணநேர இன்பத்தையும் ஆண்டுக்கணக்கான துன்பத்தையுங் கொடுப்பன இவை. இத்தகைய தொடர்கதைகளை மாணாக்கர்கள் படியாமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது ஆசிரியர்களுடைய கடமையாகும்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் வங்காளம், மராட்டி முதலிய இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்தும் பல தொடர்கதைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்மொழிபெயர்ப்புக்களிலும் பல செவ்விய உரைநடையில் ஆக்கப்பட்டவிலை.

தொடர்கதைகளைக் கற்பிக்கும் முறைகளைப் பற்றி அறிவதற்கு முன் தொடர்கதைகளின் அமைப்புமுறையை அறிதல் இன்றியமையாதது. ஒரு தொடர்கதையின் இயல்பு அதன் ஆசிரியரின் கற்பனைத் திறனையும், அவருடைய நோக்கத்தையும், அவர் எடுத்துக்கொண்ட பொருளையும் பொறுத்ததெனினும், தொடர்கதைகள் யாவற்றுக்கும் பொதுவான சில இலக்கணங்களும் உள. தொடர்கதை பாட்டைப் போல உணர்ச்சி வேகத்தில் பிறப்பதன்று; மக்கள் ஒய்வு நேரங்களிற் படித்து இன்புறுவதற்காக எழுதப்படுவது. எழுதும் ஆசிரியர்கள் தாம் பெற்ற பல்வேறு அனுபவங்களையும் பிறருரைத்த அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு கதையைக் கற்பனையாகப் படைப்பார்கள். கதை, கற்பனை

யாக அமைந்தாலும், மக்களுடைய வாழ்க்கையினின்றும் அது வேறுபடாதிருத்தல் வேண்டும். தொடர்கதை ஆசிரியரின் திறமை கற்பனையை வாழ்க்கையோடியைத்துக் கதையை வாசிப்பவர்கள் கட்டுக்கதை அல்லது கற்பனைக்கதை என்று கருதாவண்ணம் எழுதுதலையே பொறுத்துள்ளது. வாழ்க்கையின் பல பகுதிகளையும் சிக்கல்களையும் வாழ்வின் துடிப்புக் குன்றமல் எடுத்துக்கூறுவது இலகுவான காரியமன்று. ஒருவனுடைய வாழ்வு, சமுதாயம், சரித்திர நிகழ்ச்சி, உணர்ச்சிகளின் போராட்டம் எனும் இவை போன்றவற்றில் ஒன்றை வித்தாகப்போட்டு ஒரு பெரிய மரத்தை வளர்த்தல் வேண்டும்.

தொடர்கதைக்குத் தொடக்கம், நடு, முடிவு என்பனவும் இருக்கவேண்டும். தொடர்கதையில் வரும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் தொடர்பான ஒர் உருவம்- கதைக்கோப்பு-உடையனவாய் அமைதல் வேண்டும்- இந்த உருவத்தைத் தொடர்கதையின் அச்சு என்றுங் கூறலாம். உருவம் படிப்பவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரத்தக்கதாயும், வாழ்க்கையோடு இசைந்ததாயும், வியப்பையும் ஆவலையும் வளர்ப்பதாயும் இருத்தல் வேண்டும். உருவத்தில் இணைந்துள்ள கதைமாந்தர்கள் உயிர்ப்புள்ளவராயும் இருத்தல் இன்றியமையாதது. கதை மாந்தர்களுடைய பேச்சு, செய்கை, குணங்குறிகள் முதலியன தொடர்கதையை வாசிப்பவர்களுடைய இயல்புகளுடன் ஒன்றுபட்டு விளங்கல் வேண்டும்.

சிறந்த உருவத்தையும் உயிர்ப்புள்ள கதை மாந்தர்களையும் ஆக்கி விட்டாலும் தொடர்கதை சிறப்படையாது. அதன் ஆசிரியர் தெளிவும், வேகமும், அழகும் நிறைந்த உரைநடையிற் கதையைச் சொல்லல் வேண்டும். இந்த உரை நடை கதையில் வரும் மாந்தர்களையும் வாசிப்பவர்களையும் ஒன்றுபடச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்திருத்தல் வேண்டும்; கதையை மனக்கண் முன்னே பொருத்தமாகக் காட்டல் வேண்டும்; கற்பனையைத் தூண்டிக் கருத்தை வளர்க்க வேண்டும்.

தொடர்கதை மக்களுக்கு இன்பத்தை அளிப்பதோடு அவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் பல துறைகளிற் செம்மைப்படுத்துதற்கு வேண்டிய உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் அறிவையுங் கொடுக்கிறது; சமுதாய வாழ்விலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது; அரசியற்றுறையிலே தோன்றும் சிக்கல்களைத் தீர்க்க வழிவகுக்கிறது.

தொடர்கதைகளைக் கற்பிக்கும்முறை அவற்றின் இயல்புக்கேற்பச் சிறிது வேறுபடலாம்.¹ சரித்திரத் தொடர்புடைய தொடர் கதைகளாக விருப்பின், அவற்றை மாணாக்கர் வாசிக்கத் தொடங்குமுன், அவற்றை விளங்குதற்குவேண்டிய சரித்திர விடயங்களை ஆசிரியர் தொடக்கத்திற் சொல்லுதல் நன்று. மற்றைய தொடர்கதைகளை மாணாக்கர் தொடர்பாக ஒரு முறையாகுதல் வாசித்துமுடித்தல் வேண்டும். வகுப்பிலே பகுதி

1. Approach to English Literature-Robert Finch p. 73.

பகுதியாக வாசிப்பித்தல் பொருத்தமற்றது; பெரிய தொடர்கதைகளை வாசிக்கக் காலமும் போதமலிருக்கும். பருவ விடுமுறைகாலத்தில் மாணுக்கர்களைத் தாமாகவே வாசிக்கச்செய்தல் மிகச்சிறந்தது. இவ்வாறு மாணுக்கர்கள் ஒரு தொடர்கதையை வாசித்தபின் முதற்பாடத்தில், அத்தொடர்கதையின் உருவத்தை நன்கு விளங்கிக்கொண்டார்களா என்பதைக் கலந்துரையாடல் மூலம் அறிக. இப்படிச் செய்வதால் கதையின் உருவத்தையும் அதிலுள்ள பிரதான நிகழ்ச்சிகளையும் மாணுக்கர் தொடர்பாக அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு உண்டாகும்.

அடுத்தபாடத்தில், தொடர்கதையின் பிரதான கூறுகளைக் கற்பிக்கலாம். இந்தக் கதையில் எந்தப்பாகத்தை நன்கு விரும்புகிறீர்கள்? ஏன் அதனை விரும்புகிறீர்கள்? எனும் வினாக்கள் மூலம் அந்தக் கதை ஒரு தொழிலாளனைப்பற்றியதா அன்றேல் ஒரு செல்வனைப் பற்றியதா? அதில் நாட்டுவாழ்க்கையா அன்றேல் நகரவாழ்க்கையா கூறப்படுகின்றது? முதலிய பல செய்திகளைப் பிரித்தறிந்து கொள்ளச் செய்யலாம். அடுத்த பாடங்களில் கதையில் வரும் மாந்தர்களின் குணஞ் செயல்களைக் கலந்துரையாடல் மூலமும், அவர்களை ஒருவரோடொவராக ஒப்பிட்டாராய்தல் மூலமுங் கற்பிக்கலாம். தலைமை மாந்தர்கள், துணைமாந்தர்கள் என்போரின் வேறுபாட்டையும் உளங்கொளச் செய்தல் வேண்டும். மேல்வகுப்பு மாணுக்கர் தொடர்

கதையின் உரைநடைத்திறனையும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

ஆசிரியருடைய எழுத்து வன்மையும், உரையாடல், வருணனைகள், நகைச்சுவைததும்புங் கூற்றுக்கள் எனும் இவற்றை அவர் எழுதும் முறையும் பிறவும் கருதப்படலாம். இவற்றை ஆராயும்பொழுது ஆசிரியர் சில பகுதிகளை வாசித்தலும், மாணாக்கர் தாமே தெரிந்துவைத்திருக்கும் சில பகுதிகளை வாசித்தலும் இன்றியமையாதன.

இதன்பின்னர், தொடர்கதை ஆசிரியர் கதையின் மூலம் வாசிப்பவர்களுக்குப் புலப்படுத்தும் சமுதாய சமய அரசியற் பொருளாதார விடயங்களிருப்பின் அவற்றையும், அவற்றினை அவர் வெளிப்படுத்துமிடங்களையும், அதில் அவர் பெற்ற வெற்றியையும் அறியச் செய்யலாம். இவ்வாறு வகுப்பிலே பாடங்கள் முடிந்தபின்பும் மாணாக்கர் ஒருமுறை அந்தத் தொடர்கதையை வாசித்தல் நன்று.

நாடகம்

முத்தமிழில் நாடகத்தமிழும் ஒன்றாகும். தமிழ்மொழியின் தொடக்கத்திலிருந்தே நாடகத்தமிழ் வளர்ந்து வந்துள்ளது. அகத்தியத்தில் நாடகத் தமிழுக்கும் இலக்கணங் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் இடைச்சங்கங்களில் பல நாடக நூல்களும் நாடக இலக்கண நூல்களுந் தோன்றின. இந்நூல்களிற் பலவற்றின் பெயரினை மட்டுமே நாம் இப்பொழுது அறிகின்றோம்.¹ சங்க காலத்திலும் அதனையடுத்த காலத்திலும் நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டனவென்பதும், பலர் திரள் திரளாக அவற்றைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர் என்பதும் இன்னும் பல செய்திகளும் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுகின்றன.²

“இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த நாடகத் தமிழ் வீழ்நிலையை அடையப் புகுந்தது. அதற்குற்ற காரணம் யாது? ஒழுக்க நிலை வகுக்கப்புகுந்த ஆரியரும் சைனரும் நாடகக் காட்சியாற் காமமே அறிவினும் மிகப் பெருகுகின்றதென்ற போலிக் கொள்கை உடையவராய்த் தம் நூல்களிற் கடியப்படுபவற்றுள் நாடகத்தையுஞ் சேர்த்துக் கூறினர். அக்காலத்திருந்த அரசர்களுக்

1. பஞ்ச பாரதீயம், பரதம், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம், குணநூல், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல்.

2. “பாடலோர்த்தும் நாடகநயந்தும்” — பட்டினப் பாலை; “கூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அது விளிந்தற்று”—திருக்குறள்.

குந் துர்ப்போதனை செய்து நாடகத் தமிழைத் தலையெழு வொட்டாது அடக்கிவந்தனர்”¹

இந்த உண்மையையும், சங்க காலத்தில் நாடகம் வளர்ந்த வரலாற்றையும் அறியாதவர் பலர் நாடகம் தமிழுக்குப் புதியது என்று கருதவுங் கூறவும் முற்பட்டு இடர்ப்பட்டுளர். சென்ற இரு நூற்றாண்டுகளில் வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலுமுள்ள நாடக நூல்களைப் பின்பற்றித் தமிழறிஞர் பல நாடகங்களை எழுதியுள்ளரெனினும் இவர்களுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களும் நாடக நூல்களைப் பாடியுளர். பள்ளு, குறவஞ்சி எனும் பிரபந்தங்கள் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை பாட்டுக்களால் மட்டுமே இயற்றப்பட்டன வெனினும் எளிய இனிய சொற்களால் உழுவர், குறவர் முதலியவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் புனைந்து காட்டுஞ் சித்திரங்களாக விளங்குகின்றன. இக்காலத்து நாடக நூல்களிலுள்ள களம், காட்சி முதலிய பிரிவுகளை இவற்றிற் காணல் முடியாது. ஆனால் இப்பிரிவுகளை அமைத்து நடிக்கத் தக்க முறையில் இவை பாடப்பட்டுள்ளன. உதாரணத்துக்கு முக்கூடற்பள்ளு என்னும் நூலை எடுத்துக்கொள்வோம்.

இந்நூலில் வரும் பாத்திரங்கள் பள்ளன் (அழகக் குடும்பன்), மனைவியர் இருவர் (முக்கூடற் பள்ளி, மருதூர்ப் பள்ளி), பண்ணைக்காரன், இடையன், பள்ளர், பள்ளியர் என்போராவர்.

1. தமிழ்மொழி வரலாறு — பக். 41 சூரியநாராயண சாத்திரியார்.

முதலாங் களம்

- காட்சி 1: பள்ளியர் தோற்றுதலும் பள்ளன் அவர்களைச் சந்தித்தலும்.
- காட்சி 2: அவர்கள் குடித்தரமும் நாட்டு வள முங் கூறல்.
- காட்சி 3: மழைக் குறியும், ஆற்றுவரவும், வெள்ளமும்.

இரண்டாங் களம்

- காட்சி 1: பண்ணைக்காரன் வரவும், மூத்தபள்ளி முறையீடும், இனைய பள்ளி மாற்றமும்.
- காட்சி 2: பண்ணைக்காரனும் பள்ளனும், இடையன் வரவு.
- காட்சி 3: மூத்தபள்ளி ஆண்டைக்கு முறையிடுதல், பள்ளனைத் தொழுவில் அடித்தல்.
- காட்சி 4: இனைய பள்ளி வருந்தலும், மூத்த பள்ளி பள்ளனை விடுவித்தலும்.

மூன்றாங் களம்

- காட்சி 1: பள்ளன் முகூர்த்தம் பார்த்து உழுச் செல்லுதல்.
- காட்சி 2: பள்ளனை மாடு முட்டப் பள்ளிகள் வருந்தல்.
- காட்சி 3: பள்ளன் எழுந்து உழுதல், நாற்றுப் பதித்தல், பயிர் விளைவு, நெற்கணக்கு முதலியன.

நாலாங் களம்

- காட்சி 1: மூத்தபள்ளி தன்பங்கு போதாதென்று முறையிடுதல்.
- காட்சி 2: மூத்த பள்ளியும் இளைய பள்ளியும் ஒரு வரை ஒருவர் ஏசுதல்.
- காட்சி 3: இருவருஞ் சமாதானமடைதல்.

இத்தகைய நாடக இயல்புகள் நன்குவாய்ந்த பள்ளு, குறவஞ்சி முதலிய நூல்களின் பின்னர் 19ஆம் நூற்றாண்டில் நாடக இலக்கணங்களைத் தழுவின பல நூல்களைத் தமிழறிஞர்கள் எழுதினர். தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் யாவும் பாரத இராமாயணக் கதைகளைத் தழுவின. சுவாமிநாதபிள்ளை எழுதிய இராம நாடகம், கந்தையாபிள்ளை எழுதிய இராம விலாசம் என்னுமிரண்டும் இராமாயணத்தோடு தொடர்புடையன. அர்ச்சுன நாடகம், சுபத்திரை நாடகம், பாரத விலாசம், சகுந்தலை விலாசம், தருமபுத்திர நாடகம், அபிமன் நாடகம், அல்லி நாடகம் முதலியன பாரதக்கதைகளைத் தழுவி எழுந்தன. தேவசகாய நாடகம், பதுமபுராணி நாடகம், சீமந்தினி நாடகம் என்பன சமயச் சார்புடையன.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய மனோன்மனீயம் எனும் நாடகம் தமிழ் நாடக நூல்களுக்குள்ளே தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. மறைமலை அடிகள் இயற்றிய சாகுந்தல நாடகம் அறிஞர்களுக்குப் பெருவிருந்தளிக்குந் தன்மையது. பண்டிதமணி கதிரேசச்செட்டியார் மொழி

பெயர்த்தியற்றிய மண்ணியற் சிறுதேர் எனும் நாடகம் நாடகக் காப்பிய இலக்கணங்கள் நிறைந்து விளங்குகிறது. நாடகத் தமிழினை நன்கு வளர்க்க வேண்டுமென்று பல்லாற்றினும் உழைத்த சூரிய நாராயண சாத்திரியார் எழுதிய ரூபாவதி, கலாவதி, மானவிசயம் எனும் நாடகங்கள் யாவரும் படித்தின்புறுதற்கேற்றன; கலாசாலைகளிற் கற்பிக்கத்தக்கன. பம்மல் சம்பந்த முதலியாரும் நாடக நூல்கள் பலவற்றை எழுதி நாடகத்தமிழை வளர்த்துள்ளார்.

இனி நாடக நூல்களின் இயல்பினையும் அமைப்பினையுஞ் சிறிது ஆராய்வோம். நாடகம் இலக்கிய வகைகளில் ஒன்றாயிருப்பினும் இதற்கும் ஏனையவற்றிற்கும் வேறுபாடுகள் பலவுள. நாடகம் காதுக்கு மட்டுமன்றிக் கண்ணுக்கும் ஒரே நேரத்தில் விருந்தளிக்கிறது; வாழ்க்கையை நேரே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது; பல்லாண்டுகளாகப் பலவிடங்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை மேடையில் இரண்டு அல்லது மூன்று மணி நேரத்திற் காட்டுகிறது; யாவர்க்கும் இலகுவில் இன்பத்தை ஊட்டி உள்ளத்தில் உணர்ச்சியை வீறிட்டெழுச்செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. குறித்த சிலர் பெற்ற அனுபவங்களை, நாடகத்தைப் பார்ப்போர் யாவரும் பெற்றின்புறலாம்.

நாடக நூலாசிரியர்கள் மற்றைய இலக்கிய வகைகளைப் படைக்கும் ஆசிரியர்களைப் போல் விரும்பியபடி தம்முடைய நூல்களை ஆக்கல்முடியாது. இரண்டு அல்லது மூன்று மணிநேரத்திலே நடித்து முடிக்கத் தக்கதாகக் கதை

நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கி அமைத்தல் வேண்டும்¹. நாடக மேடைகளின் அமைப்பு, அவ்வக்கால மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், அவர்களுடைய உளப்பாங்கு முதலியவற்றை அவர்கள் நன்கறிந்திருத்தல் வேண்டும். பலவகையான தொழில்களைச் செய்யும் மக்களின் பேச்சு, உணர்ச்சி, அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புக்கள் முதலியவற்றையும் அவர்கள் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். பல்வேறு விதமான கதைமாந்தர்களைப் படைப்பதற்குக் கற்பனை மிக இன்றியமையாதது. இக்கற்பனைதான் கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் ஆற்றலை நாடகாசிரியர்களுக்குக் கொடுப்பது. பல்வகை உணர்ச்சிகளையும் தாமாகவே பெற்று அவற்றுக்கு அடிமையாகிவிடாமல் அவற்றைக் கதைமாந்தர்களிடத்திற் புகுத்திவிடும் ஆற்றலை நாடக ஆசிரியர்களை அளக்குங் கருவியாகும்.

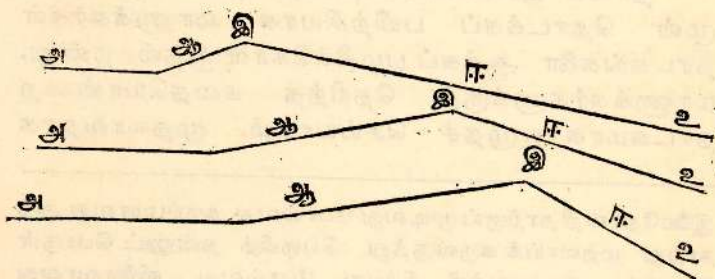
நாடக நூல்களை இன்பியல் துன்பியல் என்று இருபிரிவாகப் பிரிப்பார்கள். இவ்விரு வகை நூல்களிலுமுள்ள நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் ஐந்து கூறுக அமையும். இவற்றை நாடக இலக்கண நூல்கள் சந்தி என்று கூறும். முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என்பனவே இவ்வைந்துமாகும்.² காளிதாசர், செகப்பிரியர்,

1. An Introduction to the Study of Literature —Hudson p. 242

2. முகம் - Initial Incident, பிரதிமுகம் - Rising action, கருப்பம்-climax, விளைவு - Denouement, துய்த்தல்-Conclusion.

“முகமாவது எழுவகைப்பட்ட உழவினாற் சமைக்கப்பட்ட

இளங்கோவடிகள் முதலிய சிறந்த நாடக நூலாசிரியர்கள் தம் நூல்களில் இவ்வைந்தினையும் அமைத்துள்ளார். நாடக நூல்கள் பலவற்றில் இவ்வைந்துமே ஐந்து களமாகவுங் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. நூல்கள் கூறுங்கதை நிகழ்ச்சிகளுக்கேற்ப இவ்வைந்தும் ஒன்றின் ஒன்று சுருங்கியும், பரந்துஞ் செல்லும். கதையின் உச்சநிலையாகிய கருப்பம் கதை நிகழ்ச்சிகளின் தொடக்கத்திலேனும் நடுப்பகுதியிலேனும் கடைசிப்பகுதியிலேனும் அமையலாம். இதனைப் பின்வருமாறு கோட்டுப் படங்களினால் புலப்படுத்தலாம்.

அ. முகம், ஆ. பிரதிமுகம், இ. கருப்பம்,
ஈ. விளைவு, உ. துய்த்தல்.

பூமியுளிட்ட வித்துப் பருவஞ்செய்து முனைத்து முடிவது போல்வது. பிரதிமுகமாவது அங்ஙனம் முனைத்தல் முதலாய்

நடிப்புடன் கூடிய கதையாதலின் எல்லா இலக்கியவகைகளிலும் நாடகமே வகுப்பிற்கு கற்பித்தற்கு மிகப் பொருத்தமானதென்று உடோவர் உவில்சன் என்பார் கூறியுள்ளார்.¹ வாசிக்கும் பொழுது நன்கு விளங்காத நாடகங்களை நாடகமேடையில் நடிக்கும்பொழுது மிக இலகுவாக விளங்கிச் சுவைக்கலாம் என்பதை ஆசிரியர்கள் மறத்தல் கூடாது. கதை நிகழ்ச்சிகளும், அவற்றின் தொடர்பான உருவமும் நாடகமேடையில் நன்கு புலப்படும். படிக்கும்பொழுது அவற்றைத் தொடர்பு படுத்தி அறிந்துகொள்ளக் கற்பனை மிகுதியாக வேண்டப்படும்.

நாடக நூல்களைப்படிக்கத் தொடங்குவதற்கு முன் தொடக்கப் பயிற்சியாக மாணாக்கர்கள் நாடகங்களை ஆக்கப் பழகிக்கொள்ளுதல் நன்று. மாணாக்கர்களுக்குத் தெரிந்த கதையொன்றை நாடகமாக எழுதச் செய்யாலம். முதலாவதாக

இலைதோன்றி நாற்றாய் முடிவது போல்வது. கருப்பமாவது அந்நாற்று முதலாய்க் கருவிருத்து பெருகித் தன்னுட் பொருள் பொதிந்து கருப்பமுற்றி நிற்பது போல்வது. விளைவாவது கருப்பமுதலாய் விரிந்து கதிர் திரண்டிட்டுக் காய் தாழ்ந்து முற்றி விளைந்து முடிவது போல்வது. துய்த்தலாவது விளையப்பட்ட பொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலி செய்து கொண்டபோய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது'- அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

1. "Of all forms of Literature drama is most suitable for class room purposes because it is story in action." —J. Dover Wilson

மாணுக்கர்கள் கதையைச் சொல்லல் வேண்டும். பின் அக்கதையில் எத்தனை காட்சிகள் அமைய வேண்டும் என்பதைக் கலந்துரையாடி முடிவு செய்யலாம். கதையை நடித்தற்கு வேண்டிய மாந்தர்களைக் குறித்தபின் கதையைக் காட்சிகளாகப் பிரிக்கலாம். பின்னர் மாணுக்கர்கள் யாவருஞ் சேர்ந்து முதலாம் காட்சிக்குரிய உரையாட்டை எழுதவேண்டும். உரையாட்டைப் பயிலும்பொழுது வேண்டிய இடங்களில் நாடகமேடை நிகழ்ச்சிக் குறிப்புக்களையும் அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு முதலாவது காட்சியை எழுதிய பின் மற்றைய காட்சிகளை மாணுக்கர்கள் தனித்தனி எழுதி முடிக்கலாம். இக்காட்சிகளுள்ளே சிறந்தவற்றை ஆசிரியர் தெரிந்தெடுத்து அவற்றை நடிக்குமாறு மாணுக்கர்களைக் கேட்கலாம். தாங்கள் எழுதிய நாடகத்தை நடிப்பதற்கு மாணுக்கர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவர்களாயிருப்பர் என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை.

நடிக்கத் தொடங்கும்பொழுது மேடை அலங்காரங்கள், கதைமாந்தர்களுக்கு வேண்டிய உடைகள் முதலியவற்றைப் பட்டோலைப் படுத்திக் கொள்ளல்வேண்டும். செலவின்றியுஞ் சிரமமில்லாமலும் காட்சிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களையும் உடைகளையும் தேடல்வேண்டும். நடிப்பில் எல்லா மாணுக்கர்களையும் பங்குபற்றச் செய்தல் நன்று.

இவ்வாறு மாணுக்கர்கள் தமக்குத் தெரிந்த கதையை நாடகமாக நடித்தபின் அவர்கள் தாமா கவே ஒரு கதையைப் படைத்து நாடகத்தை எழுதி நடிக்கலாம். நாடகங்கள் பெரும்பாலும் நடிப்பதற்காகவே எழுதப்படுகின்றன என்பதையும் அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது அவற்றை நாடகமேடையில் நடிப்பதாகக் கற்பனை செய்தல் வேண்டும் என்பதையும் மாணுக்கர்கள் உணர்ந்து விட்டால், சிறந்த நூல்களைச் சுவைக்கும் ஆற்றலை அவர்கள் இலகுவில் பெற்றுவிடுவார்கள்.

இனி ஒரு நாடக நூலைக் கற்பிக்கும் முறைகளை ஆராய்வோம். ஆசிரியருடைய சுவையுணர்ச்சிகளும், மாணுக்கர்கள் சிறு நாடக நூல்களை எழுதுவதிலே பெற்ற அனுபவத்துக்கும் ஏற்க முறைகள் அமையலாம். சில ஆசிரியர்கள் நாடக நூலை வாசிக்கத் தொடங்குமுன் நாடகத்தின் கதையை முன்னுரையாகக் கூறவிரும்புவர். கதையைச் சொல்லும் பொழுது நடிப்புடன் சுருக்கமாகச் சொல்லல் வேண்டும். வேறு சில ஆசிரியர்கள் மாணுக்கர்களைக் கதைமாந்தர்களாக நியமித்துப் பகுதி பகுதியாக வாசிக்கச் செய்கின்றனர். மாணுக்கர்கள் முன்னரே நன்கு வாசித்துப் பயின்றிருக்காவிடின் வகுப்பிற் பொருத்தமான அபிநயங்களுடன் வாசித்தற்குப் பெரிதும் இடர்ப்படுவர். நாடக நூலை நன்கு படித்துச் சுவைத்த ஆசிரியர்கள் வாசித்துக் காட்டுதலே சிறந்தமுறையாகும்.¹ ஆசிரியர் வாசிக்கும்

1. The Approach to English Literature - p. 85

பொழுது மாணுக்கர்கள் தங்கள் நூல்களைப் பார்த்துக்கொண்டு பின் தொடரலாம். இடையிடையே நிறுத்தி விளங்காத விடயங்களை விளங்கப்படுத்தாமல், தொடர்பாக வாசித்தலின்றியமையாதது. நாடகம் முழுவதையும் வாசித்து முடித்தபின் மாணுக்கர்கள் நாடகத்தின் கதையையும், கதைமாந்தர்களின் தொடர்பையும் இயல்புகளையும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாகக் கதையின் உருவத்தையும் கதைமாந்தரையும் பற்றிக் கலந்துரையாடலாம். பின்னர் நாடகத்தை நடித்தல் நன்று. முழுவதையும் நடிக்க முடியாமலிருந்தால் முதன்மையான காட்சிகளையாகுதல் நடிக்கச் செய்தல் வேண்டும். நாடகம் மக்களுக்கு இன்பத்தை ஊட்டுகிறதென்பதை அதை நடிப்பதன் மூலமே மாணுக்கர்கள் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

கதையின் உருவத்தைப்பற்றிக் கலந்துரையாடும் பொழுது கதையின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு முதலியன ஆராயப்படலாம். முன்னர்க்குறிப்பிட்ட முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் முதலியவற்றின் தொடர்பையும் புலப்படுத்தலாம். கிளைக்கதைகளையும் பிரித்தறிதல் நன்று.

கதை மாந்தர்களைப்பற்றிக் கலந்துரையாடும் பொழுது தலைமைக் கதைமாந்தர்களையும் கதை நிகழ்ச்சிக்குப் பெரிதுந் தேவைப்படாத கதைமாந்தர்களையும் பிரித்தறியலாம். பிரதான

கதைமாந்தர்களின் இயல்புகள், அந்த இயல்புகளை அறிதற்குரிய ஏதுக்கள் முதலியனவும் அறியப்படவேண்டியனவாகும். கலந்துரையாடலிற் பெரும்பாலும் மாணாக்கரே ஈடுபடல்வேண்டும். மாணாக்கர்கள் நாடகநூலைச் சுவைப்பதற்கும், அவர்கள் கதைமாந்தர்களை உயிருள்ளவர்களாக உணர்வதற்கும் கலந்துரையாடல் உதவி செய்யத்தக்கது. கடைசியாக ஆசிரியரின் படைப்புத்திறன், உரைத்திறன், அவர் தம்முடைய நாடகவாயிலாகப் புலப்படுத்த விரும்பிய கருத்துக்கள் முதலியன ஆராய்தற்குரியன.

இலக்கியத் திறனாய்வு

இலக்கிய ஆசிரியர்கள் ஓரளவுக்குத் திறனாய்வினும் பயிற்சியுடையவர்களாயிருத்தல் நன்று என்பது முன்னர்ப் புலப்படுத்தப்பட்டது. ஒரு மொழியின் இலக்கியம் நன்முறையில் வளர்ச்சி அடைதற்கும், மக்களிடையே உயர்ந்த இலக்கியச் சுவையுணர்வு கால்கொள்ளுதற்கும், சிறந்த இலக்கிய நூல்களை மக்கள் அறிந்து போற்றிப் பயனடைதற்கும் இலக்கியத் திறனாய்வு பெரிதும் உதவுகின்றது. எனவே, இலக்கியத் திறனாய்வினைப்பற்றி இப்பகுதியிற் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

மாங்காயின் படத்தை வரையுமாறு ஆசிரியர் மாணுக்கர்களுக்குக் கூறுகிறார். எல்லோரும்

வரைகிறார்கள். ஆசிரியர் “இவை சிறந்தன, இவை மட்டமானவை, இவை தரத்தில் குறைந்தவை” என அவற்றின் திறத்துக் கேற்பப் பிரித்துக் காட்டுகிறார்; மாணுக்கர்களின் படங்களின் திறத்தை ஆராய்ந்து கூறுகிறார். ஆசிரியரேயன்றி மாணுக்கர்களும் தாங்கள் வரைந்த படங்களை அவற்றின் திறத்துக்கேற்ப வகுக்கலாம். சிறப்பாக வரைய முடியாத மாணுக்கர்களுக்கும் சிறப்பான படங்களைச் சுட்டிக்காட்டத் தக்க ஆற்றல் உண்டு. மாங்காயை மாணுக்கர்கள் யாவரும் நன்கு அறிவர். ஆகையினால் அவர்களுக்கு மாங்காய்ப்படங்களிலே சிறந்தனவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் இலகுவாயிருக்கிறது.

கடற்றேங்காயைப் பார்த்து மாணுக்கர்கள் சிலர் படங்களை வரைந்தால் அத்தேங்காயைப் பார்க்காத மாணுக்கர்கள் அப்படங்களின் தரத்தை மதிப்பிட முடியாதவர்களாயிருப்பர். கடற்றேங்காயைக் காணாதவரெனின் அவர்களுடைய ஆசிரியருங்கூட அப்படங்களின் திறத்தை மதிப்பிடத் தகுதியற்றவராயிருப்பார்.

இந்த உதாரணங்களாலே திறனாய்வுபற்றிச் சில உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்றின் திறத்தை மதிப்பிட வேண்டுமெனின் அதனைப் பற்றி அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும், அறியாததொன்றைப் பற்றி மதிப்பிடுதல் சாலாது என்பதும், ஒன்றைச் சிறப்பாகப் படைக்கமுடியாதெனினும் பிறர் படைப்பைச்

சிறந்ததோ அன்றோ என மதிப்பிடலாம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பொதுவாகத் திறனாய்வு மக்கள் வாழ்வின் துறையனைத்திலும் காணப்படுகிறது. ஒன்றிலும் மற்றையது சிறந்ததென்று கொள்ளும்பொழுது திறனாய்வு நிகழ்கிறது. எனவே மக்கள் எப்பொழுது ஒப்பிட்டுச் சிறப்புக்காண முயன்றார்களோ அப்பொழுதே திறனாய்வு கால்கொள்ளத் தொடங்கிற்று என்றுங் கூறலாம். இலக்கியத் துறையிலும் ஒரு பாட்டிலும் மற்றைய பாட்டுச் சிறந்ததென்று கருதியபொழுதும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களையோ, பாட்டுக்களையோ ஒப்பிட்டுச் சிறப்புக்காண எண்ணியபொழுதும் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு வழிவகுக்கப்பட்டது எனலாம்.

இவ்வாறு தோன்றிய இலக்கியத் திறனாய்வு மேனாடுகளில் மிக வளர்ந்து ஒரு தனித்துறையாகக் காட்சியளிக்கின்றது. அங்கே பல திறனாய்வு இலக்கியநூல்களும் இலக்கணநூல்களும் தோன்றியுள்ளன. தமிழகத்திலே இலக்கியத் திறனாய்வு புதியமுறையில் வளர்ச்சியடையாவிடினும், திறனாய்வு முயற்சிகள் பல நடைபெற்றிருக்கின்றன. இலக்கியத் திறனாய்வுக்குரிய பல அடிப்படைக் குறிப்புகள் தமிழ் நூல்களிலே காணப்படுகின்றன.

மேனாடுகளிலும் இலக்கியத் திறனாய்வுக்கொள்கைகளும் விதிகளும் படிப்படியாகவே விளக்க

முற்றன. தொடக்கத்தில் இலக்கிய நூல்களில் ஒத்ததன்மையுடையனவற்றின் சிறப்பியல்புகளையும், அவற்றை ஆக்கும் முறைகளையும் ஒப்பிடுதலே திறனாய்வாகவிருந்தது என்பர்¹. தமிழகத்திலும் இம்முயற்சிகள் நன்கு நடைபெற்றிருக்கின்றன.

பழங்காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் இலக்கிய முதலிடைகடைச் சங்கங்களைப்பற்றிய வரலாறுகள் அவற்றை இலக்கியத் திறனாய்வுச் சங்கங்களாகக் கொள்ளுதற்கு வாய்ப்பளிக்கின்றன. இறையனார்பாடிய “கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி” எனும் பாட்டுக்கு நக்கீரர் குற்றங் கூறியதாக வழங்குங் கதை இலக்கியத்திறனாய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

இறையனார் களவியலுக்கு வகுத்த உரைகளுள்ளே நக்கீரர் உரையினையே சிறந்ததென உருத்திரசன்மன் குறிப்பிட்டமை உரைநடை இலக்கியத் திறனாய்வு கால்கொண்டமையைக் காட்டுகிறது.

இடைக்காலத்தில் நடைபெற்ற அரங்கேற்ற விழாக்களும், நூல்களுக்கு வழங்கப்பட்ட

---

1. “The history of criticism has been very largely the history of attempts to formulate rules for criticism, chiefly by comparing the merits of several similar works of literature, and the means used to produce them”. — Principles of Literary Criticism —L. Abercrombie, p. 14.

சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்களும் திறனாய்விலே தமிழ்ப் புலவர்களுக்குரிய ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றன.

நூல்களை முழுதாக நிறுத்துப்பார்த்தும் உரைத்துப்பார்த்தும் அவற்றின் திறத்தைப் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளர்.

தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிபும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் — கோவை
திருவாசகமும் திருமுலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்றே உணர்.

எனும் வெண்பாவில் திருக்குறள், உபநிடதம் தேவாரங்கள், திருக்கோவை, திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய நூல்களின் திறத்தை ஒளவையார் ஒப்பிட்டுரைக்கிறார்.

வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந் தொல்காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகன் செய்தவுரை — ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறும்
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்.

எனும் இப்பா தமிழிலுள்ள சிறந்த ஆறு நூல்களை ஆராய்ந்து நிரைப்படுத்திக்காட்டுகிறது.

திருத்தகு மாமுனிசின் தாமணி கம்பன்
விருத்தக் கவிவளமும் வேண்டேம்—திருக்குறளோ
கொங்குவேண் மாக்கதையோ கொள்ளேம் நனியார்வேம்
பொங்குகலி யின்பப் பொருள்.

எனும் வெண்பாவில் கலித்தொகை தனித்துயர்த்திப் போற்றப்படுகிறது. சிந்தாமணி, இரா

மாயணம், திருக்குறள், பெருங்கதை முதலியனவும் போற்றும்ற் போற்றப்படுகின்றன.

வெண்பா, விருத்தம் போன்ற செய்யுள்களையும், பரணி, உலா போன்ற பிரபந்தங்களையும் பாடுவதிலே ஒப்புயர்வற்ற சிறப்புவாய்ந்த புலவர்களைப் பின்வருஞ் செய்யுள் கூறுகிறது:

வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் செயங்கொண்டான்
 விருத்த மென்னும்
 ஒண்பாவிற் குயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக்க
 கொட்டக் கூத்தன்
 கண்பாய கலம்புத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக்
 காள மேகம்
 பண்பாக வுயர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர்
 பகரொ னாதே.

பின்வரும் வெண்பாக்களிரண்டும் புலவர்கள் சிலருடைய பாடல்களின் இயல்பையும், சில புலவர்களின் குணவியல்பையும் ஆய்ந்து உரைக்கின்றன.

வாக்கிற் கருணகிரி வாதவூ ரார்களினில்
 தாக்கிற் றிருஞான சம்பந்தர்—நோக்கிற்கு
 நக்கீர தேவர் நயத்துக்குச் சந்தரணர்
 சொற்குறுதிக் கப்பரெனச் சொல்.

காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
 ஆசுக்குக் காளமுகி லாவானே—தேசபெறும்
 ஊழுக்குக் கூத்த னுவக்கப் புகழேந்தி
 கூழுக்கிங் கௌவையெனக் கூறு.

கோவைப்பிரபந்தங்களுள்ளே முதலாவதும் முதன்மையானதும் திருக்கோவையாராகும். இத்

திருக்கோவையாரின் சிறப்பியல்புகளை ஆராய்ந்துணர்ந்த ஒரு புலவர்,

ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காழுகர் காமநன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்பரீன்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே,

என்று அதன் பன்முகத்திறனை விளக்கியுள்ளார்.

கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை பாடிய பாரதிபாடலும் பட்டிக்காட்டானும் எனும் பாடல் பாரதியார் பாடல்களின் திறனை ஆய்ந்துரைக்கிறது. திறனாய்வாளர்களிற் பெரும்பாலானோர் இலக்கியத்தைப் படைக்கும் புலவர்களாயிருப்பதில்லை. ஒரு புலவரின் பாடல்களை ஒருபுலவர் மதிப்பிட்டதற்குப் பாரதியும் பட்டிக்காட்டானும் எனும் பாடல் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய சிறந்த உரையாசிரியர்கள் யாவரும் திறனாய்வாளர்களேயாவர். திறனாய்வாளரின் கடமைகளை இரண்டாக வகுக்கலாம். நூலாசிரியரின் கருத்தை விளக்குவது ஒன்று. மற்றையது நூலின் தரத்தை மதிப்பிடுவது. தமிழ் நூல்களைப்பற்றிய அரங்கேற்றக் கதைகள் யாவும் நூல்களை உரைத்துப் பார்த்தும் நிறுத்துப்பார்த்தும் மதிப்பிட்ட செயலையே குறிக்கின்றன. இவ்வாறு மதிப்பிட்டுச் சிறந்தன எனக் கொண்ட நூல்களே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தன. எனவே நூல்களை மதிக்கும் பணியில் உரையா

சிரியர்கள் தங்கள் கருத்தைச் செலுத்தவில்லை. நூல்களின் கருத்தையும் உட்கிடையையும் நயத்தையும் பிறருக்கு எடுத்து விளக்குவதையே உரையாசிரியர்கள் தம் பணியாகக் கொண்டனர். இப்பணியிலே அவர்கள் வெற்றி பெற்றனர் என்றுங்கூறலாம். நயப்புமுறை, பகுப்பு முறை, விதிமுறை முதலிய திறனாய்வுமுறைகளை எல்லாம் அவர்கள் தழுவிருக்கிறார்கள். இக்காலத் திறனாய்வாளர் பலர் தமிழிலக்கியப் பரப்பிலுள்ள நூல்கள் பலவற்றிலே போதிய பயிற்சியில்லாதவர்களாயிருக்கின்றனர். இந்தக் குறை பழைய உரையாசிரியர்களிடம் இல்லை. அவர்கள் தம்காலத்துக்கு முன் தோன்றிய நூல்கள் யாவற்றையும் பயின்றிருந்தனர்; தமிழ் நூல்களை மட்டுமன்றி வடமொழி நூல்களையுங் கற்றிருந்தனர்.

பழைய உரையாசிரியர்கள் யாவரையும் சிறந்த திறனாய்வாளர் எனக்கூறுவதால் இலக்கியத்திறனாய்வு தமிழ் நாட்டிலே முழுவளர்ச்சியடைந்துள்ளதென்று எவரும் கருதல் கூடாது. மேனாடுகளிலும் அண்மைக்காலத்திலேதான் இலக்கியத்திறனாய்வு சிறந்து வளர்ந்தது. அங்கே அண்மைக்காலத்தில் உண்டான வளர்ச்சி நம் நாட்டிலே உண்டாகவில்லை. இதற்கு நம் முன்னைய அடிமை வாழ்வே காரணமாகும்.

மேனாடுகளிலே இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையின் முன்னோடிகளாகச் சோக்கிறத்தீசு, பிளாற்றே முதலானோர் விளங்கினாலும் அங்கு இலக்கியத்திறனாய்வுக்குப் பெரிதும் வித்திட்டவர்

அரித்தோத்தில் என்பவரே.¹ நம் நாட்டிலே வித்திட்டவர் தொல்காப்பியர். அரித்தோத்தில் கி. மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். தொல்காப்பியர் அவருக்குமுன் வாழ்ந்தவர். அரித்தோத்தில் குறிப்பிட்ட கருத்துக்களிலும் பார்க்கப் பல துறைகளிலே விஞ்சிய கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

நூல்களின் வகைகள், அமைப்பு முறைகள், நுதலியபொருள்கள், மரபுகள், மெய்ப்பாடுகள், நூல்களுக்குரிய பத்தழகுகள், பத்துக்குற்றங்கள் வனப்பியல், வண்ணவகைகள் முதலியனவற்றைத் தொல்காப்பியர் விரித்து விளக்கியிருப்பது போல அவருடைய காலத்திலோ அவருக்கு முன்னரோ உலகில் வாழ்ந்த எப்புவரும் இவற்றை விளக்கவில்லை என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. அரித்தோத்திலேயோ, அவரின் பின்னர் வாழ்ந்த கோறேசுவையோ² தாந்தேயையோ² மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர் மட்டுமன்றி நம் நாட்டுத் திறனாய்வாளர் பலரும் அறிவர். ஆனால், தொல்காப்பியரைப் பற்றி நம் நாட்டிலே பலரும் மேனாட்டிலே ஒருவரும் அறியார். தமிழ்மொழி உலக அரங்கில் இடம்பெற்றால்

1. "Literary Criticism and analysis of style begin with Aristotle" p, vi. Aristotle's Poetics and Rhetoric (Everyman's Library 1953).
Principles of Literary Criticism—J. A. Richards p. 5.

2. Horace, 2. Dante,

அரித்தோத்திலைக் கொண்டாடும் இலக்கியத்
 திறனாய்வாளர் தொல்காப்பியரை வியந்து
 போற்றுங் காலம் விரைவில்வரும்.

இலக்கியத் திறனாய்வினைப்பற்றிய கருத்துக்
 களை எடுத்தியம்பிய முதனூலாகத் தொல்காப்
 பியம் விளங்குவது போல் இலக்கியத்திறனாய்
 வினை மிக ஊக்கியதொரு நூலாகத் திருக்குறள்
 இலங்குகிறது. திருக்குறள் தோன்றிய காலந்
 தொட்டு இன்றுவரை அதன் திறனை ஆராய்வதி
 லும் போற்றுவதிலும் மக்கள் ஈடுபட்டுளர். உலக
 இலக்கிய நூல்களுள்ளே திருக்குறள் பலதுறை
 களிலே ஒப்புயர் வற்றது. தமிழ் நூல்களுள்ளே
 அஃது அன்று தொடக்கம் இன்றுவரையும் முதலி
 டம் பெற்றுவிளங்குகிறது. தமிழ்மொழி மாறு
 பாடடைந்து பிறழாமலிருக்கும் வரையும் திருக்
 குறளே தமிழ் நூல்களிற் சிறந்ததாகவிளங்கும்.

இலக்கியத்திறனாய்வுக்கு ஏற்றதொரு வினை
 நிலனாக விளங்குந் திருக்குறள் இலக்கியத் திற
 னாய்வின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் பற்றிய
 சில கருத்துக்களையுங் கொண்டுள்ளது.

நவில்தொறும் நானயம் போலும் பயில்தொறும்
 பண்புடை யாளர் தொடர்பு,

எனுங் குறளில் வள்ளுவர் நானயத்தைப்பற்றிக்
 குறிப்பிடுகிறார்; இலக்கியத்துக்கு ஒப்பற்ற இலக்
 கணம் வகுக்கிறார்; படிக்கப் படிக்கப் புதுப் புது
 இன்பத்தை நல்குவதே சிறந்த இலக்கியம் என்று
 இலக்கிய நூல்களை உரைத்துப்பார்க்க ஒர் உரை

கல்லைத் தருகின்றார். பண்புடையாளர் தொடர்பு இன்பத்தை நல்குவது மட்டுமன்றி வாழ்வையும் வளமுறுத்தும். அதுபோல நல்லநூல் இன்பத்தை நல்குவதோடு அமையாது வாழ்வையுஞ் செம்மைப்படுத்தும் என்ற கருத்தையும் இக்குறளிற் பொதிந்துள்ளார் வள்ளுவர்.

‘கலை கலைக்காவே’ எனவும் ‘கலை வாழ்க்கைக்காகவே’ எனவும் மேனாடுகளில் சென்ற நூற்றுண்டிலே ஒருகொள்கைப் போர் தொடங்கிற்று. கலை கலைக்காகவே எனப்போரிட்டோர் கலை இன்பத்தை மட்டும் நல்க வேண்டும் என்றனர். கலை வாழ்க்கைக்காகவே எனப்போரிட்டோர் கலை வாழ்வுக்குப் பயனளிக்க வேண்டும் என்றனர். இவ்விரண்டையுமே கலையின் பயனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இன்பவுணர்ச்சியையும் வாழ்விற் செம்மையையும் கலை அளிக்க வேண்டுமென்பதை இத்திருக்குறள் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. “அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே” என்பதில் நம் முன்னோர் இவ்விரண்டினையும் அடக்கியுள்ளார்.

இலக்கியச் சுவையுணர்ச்சி மக்கள் மக்களாக வாழுதற்கு இன்றியமையாத தென்பதைத் திருவள்ளுவர் அழுத்தந் திருத்தமாய் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினு மென்

என்பதவர் கூற்று. சொற்களின் கருத்தழுத்தத்தை நன்கு அறிந்து போற்றியவர் வள்ளுவர்.

சொல்லாற்றலை மக்களுக்கு நன்கு விளக்கிய பெருமை அவருக்கேயுரியது. மொழியிலுள்ள சொற்கள் பலவற்றின் கருத்தைப் பொதுவாக அறிந்தவர்கள் யாவருஞ் சிறந்த புலவர்களாகுதல் முடியாது. சொற்களின் கருத்தழுத்தத்தை அறிந்து பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமான சொல்லை ஆளுபவனே மெய்ப்புலவனாவான். இத்தகைய புலவர்கள் படைத்த இலக்கியத்தில் எந்த ஒரு சொல்லைத்தானும் மாற்றியமைத்தல் முடியாது. அவர்கள் ஆண்ட சொற்களின் இடத்தில் அவற்றை வெல்லத்தக்க சொற்களைவைத்துக் காட்டல் ஒண்ணுது.

சொல்லமைப்பின் திறனே சிறந்த நடையின்¹ உயிர்நிலை. இலக்கியத் திறனாய்வின் அடிப்படைகளில் இந்த நடையும்² ஒன்றாகும். இந்த நடையினியல்பைத்³ திருவள்ளுவர் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே,

1. "Literary Criticism is a study of words, the effect of words on the reader, and the way in which the writer puts words together"

Critique of Poetry — Michel Roberts.

2. Style.

3. பூவரு மழலையன்னம் புனைமடப் பிடியென் றின்ன தேவரு மருளத்தக்க செலவின வெனவுந் தேறேன் பாவருங்கிழமைத்தொன்மைப்பருணிதர் தொடுத்தபத்தி நாவருங் கிளவிச் செவ்வி நடையள் நல்லோய்.

எனக் கம்பரும் இந்நடையினைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை
வெல்லுஞ் சொலின்மை யறிந்து,

என உரைத்துளர்.

திருக்குறளின் திறனை ஆராய்ந்து புலப்படுத்தற்கு இடைக்காலத்திற் பத்து உரையாசிரியர்கள் முனைந்துளர். இவர்களுக்குள்ளே பரிமேலழகர் யாவராலும் போற்றப்படுகிறார். இவருடைய ஆய்வுரை தமிழுக்கு அணி செய்யுந் தன்மையது.

வேறெந்தத் தமிழ் நூலும் இவ்வளவு தொகையான உரையாசிரியர்களைக் கவரவில்லை என்பதை நாம் மறத்தல் கூடாது. திருக்குறளுக்கு அடுக்கப் பல உரையாசிரியர்களின் ஆய்வுக்கு இடமளித்த நூல் தொல்காப்பியம் என்பதுங் குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னர்க் குறிப்பிட்டவர்களை விட இன்றுவரையும் திருக்குறளுக்கு உரைகாண்பதற்கு முயன்றவர் பலர். வருங்காலத்திலும் பலர் திருக்குறளுக்குப் புத்துரை காண்பதற்கு முயல்வார்கள்.

உரையாசிரியர்கள் பலரையன்றிப் புலவர்கள் பலரையும் ஆராய்ச்சியிலே ஈடுபடச் செய்து பல நூல்களைப் பிறப்பித்துளது திருக்குறள். இத்துறையிலே திருக்குறளைப் போலப்புலவர்களைத் தூண்டியநூல் இத்த உலகத்தில் வேறென்றுமில்லை. திருக்குறள் கூறும் பொருள்களை விரித்து மக்களுக்கு விளக்குதற்குப் பல புலவர்கள் முற்பட்டனர். சிறந்த திருக்குறள்களை எடுத்து ஈற்றில் அமைத்து முதலிரு அடிகளிலும் அக்குறள்

களின் கருத்தை ஆராய்ந்து விளக்கும் முறையில் தோன்றிய நூல்கள் பலவுள்.¹

ஆங்கில மொழியிலே செகப்பிரியரைப் பற்றியும் அவருடைய நாடகங்களைப் பற்றியும் மிகக் கூடிய நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ள என்பர். தமிழிலே திருக்குறளைப் பற்றியே மிகத் தொகையான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன; திங்கள் தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எடுக்க எடுக்கக் குறையாத சுரங்கமாகிய இதனைப் பற்றித் தமிழ் வாழும்வரை ஆய்வு நூல்கள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை.

திறனாய்வு நூல்கள் பல தமிழிலே இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. இடைக்காலத்திலே தோன்றிய திறனாய்வு நூல் என்று கூறத்தக்க பெருமைக்குரியது திருவள்ளுவ மாலையாகும். தமிழ்மக்களுக்குத் திருக்குறளிலிருந்த அளவில்லாத ஈடுபாடே இது தோன்றுதற்குக் காரணமாயிருந்தது. ஐம்பத்தைந்து வெண்பாக்களால் ஆக்கப்

1. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, இரங்கேசுவெண்பா, சிவ சிவ வெண்பா, முருகேசர் முதுநெறிவெண்பா, வடமலை வெண்பா, திருமலை வெண்பா, திருத்தொண்டர் வெண்பா என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவை 1331 செய்யுள்களை உடையன. திருப்புல்லாணி மாலை எனும் நூலும் இம்முறையிலேயே ஆக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு திருக்குறளையும் ஒவ்வொரு விருத்தத்தில் அமைத்துப் பாடப்பட்ட 1330 செய்யுள்களைக் கொண்டவொரு பழைய நூலுமுண்டென்பர். அண்மையில் சகவீரபாண்டியன் என்பார் ஒவ்வொரு குறளையும் ஒவ்வொரு வெண்பாவில் அமைத்து 1330 வெண்பாக்கள் பாடியுள்ளார். திருக்குறட்குமரேசுவெண்பா எனும் இந்நூல் உரையுடன் வெளிவந்துள்ளது.

பட்ட இந்நூல் இக்காலத்துத் திறனாய்வுக் கொள்கைகள், விதிகள் முதலியவற்றின் சாயலை நன்கு கொண்டுள்ளது; திருக்குறளை ஆராய்ந்து விளக்கி மதிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

திருவள்ளுவமலைப் பாடல்களை ஆராயும் எவரும் அப்பாடல்கள் திருக்குறளின் திறப்பாடுகளில் ஒன்றினையேனும் விட்டுவிடாமல் எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பதை நன்கு உணரலாம். இப்பாடல்கள் தோன்றியபின் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்கள் திருக்குறளை ஆய்ந்து உரைத்த கருத்துக்களின் வித்துக்கள் மட்டுமன்றிப் பிறநாட்டுப் பேரறிஞர்களான அல்பேட்டுச்சுவைச்சர், அலெக்குசாந்தர் பியோகாசுக்கி, போப், சால்சுடிகவர், கால்டுவெல், ஏரியல், பாசிவல், இலாசரசு முதலானோர் திருக்குறளைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களின் சாயல்களும் அப்பாடல்களிலுள்ள.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலே நிகழ்ந்த திறனாய்வு முயற்சிகளாற் சில பாடல்களும், நூல்களும் தோன்றியுள்ளவெனினும் மேனாடுகளிற்போலத் திறனாய்வு முறைகள் உருவாக்கப்படவில்லை.

இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையில் நுழைந்த மேனாட்டறிஞர்கள் திறனாய்வு முறைகள் சிலவற்றை வகுத்துள்ளர். இவையாவற்றையும் நிறைவுடையன என்று கொள்ளல் சாலாது. இவற்றின் குறைகளை இறிச்சாட்டு எனும் அறிஞர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளர்.¹ யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க

1. Principles of Literary Criticism—J. A. Richards p. 6.

முறைகள் இன்னும் முற்றமுழுதாக உருவாகவில்லை எனலாம். எனினும், இதுவரை உருவாக் கப்பட்ட முறைகளை அறிவதால், திறனாய்வின் சிறப்பியல்புகளை நன்கு விளங்குதற்கு வாய்ப்புண்டாகும்.

திறனாய்வு முறைகளுள்ளே பழைய முறை விதிமுறை¹ எனப்படும். இம்முறை இலக்கியத்தைப் பற்றி நியம விதிகளை வகுத்தமைத்து அவற்றுக்கேற்ப இலக்கிய நூல்களை ஆராய்வதாகும். இலக்கண நூல்கள் கூறும் இலக்கிய அமைப்புமுறைகள் முதலியன இம்முறையைத் தழுவி யுள்ளன. மாற்றமடையும் சமுதாய வாழ்வோடு இயைந்து வளரும் இலக்கியத்தைக் குறித்த சில விதிகளைக் கொண்டு முற்ற முழுதாக அளவிடல் முடியாது. எனினும், இம்முறைக்கு இலக்கியத் திறனாய்வில் ஒரிடமுண்டெனவும், இதனற் பயனுண்டெனவும் கட்சன் என்பார் பகர்கிறார்.²

இவ் விதிமுறைக்கு மாறுபட்ட முறை கண்டுணர்முறையாகும்.³ இது நியம விதிகளை ஏற்பதில்லை; அத்தகைய விதிகளுக்குத் திறனாய்வில் இடமில்லை என்று உரைக்கிறது. ஒவ்வொரு நூலும் ஒவ்வொரு தன்மையான இயல்புடையதாகையால், ஒரு நூலை ஆராய்ந்து அதிலுள்ள விதிகளைக்

1. Judicial Criticism.

2. "Judicial criticism (with all its past errors) will have a place to fill and duty to perform." —An Introduction to the Study of Literature - Hudson, p.281

3. Inductive Criticism.

கண்டுணர்ந்து அவற்றுக் கேற்ப அந்நூலை மதிப்பிடல் வேண்டும் என்கிறது இம்முறை. சிலப்பதிகாரத்தை மதிப்பிடும் விதிகளைக் கொண்டு கம்பராமாயணத்தை மதிப்பிடல் பொருத்தமற்றது என்பதே இதன் கொள்கையாகும்.

ஒருநூலின் சிறப்பியல்புகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுவது பாராட்டு முறை¹ எனப்படும். நூலிலுள்ள குறைகளை இஃது எடுத்துக்காட்டுவதில்லை.

பகுப்புமுறை² விதிமுறையினைச் சேர்ந்தது. இம்முறை நூற்பகுதிகளையும் அவற்றின் இயல்பையும் ஆராய்வதாகும்.

இவற்றைவிட வரலாற்று முறையில் ஆராய்தலும், ஆசிரியரின் வாழ்க்கையினைத் தழுவி ஆராய்தலும் உண்டு. நூல்களை இலக்கியப் பரப்பில் வைத்து முன்பின் தொடர்பு காட்டிச் சூழ்நிலையோடு சேர்த்து ஆராய்வது வரலாற்று முறை³ ஆய்வாகும். பொருள்களைத் தரம்பிரிக்காது அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளவும் விளக்கவும் இது முயல்வதால், பழைய முறைகளிலும் இது சிறந்ததென எட்மந்து செறர்⁴ எனும் பிராஞ்சிய அறிஞர் கூறுகிறார்.

இலக்கிய ஆசிரியரின் வரலாற்றைத் துணைகொண்டு அவருடைய படைப்பை ஆராய்வதே வாழ்க்கைசார் முறையாகும்⁵ ஆசிரியர் வாழ்ந்த

-
1. Appreciative Criticism   2. Analytic Criticism
 3. Historical Criticism   4. Edmond Scherer
 5. Biographical Criticism

காலம், அக்காலச் சூழ்நிலை முதலியவற்றை அறிதல் ஓரளவுக்குப் பயனுடையதாகவிருக்குமெனினும் ஆசிரியருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாக அறிவதாற் பெரும்பயன் பெறல் முடியாது. ஆசிரியரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறியாமலே சிறந்த இலக்கிய நூல்களைச் சுவைக்கலாம்; ஆராயலாம். திருவள்ளுவரின் வாழ்க்கையினைப் பற்றிப் பல கட்டுக்கதைகளேயுள. அவருடைய வாழ்க்கையின் உண்மைவரலாறு இன்று ஒருவருக்குத் தெரியாது. எனினும், அவர் தந்த தமிழ்மறையை மக்கள் நாடோறும் நன்கு நுகர்கிறார்கள்; விரிவாக ஆராய்கிறார்கள். நூலாசிரியரின் வரலாற்றை அறியாதிருத்தல் நன்மையானதே எனத் தக்கர் என்பார் கூறியுள்ளார்¹.

இந்தத் திறனாய்வு முறைகளை அறிவதால் மட்டும் ஒருவர் திறனாய்வளராகி விடல் முடியாது. இம்முறைகளின் நுண்பொருளை மறந்து இவற்றைப் பயன்படுத்துவதால் பிழையான மதிப்பீடே பெரும்பாலும் பெறப்படுவதுண்டு.² திறனாய்வு விதிகளும் முறைகளும் பிறவும் சீரிய நுண்ணிய உணர்த்தற்றிறனைப் பெறுவதற்குரிய வழிகளாகும்.

1. "We do not know who Homer was, or when he lived or whether he was a model man and citizen. But that ignorance is rather a blessing than otherwise." The Judgement and Appreciation of Literature - T. G. Tucker p. 26

2. Practical Criticism- I. A Richards. p. 12.

தொடக்கத்தில் இலக்கியத் திறனாய்வின் நோக்கம் முறையான மதிப்பீடாகவே கொள்ளப்பட்டது. சாமுவேல் யோன்சன் எனும் பேரறிஞர் தமது அகராதியில், அரித்தோத்தில் இந்நோக்கத்துடனேயே திறனாய்வினுக்கு வித்திட்டார் எனக் கூறுகிறார்¹. திறனாய்வாளரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்தும் யோன்சன் அவர்கள், 'இலக்கியத்தை மதிப்பிடும் ஆற்றல் மிக்கவரும், இலக்கியத்தின் குறைநிறைகளைப் பிரித்துணரத் தக்கவருமே இலக்கியத் திறனாய்வாளர்' என்றுரைத்துள்ளார். தமிழ்நாட்டிலும் இக்கருத்தே முதலிலிருந்த தென்பதைத் தமிழ்ச் சங்கங்களைப் பற்றிய வரலாறுகளும் நூலரங்கேற்றங்களைப் பற்றிய கதைகளும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

இப்பொழுது திறனாய்வின் நோக்கம் ஒரு நூலின் கருத்தை உணர்த்தலும், அந்நூலினை மதிப்பிடலும் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விரண்டிலும் நூலின் கருத்தைப் பிறருக்கு எடுத்து உணர்த்துதலே சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.² பாட்டு ஓர் உணர்த்தும் வாயிலாகும். அஃது எதனை உணர்த்துகிறது; எப்படி உணர்த்துகிறது; அஃது உணர்த்துவதன் தகுதி எனுமி

1. "Criticism, as it was first instituted by Aristotle, was ment a standard of judging well".

2. "Criticism has two different functions-Interpretation and judgement. Now emphasis is laid on interpretation."-An Introduction to the Study of Literature. — Hudson, p. 267.

வற்றைத் திறனாய்வு அடக்கியுளது என இறிச்சாட்டு எனும் அறிஞர்கூறுகிறார்¹. உணர்த்தற்றிறனும் மதித்தற்றிறனுமே ஒருதிறனாய்வுக்கொள்கையைத்தாங்கும் இரு தூண்கள் எனவும் அவர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திறனாய்வென்பது வரலாற்றாராய்ச்சியுமன்று; புலமையுமன்று; மெய்யியலின் ஒருகிளையுமன்று. எனினும் அஃது இவற்றைப் பயன்படுத்துகிறது. இவற்றின் உதவியின்றி அஃது இயங்காது.

திறனாய்தற்றிறனும் படைப்புத் திறனும் வேறுபட்டன வெனினும் திறனாய்வும் ஒரு வகையான படைப்பேயாகும். இதுவும் வாழ்விலிருந்தே கருவினையும் உள்ளவெழுச்சியினையும் பெறுகிறது². படைப்புத்திறன் பெரும்பாலும் இயற்கையில் அமைகிறது. திறனாய்தற்றிறனுக்கு இயற்கையான ஆற்றலுடன் பரந்த பயிற்சியும் மிக இன்றியமையாதது. நம்மிடையேயுள்ள திறனாய்வாளர் சிலர் எண்ணுவது போலத் திறனாய்வுத்திறனை எல்லோரும் எளிதிற் பெறல் முடியாது. பரந்த கல்வியினாலும் பன்னாள் முயற்சியினாலுமே இலக்கியத்தை மதிப்பிடும் ஆற்றலைப் பெறல் முடியும்.

1. Practical Criticism — I. A. Richards. p. 4.

2. "True criticism also draws its matter and inspiration from life, in its own way it likewise is creative." An Introduction to the Study of Literature—Hudson p. 263

ஒருநூலைப்பற்றி ஆய்ந்துரைத்தற்கு எவருக்கும் உரிமையிருப்பதாலும், அவ்வாறு ஆய்ந்துரைப்பவரின் தகுதி நோக்காது வெளியிடுவதற்குப் பல பத்திரிகைகள் மலிந்து இருப்பதாலும் தமிழகத்திற் போலித்திறனாய்வாளர் பலர் தோன்றியுள்ளர். ஒரு நூலைப் பற்றிய முழு அறிவுமின்றி, அந்நூலை எழுதிய ஆசிரியர் பயின்ற நூல்களிற் போதிய பயிற்சியுமின்றி அந்நூலை மதிப்பிட முயல்பவர்களே போலித்திறனாய்வாளராவர்.

சங்க இலக்கியங்களிலே மூழ்கித் திளைத்த ஒருவர் எழுதிய நூல்களைச் சங்க இலக்கியங்களிலே சிறிதும் பயிற்சியில்லாத ஒருவர் - பழைய சங்க இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டியதில்லை என்ற போலிக்கருத்துக்கு அரண்செய்யும் ஒருவர் - மதிப்பிடுதல் பொருத்தமா? இத்தகைய பொருத்தமற்ற திறனாய்வு நம் தமிழகத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது. இதனாலே தான் நம்நாட்டில் இலக்கியத் திறனாய்வு நன்கு வளர்ச்சியடையாதிருக்கிறது. அன்றியும் பத்திரிகைகளிலே வானளாவப் புகழப்பட்ட பல நூல்கள் சில ஆண்டுகளில் மங்கி மறைந்து போய்விடுகின்றன.

ஒரு நூலினுள் நுழைந்து அதன் உயிர்நிலையைக் காண்டல், அதன் அழகு ஆற்றல் என்பவற்றின் இன்றியமையாத இயல்புகளைப் பிரித்துக்காட்டல், அந்நூல் கூறுபவற்றில் நிலையானவை இவை எனவும் நிலையற்றவை இவை எனவும் வேறுபடுத்திக் காட்டல், நூலின் கருத்தை

வகுத்துத் தொடர்புபடுத்தல், ஆசிரியரை ஊக்கிய கலைக் கொள்கைகளையும் அறக் கொள்கைகளையும் விளக்குதல், நூலில் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்ட வற்றை வெளிப்படையாக்குதல், நூலின் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றுக்குமுள்ள தொடர்பையும், அவற்றுக்கும் முழுநூலுக்கு முள்ள தொடர்பையும் புலப்படுத்தல் எனுமிவையே திறனாய்வாளர் ஒருவரின் கடமைகள் என்பர்.

திறனாய்வாளர் இலக்கியமரபினை நன்கு அறிந்தவராகவும், தாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட துறையில் ஏனையோரிலும் பார்க்க ஆழ்ந்தகன்ற அறிவுள்ளவராகவும், நுண்மானுழைபுலம் உடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், நடுவுநிலையினின்றுஞ் சிறிதும்பிறழாதிருக்கும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவராகவும், குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி ஒப்பநோக்கி உரைப்பவராயும் அவர் இருத்தல் இன்றியமையாதது. தமது விருப்பு வெறுப்புக்களினாலோ, கட்சிக் கருத்துக்களினாலோ, இனம், சமயம், வகுப்பு முதலியனவற்றின் சார்பாலுண்டாகும் கொள்கைகளினாலோ பாதிக்கப்படாதவராகவும் அவர் இருத்தல் வேண்டும். எவ்வித காய்வும் இன்றி இருப்பவரே இலட்சியத் திறனாய்வாளர் என ஒரறிஞர் உரைத்துள்ளார்.¹

ஒரு நூலை ஆய்வருக்கு உண்டாகும் இடர்ப்பாடுகள் பலவாகும். நூலாசிரியரின் உள்ளக்

1. "The ideal critic, no doubt, is without prejudice" - The Nature of Literary Criticism - Oliver Elton

கிடக்கை உணர்ச்சி முதலியவற்றினைப் போதிய வளவு உணராமை, கற்பனையினுற் பாதிக்கப்படல், தம் சொந்த அனுபவத்தால் பிறழ்ச்சி அடைதல், தம் உள்ளத்து இடங்கொண்ட உணர்ச்சிகள் கருத்துக்கள் என்பவற்றை நூலாசிரியருடையனவாகக் கொள்ளல், உணர்ச்சிவயப்படுதல், உள்ளடக்கல், கொள்கையீடுபாடு, திறனாய்வு பற்றி முன் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் முதலியனவற்றாலே பாதிக்கப்படல், நூலைப்பற்றிப் பிறர் கூறியவற்றால் நடுவுநிலைமை தவறல் எனுமிவை குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றால் திறனாய்வுத் துறையிற் சில பிறழ்வுகளும் உண்டாகின்றன. ஒரு காலத்தில் இகழப் பட்ட நூல் பின்னர் போற்றப்படுகிறது. ஒரறிஞர் போற்றிய நூலை வேறொருறிஞர் தூற்றுவதுமுண்டு. “யாத்திரிகர் முன்னேற்றம்”¹ எனும் ஆங்கில நூல் தொடக்கத்தில் இகழப் பட்டது; பின்னர் போற்றலுக்குரியதாயிற்று. மில்ரன் இயற்றிய “இழந்த சுவர்க்கம்” எனும்² நூலை வால்டோர் இகழ்ந்தார். ஆனால் மக்காலே அதனை மிகப் போற்றினார். தமிழிலக்கியப் பரப்பிலும் சிலர் போற்றும் நூல்களை வேறு சிலர் தூற்றுதலைக் காண்கிறோம். இதற்குச் சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

திறனாய்வாளர் தீர்ப்புக்கூறும் நடுவர்களாக ஆகாமல் பரிந்துரைக்கும் வழக்குரைஞர்களாகப்

1. Pilgrim's Progress
2. Paradise Lost

பணியாற்றல் வேண்டும். நூல்களிற் குறைகாணுதல் திறனாய்வாளரின் நோக்கமாயிருத்தல் கூடாது. தம்மிடத்துள்ள குறைகளை நூலாசிரியரிடத்துக் கண்டதாகப் பறையடிப்போரும், நூலாசிரியருடைய படைப்பில் எவ்வகையான அழகும் பொருத்தமும் பயனும் இல்லை என்று உரைப்பவர்களும் சிறந்த திறனாய்வாளர்களாகார்.¹ உண்மையான திறனாய்வாளர் ஒரு நூலிற் குறைகளைத் தேடாது சிறப்புக்களையே தேடல் வேண்டுமென அடிசன் எனும் அறிஞர் கூறியுள்ளார்.²

தம்மிற் பெரியாரிடத்து ஒருவர் வெறுப்புக் கொள்ளுதல் இயல்புக்கங்களில் ஒன்றாகும்.³ இந்த வெறுப்புச் சிறந்த நூல்களிலும் குறைகாணுமாறு பலரைத் தூண்டுவதை நாம் காண்கிறோம். எனவே, திறனாய்வாளர் தம்மையீர்க்கும் நூல்களையே ஆராய்தல் நன்று. தம்மைக் கவராத நூல்களைக் குறைகாணுதற்கு ஆராய்தல் பொருத்தமற்றது.

“நுண்ணறிவு மிக்க மக்களைத் தொடர்ந்து இன்புறுத்தும் ஆற்றலை அடிப்படையாகக் கொண்டே நூலாசிரியர்களைத் திறமைக்கேற்கவரிசைப்படுத்தல் கூடும். எனவே திறனாய்வாளர்

1. A Primer of Literary Criticism—
Hollingworth p. 97

2. Spectator no. 291

3. Principles of Literary Criticism.-I. A. Richards
p. 36

தீர்ப்புரைக்காது பரிந்துரைப்பவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். நூல்களைப் படிப்போரே நடுவர்களாவார்” என்பது ஓரறிஞர் கூற்றாகும்.¹

ஒரு நூலின்தரத்தை மதிப்பிடுதற்கு வேண்டிய பரந்தநோக்கத்தையும் தகுதியான அடிப்படையையும் பெறுதற்குப் பரந்த அறிவு இன்றியமையாதது. உள்ளத்தை நடுவு நிலைமையில் நிறுத்தும் ஒழுக்காறுள்ளவர்க்கே இப்பரந்த அறிவு பயன்படும். இவ்வெழுக்காற்றுக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்கவே ஒருவரின் திறனாய்வுத் தகுதி மதிப்பிடப்படும்.

திறனாய்வாளர் தமது மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களிற் பரந்த பயிற்சியுடையவராயிருப்பதோடமையாது பிறமொழியொன்றின் இலக்கியத்திலும் பயிற்சியுடையவராயிருத்தல் இன்றியமையாதது. இப்பிறமொழி அவருடைய தாய் மொழியிலும் மிகுந்த வேறுபாடுடையதொரு மொழியாயிருத்தல் நன்று.

பன்னாள் முயற்சியினாலேதான் மதிப்பிடும் ஆற்றலைப் பெறலாம் என்பதைத் திறனாய்வாளர்கள் மறத்தல் கூடாது.² எந்தக்கலையின் திறத்தையும் மதிப்பிடுதற்கு ஒருவர் பலநாள் பாடுபட்டுத்தம் சுவையுணர்ச்சியை செம்மைப்படுத்திக்

1. Literature and Psychology-F. L. Lucas p. 212

2. "The judgement of literature is the final outcome of much endeavour."- Principles of literary Criticism. I. A. Richards. p. 37

கொள்ளுதல் வேண்டும். தொழில்பயிலும் நிலையிலிருந்து படிப்படியாகப் பயிற்சி செய்தாலன்றிச் சுவையுணர்ச்சியினைச் செம்மைப்படுத்தல் முடியாது.

ஒரு கலைப்பொருளை நுகர்வோர்களுடைய தன்மைக் கேற்ப அவர்களுடைய சுவையுணர்வும் வேறுபடும். எனவே சுவையுணர்வில் ஒருமைத் தன்மை அமையாது. எனினும், சுவையுணர்வு சிறப்பும் இழிவும் உடையதாயிருத்தல் கூடும். பயிற்சிபெற்ற சுவையுணர்வுக்கும் பயிற்சிபெறாத சுவையுணர்வுக்கும் வேறுபாடுண்டு.

நாம் நுகரமுடியாதவொரு இலக்கியத்திலும் பெரும் பண்புகள் இருப்பதை அறிதல் சாலும். சிறந்த கலைப்பொருளை இலகுவில் நுகர முடியாது என முன்னருங் குறிப்பிட்டோம். கலையின் பெருமையை நுகர்வற்குப் பெரும் முயற்சியும் நற்பயிற்சியும் இன்றியமையாதன. சோம்பலாலும், பயிற்சிக் குறைவாலும், நாம் குறைந்த திறமுடையவற்றினை நுகர்வதோடு அமைந்துவிடுதல் கூடும். இவை திறன் குறைந்தனவாகையால் எங்களை இலகுவிற் கவர்ந்து இன்பமுட்டிவிடுகின்றன.

என்றும் நிலைத்து நின்று இன்புறுத்துவனவாகவும், தோன்றியகாலத்திற் போல இக்காலத்தும் பெரும் பயனளிப்பனவாகவும், மாறிமாறியமையும் ஒழுக்க நெறிகளுக்கும் அறிவுக்கொள்கைகளுக்கும் இசைவனவாகவுமுள்ள நூல்களை

நிறைநூல்கள் எனலாம்¹. இவை மக்கள் வாழ்வின் அடிப்படைகளாகிய அனுபவம், உணர்ச்சி, பூசல், துன்பம், இன்பம் முதலியவற்றைச் சிறப்பாகவும் தெளிவாகவும் உணர்த்துவனவாயும் இருக்கும்.

இந்நிறைநூல்களின் பயிற்சி இலக்கியத் திறனாய்வாளருக்கு இன்றியமையாததாகும். இவற்றின் பயிற்சியினால், நல்லதையும் சிறந்ததையும் எங்கு எவ்வுருவிற்கண்டாலும் அவற்றின் பெருமையை இயல்பாகவே உணரும் ஆற்றல் உண்டாகும்.² எனவே தமிழ் நூல்களின் திறத்தை ஆராயும் பணியிலீடுபட்டுள்ளோர் தமிழிலுள்ள திருக்குறள் போன்ற நிறைநூல்களிலும் நன்கு பயின்றவர்களாயிருத்தல் வேண்டும்.

பொதுவாகக் கலைப்படைப்பு முதலிலும், திறனாய்வு அதனைத் தொடர்ந்தும் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு புது இயக்கமும் பெரும்பாலும் திறனாய்வின் எதிர்ப்புக்கு இலக்காவதுண்டு. நாட்செல்லச் செல்லத் திறனாய்வு புதுக் கொள்கைகள் கருத்துக்களுக்கிசையத் தன்னைச் சீர்ப்படுத்திக் கொள்கிறது. இப்புதுக் கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் முன்னணிக்குக் கொணர்ந்து, அவற்றின் அடிப்படைகளை ஆராய்ந்து, அவற்றின் உட்பொருளை விளக்குதலே திறனாய்வாளரின் தலையான கடனாகும்.

1. Classics இந்த ஆங்கிலச்சொல் குறிக்கும் நூல்வகையினைத் தமிழிலே பலவாருகக் குறிப்பிடுகின்றனர். நிறைவே இவற்றின் சிறப்பியல்பாதவின் இவற்றை நிறைநூல்கள் எனல் பொருத்தமானது. 'நிறைமொழி' எனத் திருவள்ளுவரும், தொல்காப்பியரும் ஆளுவது காண்க.

2. An Introduction to the Study of Literature—Hudson. p. 313.

உசாத்துணை நூல்கள்

- Abercrombie, L. { Idea of Great Poetry.
                           { Principles of Literary Criticism
- Board of Education (England) — Handbook
   of Suggestions for Teachers.
- Bradley, A. C. — Oxford Lectures on Poetry:
- Day Lewis, C. — Poetry for You.
- Drink Water, J. — The Way to Poetry.
- Gurrey, P. — The Appreciation of Poetry.
- Haddow — On the Teaching of Poetry.
- Hollingworth — A Primer of Literary Criticism.
- Hudson, W. H. — An Introduction to the
   Study of Literature.
- Joad, C. E. M. — The Book Mark.
- Leavis, L. R. — New Bearings in English Poetry.
- Lucas, F. L. — Literature and Psychology.
- Nunn — Education Its Data and Principles.
- Pritchard, F. H. — Training in Literary Appreci-
   -ation.

